35

ALTMINTERI AR FI SFÂRȘITUL LUMII

TOTON

SAN

Editura FORUM

CAPITOLUL I

SADICUL

Inspectorul Pâquerette întoarse spre mine o faţă boţită de adolescent bătrân şi hepatic. Era un tip fără vârstă, alb ca albul de andivă şi străveziu ca o radiografie de Philippe Clay, cu un nas lung şi trist, pe care l-ar fi putut atinge cu vârful limbii lui încărcate, şi ochi mici, vioi, ca două muşte grase năclăite în frişcă.

Aşadar, Pâquerette se întoarse spre mine şi-mi oferi privirii avide geografia lui mizerabilă. Petrecuse doisprezece ani la Moravuri şi cunoştea toate prostituatele din Paris, de la paraşutele de pe malul Senei, gata să-şi exercite viteaza lor industrie la adăpostul unei umbrele, până la târfele în vizon, care-i fericesc pe grangurii din Madeleine contra unei efigii a lui Bonaparte, trecând (dacă îndrăznesc să mă exprim astfel) prin bucolicele făpturi ce practică în tufişurile din Bois de Boulogne ceea ce alte dame fac (pe un salariu modic) la

rădăcina unor tufişuri asemănătoare, dar în oraşul Saint-Claude (Jura).

Datorită acestor antecedente, Bătrânul mi-l dăduse ca adjunct pe Pâquerette, chiar de la începutul anchetei.

– Ar putea să-ţi fie foarte util, mă asigurase Tonsura mângâindu-şi cochilia, ca să se convingă că-i la locul ei.

Întorcându-se spre mine, inspectorul Pâquerette şi-a permis ceva foarte neobişnuit. Mi-a făcut cu ochiul. Venind din partea lui, mi s-a părut şocant, chiar indecent. Mi-am spus în sinea mea (pentru a nu fi înţeles de însoţitorul meu) că, dacă arunca asemenea ochiade târfuliţelor, probabil se mulţumea cu de-alde astea şi n-avea treabă cu femeile din lumea bună.

– Ce părere aveţi? mă întreabă el pe un ton piţigăiat.

N-am auzit niciodată vorbind un şobolan, dar îmi închipui că ar putea aduce cu glasul lui. Un glas având inflexiunile masculine ale unui eunuc cu guturai.

– Să vedem...

Am tăcut amândoi. Clipa era gravă.

Stăteam în dormitorul unei portărese de pe strada Godot-de-Mauroy, pe două scaune şchioape, între un şemineu unde trona o operă de artă în ghips autentic de Paris, reprezentând o pisicuţă într-un sabot, şi o consolă din imitaţie de marmură veritabilă, pe care agonizau flori din celuloid sub trei centimetri de praf, aşa de bine redate că ziceai că-s artificiale.

Strada, destul de prost luminată, era scăldată într-o ceaţă aurie. De două zile, Parisul era învăluit în vată, ca trompele lui Eustache ale unui suferind cu urechile.

Târfuliţa pe care o alesesem ca obiectiv, se fâţâia de colo colo, răsucindu-şi fundul comercial. Efectua mereu acelaşi periplu între un magazin cu maşini de scris şi un magazin cu coloniale fine. Uneori, se oprea pentru a privi (cu poftă) vitrina băcanului, apoi se întorcea, lăsându-i pe trecători să o admire pe a ei. Era o blondă bine dotată. *Sadicul omora numai blonde*. Era genul de flamandă. Cam masivă, dar tânără şi deloc rău făcută. Din când în când, se oprea câte vreun civil, consulta catalogul, cerea explicaţii asupra deliciilor în perspectivă, se informa de preţul lor, inclusiv toate taxele şi spunea că avea să reflecteze.

Pâquerette mă lămurise că demoazelei îi mergeau prost afacerile *because* era sfârşit de ianuarie – perioadă critică în industria de lux.

Bugetele fuseseră scuturate de cadouri, de plata impozitelor anuale, care-şi ridicau la orizont perspective ameninţătoare, iar gripele diminuaseră într-o măsură vitalitatea domnilor.

Pâquerette murmură:

– Ceva îmi spune că...

Nu îndrăzneam să cred. Se scurseseră cincisprezece zile de când ne cantonaserăm, eu şi colegul meu, în locurile de baştină ale prostituţiei, sperând întruna să-l demascăm pe nebunul care, cu regularitate, de două ori pe lună, ucidea câte o prostituată. Până acum dăduserăm chix.

Devenise un coşmar. Bineînţeles, nu eram singurii copoi mobilizaţi în această afacere, dar nici colegii noştri nu avuseseră mai mult noroc ca noi. Şi cu toate astea, modul de

a proceda al criminalului rămăsese acelaşi. Agăţa fetele, le decidea să urce în maşină, chiar dacă se adresa sedentarelor; le ducea într-un loc pustiu, le strangula şi le abandona în maşina care era de fiecare dată una furată. Ciudat era faptul că fetele, avertizate prin presă asupra metodelor asasinului, continuau să-l urmeze. De mai multe ori se obţinuseră semnalmentele maniacului, dar ele nu corespundeau niciodată celor precedente.

Ai fi putut crede că omul poseda mai multe înfăţişări sau că erau mai mulţi asasini care practicau acelaşi gen de crimă potrivit unui ceremonial imuabil.

Ne-am oprit respiraţia. O maşină stopase de un moment la câţiva metri de fata blondă, dar şoferul rămăsese la volan.

Imobil, o observa din umbra maşinii pe prostituată cu o fixitate insistentă.

– Vă spun eu că ăsta-i! şopti Pâquerette.

– O.K., atunci, hai să-l vedem mai îndeaproape.

Am ieşit din încăperea modestă în care pluteau miasme stătute de portăreasă prea cinstită ca să fie în pat.

Cerbera prepara o ciorbă de praz puternic mirositoare.

– Plecaţi, domnilor?

– Provizoriu.

Era frig. Oamenii păreau grăbiţi să se întoarcă acasă. Prostituata continua să înmagazineze kilometri. Nu-l remarcase pe automobilistul care o supraveghea cu atâta atenţie.

Mergând, Pâquerette făcea un zgomot de troică pe un drumeag înzăpezit din cauza numeroaselor pilule care clopoţeau în buzunarele lui îndesate cu medicamente.

– Luăm maşina, domnule comisar?

– *Of course!*

Ne-am urcat la bordul MG-ului meu. Era ceva mai rece decât camera frigorifică a măcelarului din zonă. Pâquerette nu pierdu ocazia să nu strănute, ceea ce avu ca efect completa opacizare a parbrizului meu. Bodogănind, inspectorul îşi ridică gulerul pardesiului prince-de-Galles-năpârlit, de culoarea frunzelor-moarte-măturate.

Maşina în care se afla individul era un Mercedes vechi, greoi. Pâquerette luă un flacon cu inhalant, îl destupă, îşi bägă vârful în nas şi pompă energic, respirând cu ardoare.

– Ai înghiţit zece litri! am glumit eu.

Inspectorul se îmbufnă, lăsă deoparte insecticidul de microbi şi începu să sugă o pastilă. Tipul ăsta răspândea un miros insuportabil. Puţea a vată termogenă, a mentă medicală, a o grămadă de alte chestii, inclusiv eucalipt.

– Cred că ne-am bucurat degeaba, am remarcat eu. Tipul o fi aşteptând pe cineva şi dacă i se scurg ochii după farmecele târfei o face doar ca să-i treacă timpul mai uşor.

– Şi eu am aceeaşi impresie, se lamentă Pâquerette.

Parcasem înaintea unui magazin de mobilă. Inspectorul căsca ochii la o ladă rustică din lemn de cireş, căreia nu-i lipseau decât vreo două sute de ani ca să pară autentică.

– Îmi place lemnul, declară el solemn, de parcă această afirmaţie era susceptibilă să modifice Constituţia în vigoare.

– Atunci, bătrâne, când ai să mori să nu te incinerezi, l-am sfătuit eu.

N-a râs. Râdea puţin şi prost fiindcă nu i se ţinea bine proteza.

Brusc, ne-am crispat amândoi. Şoferul Mercedes-ului coborâse din maşină. Cu un pas nonşalant se apropia de fată. Era un tip înalt şi suplu, îmbrăcat într-un loden închis la culoare, strâns în talie cu un cordon. Purta un fular mare din mătase albă şi o pălărie din fetru verde, ornată cu o cordeluţă în chip de panglică.

L-am văzut agăţând-o pe prostituată şi parlamentând cu ea. Discuţia a durat destul de mult. Paraşuta făcea gesturi de refuz.

– El e, nu-i aşa? rosti Pâquerette, fericit nevoie mare.

– S-ar putea.

– Tipa nu prea pare să se lase antrenată...

– Pune-te în locul ei.

Pentru o fracţiune de secundă, mi-am oferit imaginea lui Pâquerette deghizat în profesionistă a trotuarului şi mi s-a încins creierul.

– Gata! Îl urmează!

Împotriva oricărei tradiţii, tocmai cea care obişnuia să racoleze, se lăsa racolată de un domn. Se îndreptară amândoi spre maşină. Galant, bărbatul deschise portiera facilei lui cuceriri. Într-o străfulgerare, i-am putut zări faţa în lumina plafonierei. O figură destul de tânără mi s-a părut, slabă, mai curând armonioasă, cu o privire limpede şi buze subţiri.

Mi-am pus maşina în mişcare şi am demarat, fără a mai aştepta plecarea celuilalt. V-am mai spus-o şi cu alte prilejuri: cea mai bună metodă de a urmări pe cineva, fără a-i trezi bănuieli, e s-o iei tu înainte. Am pornit deci, trecând prin dreptul Mercedes-ului şi, supraveghindu-l neîncetat prin oglinda retrovizoare, am ieşit în bulevard.

Maşina presupusului sadic a luat-o din loc şi-mi călca pe urme. M-a ajuns, m-a depăşit la rândul ei, şi a făcut la dreapta în direcţa Saint-Augustin.

Atunci, am încetinit, pentru a lăsa să se intercaleze între noi o altă maşină. A mea, fiind foarte joasă, era destul ca să mă ascundă privirilor omului din Mercedes.

Am mers aşa până în Place de l'Etoile. Sadicul a mai virat o dată la dreapta şi a apucat pe strada Grande-Armée. La ora aceea circulaţia se domolise şi l-am putut fila în voie. Am traversat poarta Maillot şi am continuat pe Défense.

– Totuşi, mi se pare formidabil, suspină Pâquerette.

– Ce anume?

– Că o pipiţă din Madeleine se lasă dusă aşa departe, ştiind că un sadic operează de două luni în Paris.

– Ciudat, într-adevăr. Trebuie că dispune de un argument convingător.

– Dacă ar fi el! începu să viseze Pâquerette. Vă imaginaţi ce publicitate în presă!

Am aruncat o privire la biata lui moacă anemică. Totul funcţiona împotriva lui: bronhiile, stomacul, constipaţia, pietrele de la ficat şi migrenele de la bostan. Mai era în viaţă pentru simplul fapt că Fleming inventase penicilina, dar existenţa lui mergea în zigzag, de la o farmacie la alta. Nu vedeam cum ar fi putut contribui portretul lui la gloria ziarului *France-Soir*.

Trebuie totuşi că era atât de conştient încât să-şi dea seama că mutra lui era numai bună să ilustreze nota explicativă a unui laxativ! Sau ţinea să dispere rasa umană!

Mercedes-ul a traversat podul Neuilly şi a cotit imediat spre dreapta în direcţia studiourilor Foto Sonor.

– Încetineşte, nu? observă Pâquerette.

– Da. Am impresia că a ajuns la capătul expediţiei.

Într-adevăr, autoturismul german semnaliza insistent că avea de gând să mai facă o dată la dreapta. Or, iar la dreapta, însemna malul Senei. Pseudosadicul o luă pe panta destul de abruptă care ducea într-acolo.

Am decis să-mi opresc trotineta pe chei, deşi staţionarea în acel loc era interzisă în mod expres.

Am coborât amândoi şi ne-am aplecat peste parapet. Mercedes-ul stopase chiar sub noi. Şoferul stinsese farurile şi în întunericul lăsat trebuia să caşti bine ochii ca să-i zăreşti.

– Să coborâm, am ordonat eu.

Am pornit pe scara de piatră, foarte înclinată, care ducea spre mal.

Pâquerette păşea prudent pe treptele înguste de frică să nu-i scape piciorul şi să se prăbuşească în decalcifiere.

Printr-o întâmplare fericită, maşina era astfel oprită încât, unghiul mort din spate, ne ascundea de ochii bărbatului.

Dintr-o dată am auzit un soi de strigăt înăbuşit. Atunci, am făcut un salt prodigios peste ultimele cinci trepte şi m-am năpustit spre maşină. Prin geamul din spate, am desluşit confuz lupta tumultoasă dintre cele două umbre din interiorul maşinii. Vehiculul se clătina pe suspensii. Am dat fuga înainte, am deschis portiera şi am beneficiat de un prim plan al scenei. Omul cu lodenul îşi încleştase mâinile de gâtul nefericitei prostituate. Îşi trecuse piciorul drept peste cele

ale femeii pentru a o imobiliza, şi o sugruma scoţând gemete răguşite. Înţepţia mea brutală avu asupra lui efectul unei căldări cu apă rece. Îşi desfăcu mâinile şi se uita la mine cu o expresie posomorâtă, clipind din ochi din cauza luminii răspândite de plafonieră. Apoi, cu o rapiditate neaşteptată, deschise portiera maşinii de pe partea lui şi dădu buzna afară. Credeam că dispun de aptitudini pentru curse, dar trebuie să recunosc că, pe lângă un tip ca el, demarajul meu era aidoma celui al unui melc bolnav de reumatism articular.

Pun pariu pe claviatura unui pian contra protezei dentare de ceremonie a reginei mame of England că Rhadi în persoană n-ar fi putut ajunge din urmă această săgeată vie.

Şi n-am precupeţit nici un efort. Nebunul mi-o luase înainte cu vreo cincisprezece metri, când două gloanţe mi-au şuierat pe lângă urechi. Sprinterul a făcut un salt înainte, a mai executat doi paşi şi s-a prăbuşit cu faţa în jos.

M-am întors şi l-am zărt pe Pâquerette la jumătatea scării cu un revolver fumegând în mână.

– Nu mai trage, pentru Dumnezeu! am urlat eu.

Am alergat spre fugar. Inspectorul nu învăţase să se folosească de un foc de avertisment, vă spun eu!

Sadicul meu semăna cu cartela perforată a unui calculator electronic. Avea o gaură la baza craniului şi alta în mijlocul spatelui. Acum, pentru a-l opri, doar sfântul Petru mai putea organiza ceva baraje.

Sosi şi Pâquerette cu nasul mai ascuţit ca oricând.

– Dacă avea o asigurare pe viaţă, sper că văduva lui îţi va ceda o parte a primei!

Pâquerette emise un râs scurt, oţetit şi satisfăcut. Moartea altora nu-l impresiona nici măcar atunci când el era autorul. Nu-l preocupa decât cea a lui şi, fără îndoială, avea dreptate.

– A primit ce-a meritat. Mi-am dat imediat seama că alerga mai repede decât dumneavoastră. Nu trebuia să-l las să ne scape, nu-i aşa?

– Sigur, nu trebuia. Dar, dacă eşti un trăgător aşa de bun, ai fi putut să-l ocheşti la picioare!

Ridică din umeri, îşi scoase flaconul cu inhalant şi îşi administră un jet de drog în gâtlej.

Se apropiau oameni alertaţi de focurile de revolver.

– Mergi şi telefonează după o ambulanţă, i-am spus eu, întorcându-mă la maşina unde târfa îşi venea încet în fire.

Trecuse printr-un şoc nu glumă, tipesa! Sub stratul de farduri o puteai ghici de culoarea spanacului fiert.

Urme violacee îi rămăseseră pe gât.

Dând cu ochii de mine, scoase un ţipăt scurt de spaimă. Omul ei avea de ce să-i administreze tranchilizante în doze mari. O bună bucată de vreme se va speria şi de un păianjen şi se va îngrozi la vederea fotografiilor lui Michel Simon[1].

– Ei! Linişteşte-te, comoaro, sunt de la poliţie! i-am spus eu zâmbind. Ţi s-au cam încins amigdalele, ce zici?

Calmată, bătu din pleoape de mai multe ori, forţându-se să-şi înghită saliva şi murmură:

– E pentru prima dată când sunt mulţumită că văd un copoi. Se vorbeşte de un ţăcănit! El să fie sadicul?

---

1 Michel Simon (1895-1975) actor francez de teatru şi film de o mare sensibilitate şi talent, dar cu un fizic mai puţin agreabil. (n.tr.)

– El era, o corectez eu, arătându-i cadavrul agresorului ei la câteva sute de metri. Cum se face că te-ai lăsat dusă aşa departe de cartierul tău general?

– Avea un pachet de bani uite aşa de baban!

Măi să fie! Şi când te gândeşti că Pâquerette şi cu mine ne pierdeam în tot felul de presupuneri. Tipul îşi scotea banii şi le fascina pe respectuoasele dame.

– Cum s-a întâmplat?

– Nici n-am avut timp să-mi dau seama. De cum şi-a oprit tărăboanţa mi-a şi pus mâinile în gât. Şi strângea, afurisitul! Ca un sticlete, să mă iertaţi că îndrăznesc.

Venea ambulanţa. Am lăsat tipa pe mâinile febrile ale lui Pâquerette, ca să mă ocup de asasin. Puţin mai târziu eram în posesia tuturor detaliilor, aveam lista angajaţilor şi numerele dosarelor. Sadicul era un oarecare Jérôme Boilevent, trezeci şi doi de ani, necăsătorit, patron al unei mici fabrici pentru dispozitive de fixare a schiurilor, undeva la periferia Parisului. Până acum nu fusese în vizorul poliţiei, iar moravurile lui nu făcuseră obiectul nici unei cauţiuni (cum spunea Lemmy).

Pâquerette avu parte să-şi vadă poza în ziar. Arăta aşa de jalnic încât el era cel care părea să fie cadavrul.

CAPITOLUL II

INDOIALA

Sun: zile în care ai vrea mai degrabă să citeşti *Journal Officiel*, ă mănânci frunze de anghinare sau să faci o ţârâ curte unei englezoaice, decât să stai acasă.

Cel puţin asta e părerea mea ori de câte ori vărul Hector vine pe la noi, at home[1], să cinăm o dată pe lună în familie.

În seara asta, după legume cu sos, mure de viţel Clamart şi o prăjitură cu cremă, Hector ne propune repede şi degrabă (cum spunea un ilustru confrate) o partidă de domino. Totor e un împătimit al jocului. Îi plac emoţiile tari. Infernul lor îl incită. Şi de la o vreme, dominoul a devenit viciul lui *number one*. Nu ştiu dacă e un efect al imaginaţiei mele, dar am impresia că seamănă din ce în ce mai mult cu un şase dublu!

---

[1] acasă – limba engleză în original. (n.tr.)

Deci, se apucă să amestece piesele pe postavul mesei, ceea ce transformă ocazional sufrageria noastră într-un Macao de periferie.

După murele (de viţel), jocul, cum a scris acel celebru autor elveţian care avea varice şi un ceas de aur.

În vreme ce mama şi Hector îşi distribuie piesele, acest faimos funcţionar ne împărtăşeşte aspiraţiile lui. Speră să fie promovat ofiţer decorat cu palmierul academic la viitoarea distribuire de gratificaţii. Dacă i se va realiza visul, îşi va depune urgent candidatura la salonul poeţilor de pe strada Tournon, pentru a-i succeda lui Amédée Dussossoy, acel delicat mânuitor de rime, căruia îi datorăm printre alte opere nemuritoare: „Nici cal nici măgar" odă dedicată unui importator de animale, şi mai ales „Nu se vorbeşte cu gura plină" dramă în versuri, în maniera lui Musset.

Ascult cu o ureche furioasă. Ajunsesem să mă întreb care era cel mai bun mjloc de a pune capăt acestei vizite: să simulez o criză cardiacă sau să-i bag pe gât jocul de domino, când, printr-un hazard providenţial, telefonul începe să sune.

Mă catapultez spre aparat. Vocea armonioasă a Bătrânului face să vibreze placa sensibilă.

– San-Antonio, spune el, vino imediat aici. O prostituată a fost asasinată în aceleaşi cirumstanţe ca mai înainte.

Nu ştiu dacă aţi văzut vreodată cum funcţionează loteriile de prin bâlciuri. O roată multicoloră se învârteşte într-o scânteiere de lumini scoţând nişte pârâituri ca de mitralieră. Instantaneu, creierul meu se deghizează în loterie de bâlci. Şi se învârteşte! Face zgomot! Aruncă flăcări!

Îl văd pe răposatul Jérôme Boilevent strângând gâtul blondei din maşină. Văd cum a rupt-o la fugă; saltul făcut... Moaca unui Pâquerette triumfător, mândru de cum a tras la ţintă.

– Bun, vin imediat, şefu'!

– Presupun că ai de gând să ne părăseşti? scrâşneşte Hector cu vocea lui, care-mi aminteşte întotdeauna de o giruietă ruginită.

– Exact. Şi e urgent.

Viitorul ofiţer, în ordine alfabetică, al palmierului academic, rosteşte sarcastic:

– În ziua în care ai să te consacri şi tu invitaţilor, amice...

Mă abţin să-i răspund că în ziua aceea el, Hector, nu se va afla printre numiţii invitaţi şi o zbughesc.

==========

E agitaţie mare la sediul capetelor pătrate.

În biroul Moşului e adunat tot statul major: şeful de la Moravuri, inspectorul Pâquerette şi pilulele lui, Bérurier cu o sticlă de vin-roşu neînceputâ în buzunarul hainei şi taica Pinaud, cu un abces nou nouţ care-i dă vag aerul unui boxer bătrân.

Îţi poţi da uşor seama, judecând după mina persoanelor adunate, că situaţia e gravă.

– Bună seara, dragul meu, mormăie supermanul calviţiei. Stai jos.

Iau ultimul scaun vacant şi aştept.

Big Boss-ul îşi umezeşte extremitatea degetelor cu vârful limbii şi îşi freacă creştetul energic.

– Domnilor, momentul e grav, rosteşte acest îndrăgostit al formulelor sforăitoare. De la un timp, ştiam că bărbatul răpus de Pâquerette nu era sadicul nostru, dar o făceam pe mortul, sperând într-un miracol. Evenimentul făcuse prea multă vâlvă în presă, şi ar fi fost periculos să... să...

Caută o expresie viguroasă şi, inevitabil, Grasu i-o furnizează:

– Să dăm din cur?

Dintr-o dată, patronul uită să mai respire. Plescăie în gol o dată de două ori şi faţa lui începe să semene cu o cârpă udă de şters pe jos.

Dar, cum ştie să domine adversităţile, ridică din umeri şi reia:

– Cum am aflat că acest Jérôme Boilevent nu era sadicul? Foarte simplu, am verificat cum şi-a petrecut timpul în perioadele când au fost comise crimele precedente. Cu o singură excepţie, Boilevent avea alibiuri pentru fiecare asasinat.

Un murmur ne străbate rândurile. Asta da noutate de senzaţie. Directorul de la Moravuri, un zdrahon blond şi simpatic, îşi reaprinde un ciot de trabuc. Grasu pipăie gâtul sticlei lui de vin roşu. Pinuche îşi masează abcesul cum mângâi burtica unei pisici cu pui şi Pâquerette, care nu dă înapoi din faţa nici unui sacrificiu, înghite fără să respire: un comprimat sedativ; o pilulă pentru constipaţie; alta împotriva ei; antigripin (în doză de cal) şi termină orgia prin două pansamente gastrice.

Încântat de efectul produs, Tăticu continuă:

– Ce mi-a sugert ideea acestui mic şi discret supliment de anchetă? Un detaliu, domnilor... un simplu detaliu...

Şi începe să-şi lingă vârful degetelor ca o mâţă care-şi face toaleta. Şi ne măsoară cu un aer superior. Şi îşi freacă fesele de radiatorul încălzirii centrale (acolo unde se simt ele în elementul lor).

– Dacă vă amintiţi, în legătură cu asasinatele, misteriosul sadic utiliza pentru expediţiile lui macabre maşini furate.

„*Or, Boilevent a operat cu a lui.* Ştiţi bine, domnilor, un maniac acţionează întotdeauna potrivit aceluiaşi ceremonial. Prin urmare, faptul mi-a dat de gândit..."

– Nu-i deloc tâmpit ceea ce ziceţi, admite Béru, trecându-şi două degete prin prohabul căscat pentru a-şi scărpina acea parte a trupului său frecventată mai des de păduchi laţi decât de fetiţele de la Lido.

– Mă bucur să te aud, îl ironizează Tonsura.

Bossul de la Moravuri întreabă:

– În acest caz, domnule director, cine era după dumneavoastră acest Jérôme Boilevent?

Craniu-de-Ou îşi mângâie cochilia (zilele astea am să-l cadorisesc cu o piele de cămilă dezaburizatoare).

– Nu ştiu, poate s-a lăsat antrenat de psihoza crimei. Genul acesta de asasinate comise cu regularitate, care şochează lumea, suscită, dacă pot să spun aşa, vocaţii. Anumiţi indivizi cedează instinctelor...

– Pe scurt, rezum eu, Pâquerette a lichidat un nevinovat.

Ce moacă face susnumitul! Începe să devoreze în viteză Decontractyl, aruncându-mi o privire oţet-cocoş.

E genul de bilios care nu iartă altora propriile lui prostii.

– Nevinovat! Nevinovat! Uşor de zis, protestează debilul. A fost o tentativă de asasinat, domnule comisar, aţi fost doar martor!

Bătrânul prinde mingea ieşită pe tuşă şi degajează cu mâna, destul de sec.

– Desigur, dragă Pâquerette. Desigur. Cu toate astea, ştii cum sunt domnii din presă. Mereu dispuşi să gâdile simpatia publicului, sensibilitatea lui. Or, publicul are oroare ca poliţia să lichideze oamenii care n-au ucis pe nimeni, fiindcă, de fapt, Boilevent n-a ucis pe nimeni. Şi mai ales, are oroare să se tragă în cineva care fuge.

Bietul Pâquerette! Tenul lui de andivă bate în verde. Vezi cum îi cresc şi i se înmulţesc coşurile de urticarie sub pielea lui bolnăvicioasă. E atât de deprimat, încât Bătrânul cu inimă de granit (şi craniu marmorean) e cuprins de milă.

– Eu nu te blamez, dragul meu, îl asigură el. Prevăd doar concluziile ziariştilor. De mâine, se dezlănţuie toate ziarele din cauza acestui nou asasinat...

– De fapt, intervin eu, cum şi unde s-a produs el?

– În apropiere de poarta Saint-Martin, pe seară. O prostituată a fost strangulată în maşina pe care şoferul ei o parcase într-o fundătură întunecoasă.

– Avem semnalmentele asasinului?

– Încă o variantă. A fost văzut parlamentând cu fata de către un bătrân impotent, care-şi petrece viaţa stând la fereastră. S-ar părea că-i un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat într-o canadiană veche, bej şi cu o beretă sau o casketă pe cap. Bătrânul n-a fost în măsură să ne precizeze.

O tăcere scurtă. Big Bossul sau, mai exact patronul cel mare, cum zic americanii, apucă o riglă, parcă ar fi un şef de orchestră gata să atace *Nuit sur le mont Chauve*[1].

– De data asta, domnilor, suntem în găleată.

Râs bestial, copios şi necuviincios al abjectului Béru. Îi dă cu cotul lui Pinaud şi exclamă:

– Ne-a băgat pe toţi!

O jenă acută începe să şuiere ca un aparat de radio la sfârşit de emisiune.

– Vom pune în mişcare un dispozitiv de excepţie. Dacă va trebui să scoatem în afacerea asta tot atâţia oameni câte prostituate are Parisul, o vom face!

Un nou hohot de râs bérurian.

– Mobilizare nu înseamnă război! pufneşte el.

– Te rog, Bérurier! îl admonestează Pletosul în sens invers.

Râsul Grasului se opreşte ca fâsâitul unui pneu găurit, complet dezumflat.

– Vreau, continuă Bossul, să avem oameni la pândă în fiecare loc din Paris unde prostituţia e în floare.

Directorul de la Moravuri ridică degetul pentru a cere cuvântul. Béru nu se poate abţine să nu-i zică:

– Dacă vrei la budă, e în fundul culoarului pe stânga.

Am impresia că Béru merge drept către suspendare cu extravaganţele lui:

– Voiai să spui, Poitou? intervine Big Patron.

---

[1] Noaptea pe muntele Golaş. (n.tr.)

– Acest dispozitiv a fost în vigoare mai multe săptămâni, v-am mai semnalat faptul, domnule director. Şi rezultatul a fost afaçerea Boilevent.

– Întăriţi-l! E singura modalitate.

Avem cu toţii impresia că şedinţa a luat sfârşit. Dar nu şi pentru mine.

– San-Antonio, mai rămâi, am câte ceva să-ţi spun.

Ceilalţi se retrag frângându-se din mijloc în mod corespunzător.

Când uşa s-a închis în urma călcâiului lui Achile (prenumele lui Pâquerette e Achile, v-am spus?) Bătrânul sare la mine ca un scoţian la un portofel pierdut.

– Mă bazez pe tine, dragă prietene.

– Ce anume trebuie să fac, şefu'?

– Să ne scoţi din impas. Ai metode deosebite. Fantezia îţi dictează mai bine pe ce drum trebuie să mergi, decât raţiunea cea mai rece. Îţi dau mână liberă. Fă tot ce vrei, cum vrei! Dar adu-mi rezultate!

Mă gândesc o clipă.

– O.K., şefu'. Trec la atac.

CAPITOLUL III

MICI EXPEDIENTE

Îmi regăsesc aleasa echipă, mai puţin directorul de la Moravuri, în cârciuma din colţ. Pâquerette e pe cale să-i dea aspirină vitaminizată lui Pinuche, care are neplăceri cu abcesul lui. Béru, teribil de ostil medicamentelor, comandă un vin de Beaujolais, marca Moara de vânt.

– O faci pe Don Quichotte! îl ironizez eu aşezându-mi o parte deosebit de importantă a persoanei mele alături de cea deosebit de superfluă a lui Béru.

– Quichotte sau Nequichotte, ripostează el, susţin sus şi tare că cel mai bine te doftoriceşti cu vin. Fii atent, alaltăieri seara îmi dă un telefon nevasta lui Alfred: frizerul ei avea o febră de cal.

– Cal de mare?

– Nu întrerupe un om care vorbeşte, nu se cuvine, chiar dacă nu-i decât un subaltern.

Şi continuă:

– Şi-i zic aşa lu' Antonia: „Ai vin în casă?“ „Da, zice ea.“ „Bun, fac eu, pune la fiert un kil cu mult zahăr şi piper şi dă-i lui Alfred să bea.“ „Zău?“ nu-i vine ei să creadă. „Încearcă şi ai să vezi.“ zic eu... Şi a încercat. A doua zi, ai să mă crezi dacă ai să vrei, dar Alfred o ducea pe Berthe, nevastă-mea, la cinemaua din mahalaua noastră, unde juca un film al lui Scotch.

– Al cui film?

– Stai puţin... Biscotte! Nu, nu-i ăsta... îl ştii tu, grasu' ăla care aduce cu un ou fiert! Îl cheamă Coque, asta-i, mi-am adus aminte, Icicoque!

– Să terminăm cu ouăle, avem preocupări mai importante, am impresia. Pinaud, a cărui umflătură îl face mai puţin guraliv, se decide să îşi exprime punctul de vedere. Acesta e clar, plin de pertinenţă.

– Consider, face el însuşindu-şi involuntar accentul domnului Darry Cowl, că facem prea mult zgomot pentru nimic. Ce ucide sadicul? Prostituate, nu? Şi atunci?

– Moşule, oftez eu, umanismul tău m-a impresionat dintotdeauna. Atunci când taci, ajunge omul să uite că eşti un ramolit. Deie Domnul, să ţi se umfle şi obrazul celălalt, în felul ăsta poate că n-ai mai putea vorbi.

Pinuche se bosumflă. Béru îşi goleşte moara de vânt în mai puţin timp decât i-a trebuit pivnicerului s-o umple.

– Ia să te aud, spune el. Care-i părerea ta, acum când am şters-o de la crabul ăla bătrân.

– Puţină politeţe nu ne-ar strica, observă Pâquerette, care dezaprobă total manierele noului său coleg.

– Stai jos acolo pe bancheta aia şi ţine-ţi gura, supozitorule.

Şi răbufneşte, uşor afumat.

– Asta-i culmea, dómnul a petrecut doisprezece ani din ceea ce nu îndrăznesc să numesc viaţa lui, palpând anvelopele damelor de pe trotuare, şi acum vrea să ne dea lecţii!

Tonul lui urcă, cum zice unchiul meu.

– Află un lucru, cur de şobolan bolnav, lecţii de politeţe eu dau; dar nu primesc!

– Calmează-te, îl îndeamnă Pinaud.

– Nu, strigă Béru, căruia i-e frică să se calmeze, pentru că furiile lui nu durează; nu, nu mă calmez. Ce mizerie, trebuie să crezi ca să vezi! Un păduchios de la moravuri; drogat să-i vină rău unui medic legist! Un tâmpit care trage în primul nebun ieşit în cale alergând, fiindcă n-are curaj să-l aducă pe un stadion de teamă c-o să se facă de băcănie! Asta-i, şi mortăciunea, care habar n-are de nimic, vrea să te înveţe cum să vorbeşti!

– Daţi-mi voie, se bâlbâie Pâquerette, descompus de furie.

– Îţi dau voie doar un singur lucru, încheie Béru, să plăteşti un alt pahar de vin.

– N-am de gând să mai suport nimic, decretează inspectorul ridicându-se.

– Ia uite la domnul, o face pe mimoza, exultă Grasu. Dar, dragă duduie, ar trebui să-ţi votăm o funcţie de paznic la closete, dacă ai inima prea fragilă!

Îl prind pe Pâquerette de o aripă.

– Stai jos, bătrâne. Şi tu, Béru, redu sonorul. Parcă ai conduce o licitaţie.

– Am să cer să fiu mutat, ne asigură Pâquerette. Asemenea promiscuităţi sunt insuportabile. Prefer să fiu retrogradat, decât...

Béru e gata să-l apostrofeze din nou, dar îi trag un picior pe sub masă, care ar fi dărâmat Obeliscul.

Îl lăsăm pe aspiratorul de pilule să-şi verse fierea. Nu-i nevoie de nici o drenă, curge de la sine. După care, suntem în măsură, cum spune croitorul meu, să abordăm chestiuni serioase.

– Băieţi, vânătoarea asta e cu cântec!

Naturlich, Béru, solicitat de acest cuvânt muzical, se crede obligat să intoneze o tiroleză.

Ca să-l reduc la tăcere, îi mai comand un rând şi pot continua.

– Pâquerette, dumneata eşti un tehnician în ale prostituţiei...

– Lasă-mă să râd, face Béru. Aşa cum îl văd eu pe domnul, n-ar fi în stare să încalece nici o viţică. I-ar trebui o scară şi crampoane!

– Are de gând s-o ia de la capăt? chelălăie Pâquerette, şi înghite furios Vitell-menthe.

Blândul Pinaud a adormit. Tărtăcuţa îi atârnă în piept ca o pară. Părerea mea, prieteni, e că am cam dat-o în bară cu asemenea echipă.

– Spuneaţi, domnule comisar?

– Că vei stabili cu un tip de la serviciul cartografic o hartă a prostituţiei pariziene.

– Bună idee, strigă Béru. O vindem turiştilor de pe Champs Elysées şi facem avere.

– Şi pe urmă, domnule comisar?

– Când vom avea repezentarea grafică a problemei, vom afecta două maşini camuflate să inspecteze în continuu cartierele vizate.

„Bineînţeles, aceste vehicule vor fi dotate cu radio. Vor comunica pe parcurs informaţiile culese unui post de recepţie însărcinat să le centralizeze."

– Nu-i rău, mă aprobă Pâquerette, sugând o pastilă de eucalipt.

Grasu nu se mai poate abţine.

– Şi când te gândeşti că organizaţiile pentru protecţia tinerelor fete dau faliment. Iar noi ăştia ne rupem popoul ca să-l punem la adăpost pe cel al târfelor.

Îşi plimbă limba monstruoasă, sângerie, peste buzele ca două varice.

– Am să vă spun ceva, tipilor, viaţa e prost întocmită!

– Când te priveşte omul mai îndeaproape, e convins de acest fapt, certific eu.

Nu-mi apreciază remarca şi-mi indică locul incomod unde-mi pune observaţiile la adresa lui.

Pinaud, care s-a răsturnat de pe banchetă, se trezeşte.

– Aici am ajuns! gângăveşte el privind în jur.

– Şi ai procedat rapid, îi spun eu. Bun, acum, fraţilor, mergeţi acasă; demonstraţi nevestelor voastre că nu s-au măritat de formă şi prindeţi forţe pentru mâine.

– Eu nu-s însurat. Mulţumesc lui Dumnezeu, face Pâquerette.

=========

După ce mă despart de ei, îmi amintesc de dominoul lui Hector etalat pe masa noastră din sufragerie şi mă trece un fior. Gândul de a da din nou ochi cu imposibilul meu văr mă agasează în asemenea măsură încât, în clipa în care vă vorbesc, aş prefera să intru la mânăstire decât la mine acasă.

Cadranul meu solar cu arc indică ora zece. E ora idioată a serii. Zece seara e ca şi trei după-amiaza, iar cel care n-are nimic de făcut în aceste două momente, e de plâns. Afacerea cu sadicul îmi zdrobeşte nervii. Nu-mi plac scrântiţii, mă incomodează. Mă gândesc că un psihiatru ar fi mai calificat decât mine să conducă ancheta. Deocamdată, nu-i nimic presant. Maniacul, acţionând cu frecvenţa unei crime pe săptămână, ne lasă o oarecare marjă.

Îmi iau maşina şi o pornesc la întâmplare pe străzi. Sunt aproape pustii, ceea ce-i straşnic de plăcut. Dacă aş fi bogat, n-aş circula decât noaptea.

Cea de acum, pentru o noapte de iarnă, e cu totul deosebită. Cu clar de lună ca la Châtelet, atât că, din fericire, Maria Naud nu cântă romanţe andaluze. Aerul e aproape călduţ, de parcă natura ar fi greşit data şi ne-ar fi oferit o noapte de aprilie în avanpremieră.

Ajung la operă, o iau pe bulevardul Càpres şi-mi spun brusc, subit, dintr-o dată şi instantaneu, că mă aflu la câţiva centimetri de strada Godot de André Maurois (de la Academia franceză prin vocaţie).

Micul meu cinema intim îmi rulează pe opt centimetri filmul afacerii Boilevent. Revăd într-o scăpărare (ciocolatie, dat fiind că-i noapte) camera portăresei unde am stat pitiţi

(cameră sărăcăcioasă şi fără covoare), manevrele domnului la volanul maşinii lui, agăţatul fufei, filajul, drama de pe mal...

Ceva, care se cheamă instinct de poliţist, mă îndeamnă să revin în locurile cu pricina. Pornesc pe stradă (şi n-am făcut rău deloc) şi o parcurg la relanti. Imaginile se repetă: o zăresc pe fata blondă parcurgând cei cincisprezece metri de asfalt obişnuiţi. Îmi parchez maşina şi mă apropii de ea. Tipa e numai miere.

– Vino cu mine, porumbelule, îmi şopteşte ea pe un ton care ar da ameţeli şi unei broaşte ţestoase.

– Ai greşit păsărica, frumoaso, îi spun eu oprindu-mă, nu-s porumbel, sunt sticlete.

Mă recunoaşte şi entuziasmul ei e vecin cu delirul.

– Formidabil! Salvatorul meu!

– Bravo, dragă, eşti mai fizionomistă ca un aparat foto.

– Ce plăcere să vă revăd. E grozav să fii salvată de un băiat frumos. Nu ne-am mai văzut de când cu atacul din săptămâna trecută... Execută gesturi cu fesele pentru a-l sensibiliza pe salvator.

– Ce mai faceţi? ciripeşte ea.

– Fac ca şi tine, caut clienţi.

– De ce? E sezon mort pe la voi?

– Nu tocmai. Dar ţie cum îţi merg treburile?

Ea ridică din umeri, scoate două ţigări din ridicola ei poşetă, îmi oferă una şi oftează, aşteptând să-i întind un foc:

– Pff! Mă descurc de bine de rău.

O privesc trăgând din ţigară şi exact atunci îmi vine o idee. Dar o resping, calificând-o drept neinspirată. Nu-i o idee. E Ideea, cu un I mare, care vă apostrofează.

– Ia spune-mi, frumoaso, cum să fac să schimb câteva vorbe cu peştele tău...

Tipa se crispează puţin şi faţa ei îşi pierde orice expresie.

– N-am nici un peşte.

– Ce vorbeşti, fac eu stingând chibritul, astea-s basme bune pentru clienţi. Ei au nevoie să creadă că au nimerit o floricică imaculată care se sacrifică pentru a plăti o operaţie mamei ei bătrâne şi nevoiaşe. Dar uiţi că eu nu-s un naiv! Dacă vreau să stau de vorbă cu omul tău, asta nu înseamnă că-i caut pricină, poţi să fii sigură...

Femeia şovăie.

– Bun, am încredere. Vino...

– Închizi prăvălia? glumesc eu.

– Îmi pot permite; azi am deschis devreme.

– E departe de aici?

– Pe strada Junot.

– Atunci, hai să mergem cu maşina mea...

Câteva minute mai târziu, oprim în faţa unui bar discret, ale cărui ferestre sunt prevăzute, pudic, cu draperii groase.

– Aici e, mă anunţă dama.

E uşor emoţionată, ca o fetişoară cuminte căreia mămica i-a spus să treacă la pian.

– Mă cheamă Marie-Thérèse, murmură ea mai înainte de a apăsa pe mânerul uşii.

Intrarea mea trece la fel de neobservată ca tentativa unui domn care şi-ar băga mâna în corsajul reginei Angliei, în timpul unei recepţii la Buckingham Palace.

Simt un frison adânc parcurgându-i pe consumatori. Sunt puţin numeroşi. Unii stau la masa de joc, alţii discută cu voce joasă. Câteva fete grupate mai la o parte, aplică lac de unghii pe firele duse în scară ale ciorapilor, pălăvrăgind despre umbrele şi Bottin[1].

Marie-Thérèse se îndreaptă spre o masă din fund, unde se află doi domni care s-ar simţi vexaţi dacă i-ai întreba de numărul lor de înregistrare la asigurările sociale.

Unul e slab, blond, îngrijit, cu o mustaţă mică, privirea limpede şi un costum care nu-i cumpărat precis de la solduri. Celălalt e mărunt, masiv, brunet, temperamental, cu ochi negri şi strălucitori care sondează, fără a se lăsa sondaţi.

Către acesta din urmă se apropie târfa mea. O priveşte şi o ascultă uitându-se la mine de parcă n-ar avea deloc chef să mă cunoască. Fata e vag neliniştită. E limpede că tipul nu-i permite prea multă iniţiativă, dacă iese din raza străzii Godot, de care ştiţi.

– Uite, Alfredo, îţi prezint pe domnul poliţist care mi-a salvat viaţa, când ticălosul ăla a vrut să mă strângă de gât.

Alfredo nu-i genul demonstrativ. Îmi adresează o imperceptibilă înclinare a capului şi aşteaptă urmarea. Însoţitorul lui se ridică nonşalant şi se îndreaptă spre bar. Un discret! În viaţă, trebuie să ştii când să te retragi.

Marie-Thérèse, simţind în ce situaţie delicată se află în această stabilire de contact, se străduie să zâmbească.

---

[1] Anuar de comerţ şi industrie care poartă numele statisticianului francez Sébastian Bottin (1764-1853). (n.tr.)

– Domnul a vrut să-ţi vorbească. A insistat. Nu-i mare lucru, nu?

Mă aşez lângă Alfredo.

– S-ar zice că eşti pe cale să traversezi cascada Niagara pe sârmă, îl iau eu în băşcălie; nu-ţi mai fă griji, bătrâne, n-am venit să-ţi caut pricină. De altfel, avem preocupări diferite în privinţa fetiţelor vesele.

Dă din cap în aceeaşi manieră evazivă.

– Aş vrea să discutăm ca de la bărbat la bărbat, corect? Dacă nu-ţi surâde, îmi spui şi mă retrag, de acord?

– Bun, te ascult!

– Cunoşti, evident, toate amănuntele întâmplării prin care a trecut dama dumitale?

– Oarecum.

Cobor vocea.

– Individul care a fost împuşcat nu era sadicul.

Ei, acum încep să-l interesez. Nimic nu-i precum curiozitatea pentru a umaniza un dur.

– Oh! face el simplu.

– Textual. Am avut de a face cu un amator. Cel autentic îşi continuă seria. De curând, a mai suprimat o fetiţă la poarta Saint-Martin.

Domnul ia măsurile situaţiei. Dama lui, mai expansivă, îngână:

– N-o să ne mai putem face meseria, şi aşa cei de la Moravuri erau tot mai daţi dracului...

Managerul ei îi face semn să-şi ţină gura, opunând degetul mare celorlalte degete, în mai multe reprize.

– Şi de ce-mi spuneţi mie toate astea? se interesează el.

– Sunt comisarul San-Antonio. Eu am fost însărcinat cu afacerea asta, dar, deşi am pus în acţiune un dispozitiv foarte puternic, e imposibil să supraveghezi toate fetele.

– Şi atunci?

– Atunci, m-am gândit că voi, şi noi, poliţiştii, am putea face echipă. Haios, nu? Să-ţi explic: vreo opt zile, fiecare proxenet să-şi supravegheze îndeaproape şeptelul. Punem în circulaţie printre voi numărul de telefon de la cartierul general al poliţiei. La cea mai mică alertă, un telefon şi băieţii mei intră imediat în luptă, te prinzi cam ce vreau, bătrâne?

Se prinde, cum să nu!

– Beţi ceva?

– Un rachiu.

Alfredo se ridică şi merge la bar să dea comanda mea. Rămâne un moment să şuşotească cu colegul lui de adineaori. Când se întoarce e foarte destins.

– Am putea face treaba...

– Nu riscaţi nimic. Nimeni n-o să vă întrebe nici cum vă cheamă când veţi telefona. Ceea ce ne trebuie nouă sunt nişte ajutoare eficiente şi discrete.

– Înţeleg.

Rup o foaie din carneţelul meu şi-i notez numărul de telefon de la serviciu.

– Ăsta-i numărul. Fă-l să circule. Cuvântul de ordine trebuie să fie discreţia.

– Nu vă fie teamă, asta se ştie.

– E în interesul vostru al tuturor.

Ridic paharul de rachiu cu care am fost servit.

– În sănătatea damelor, glumesc eu.

CAPITOLUL IV

SEMNUL DE ÎNTREBARE AL PROBLEMEI

– Sper că n-a fost nimic grav? mă întreabă Félicie, brava mea mamă.

Hector plecase, dar duhoarea lui nesuferită mai persistă încă în sufragerie. Un miros de celibatar slăbănog.

– Dimpotrivă, mami. E foarte grav.

Şi îi narez ultimele evenimente. Mă ascultă cuminte, ca o fetiţă bătrână, căreia i-ai povesti „Scufiţa roşie". Apoi, ochii i se înceţoşează şi murmură:

– Mă gândesc la bietul băiat răpus de colegul tău.

– Şi eu m-am gândit la el, mami.

– Era nevinovat!

– Nu chiar. Doar eu l-am văzut strângând-o de gât pe fată. L-am văzut, mă auzi? Şi plecase cu el plină de încredere.

Félicie clatină din cap.

– *Numai că n-a ucis-o, înţelegi?*

Evident, e aspectul cel mai şocant al întâmplării. E ridicol tipul care a decretat că intenţia este egală cu acţiunea! Între ele e totuşi o marjă, nu? Mergi şi întreab-o pe planturoasa Marie-Thérèse, căreia nu i-a venit să râdă când era strangulată, dacă-i acelaşi lucru!

– Vezi tu, Antoine, bietul băiat...

Şi tace, caută cuvinte precise pentru a-şi formula gândul.

– Da?

– Am impresia că ceva bizar i-a motivat actul.

– Adică?

Mama ridică din umeri. Aranjează piesele dominoului, una câte una în cutia lor de acaju.

– Pentru a sugruma o... o persoană de teapa ăstora, trebuie să fii nebun, eşti de acord, nu?

– Şi?

– Nu ajungi nebun peste noapte, cel puţin aşa consider eu... Există nişte simptome premergătoare. Uite-te la doamna Bonichon, vecina noastră. Au închis-o pentru că voia să-l omoare pe factor, dar de luni de zile îşi pusese pe gânduri anturajul.

O ştiţi prea bine, Félicie a mea e bunul simţ întruchipat. E ponderată şi dreaptă. Sunt puternic zguduit de cuvintele ei. Simte acest lucru şi continuă cu tonul ei calm care face asupra ta efectul unei băi calde.

– Antoine, ai să-mi spui că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Ştii că n-aş gândi niciodată aşa ceva, şi deci să nu mai spui una ca asta, iubita mea!

– Vezi tu, pentru mine, misterul nu-l constituie adevăratul sadic. El e pur şi simplu un om bolnav, un dezechilibrat, şi până la urmă îl veţi aresta. Misterul, băiatul mamei, îl reprezintă acest Boilevent.

==========

Strada Saint-Denis, mică şi tristă. Ştiţi? Genul de drum recunoscut ca fiind de inutilitate publică, unde trotuarele sunt încă de pământ, şi în lungul căruia vegetează câteva becuri pe care nu le mai aprinde nimeni. Pubele scâlciate, care n-ar intra niciodată în compunerea sărmanelor cocioabe stil bidonvile ameliorat, năpădesc strada. Resturi de zarzavaturi putrezesc peste tot şi câini hămesiţi adulmecă gardurile părând a se întreba dacă precedentele javre, care au defilat pe acolo, aveau diabet sau albumină.

Atelierul Boilevent et Co se ridică în fundul străzii, nu departe de o uzină de gaz, care îmbălsămează atmosfera.

Câteva clădiri în dinţi de fierăstrău se văd pe o palmă de teren râios ca ştergătorul lui Bérurier.

Un scrâşnet de strung muşcând din oţel transmite în aer vibraţii ciudate.

Miroase bine a muncă în zonă. Ca tuturor francezilor de origine franceză, îmi place acest miros. Munca altora e întotdeauna emoţionantă pentru cel care nu face mare lucru cu cele zece degete ale lui.

Pe bucata de zid plasată acolo pentru a susţine portalul, o placă de marmură anunţă „Întreprinderea Boilevent et Co".

Asta-i tot. Date fiind circumstanţele, seamănă cu o piatră tombală, din cauza marmurei probabil.

Intru într-o curte noroioasă, plină de resturi de fiare. Pe dreapta, o clădire mică, numai sticlă, pare să aibă un aspect elegant în comparaţie cu dezolarea înconjurătoare. Bat la uşă şi o voce de femeie mă invită să apăs pe clanţă. Intru. Birou clasic şi primitor, zugrăveală deschisă la culoare, mobile moderne cu armătură tubulară.

O tânără, şaten închis, pieptănată cam demodat, mă priveşte prin nişte ochelari groşi, care nu reuşesc totuşi s-o urâţească. Are tenul palid, pistrui şi acea privire fascinantă, în acelaşi timp neliniştită şi surprinsă a miopilor. Să tot aibă vreo douăzeci de ani. Prea tinerică pentru catastivele mari de contabilitate. Pui pasivul de-o parte, activul de alta, şi mâna la mijloc.

– Domnul? ciripeşte piţigoiul.

N-are rost să-i vinzi cicoare creaţă, încercând s-o convingi că-i un portret al lui Ludovic al XIV-lea.

Îmi prezint legitimaţia de poliţist pe registrul ei cu furnizori. O priveşte, se rigidizează puţin şi oftează:

– Oh! Iarăşi?

Apoi, volubilă:

– Cu toate astea, faţă de tot ce s-a petrecut ieri seară...

– Exact, în legătură cu asta am venit.

Pariez pe dublul a ceea ce gândiţi contra a jumătate din ce ştiţi, că afacerea patronului ei a cam mişcat-o pe fetiţa noastră. Poate chiar avea un sentiment pentru Boilevent?

Fata freamătă.

– Se pune problema unei reabilitări, cumva? mă întreabă ea interesată.

– Nu-i deloc imposibil. Sunteţi de multă vreme aici?

– De opt luni.

– Ce impresie v-a făcut patronul?

Devine trandafirie, ceea ce-i stă straşnic.

– Era un om fermecător.

– Adică?

Din trandafirie se face roşie, semn bun. Toate langustele se înroşesc când dau în fiert.

– Nu se... nu se înfuria niciodată... Era foarte înţelegător...

– Aţi avut cumva impresia că ar fi putut fi, cum să zic, anormal?

Tânăra exclamă:

– Domnul Jérôme? Glumiţi!

După expresia mea de examinator îşi dă seama că n-am chef de glume şi se revizuieşte:

– Era o persoană foarte bine, ce mai!...

– L-aţi văzut în compania unor femei?

Nu se mai înroşeşte, devine violet. Văzut, priceput, sesizat, Colgate bun, calitate extra, pe marţi! Trebuie că avea un fel aparte de a scrie corespondenţa, care ar fi meritat un loc pe scaun în metrou. Poate i-o dicta în braille[1] sau în morse.

Încurcătura ei fiind elocventă, las rubrica baltă.

---

[1] Louis Braille (1809-1852) inventator francez, orbit la trei ani, a creat sistemul de scriere în relief – care-i poartă numele – pentru uzul orbilor. (n.tr.)

– După moartea lui, cine a preluat direcţia uzinei?

– Asociatul său, domnul Bergeron.

– E aici?

– Nu încă, niciodată nu soseşte înainte de unsprezece, pentru că are un cabinet de afaceri la Bursă.

Mă uit pe ceasul meu special cu două limbi (una mică pentru indicarea orelor şi una mare pentru minute), ultima noutate a orologeriei elveţiene. Arată zece şi ceva.

– Ce fabricaţi aici?

– Dispozitive de fixare a schiurilor. Legăturile Névéa vă feresc de riscuri, ştiţi reclama?

– Oh! da. Şi afacerile merg?

– Bineînţeles...

E plăcut în biroul ăsta. Un radiator cu cataliză ne învăluie în căldura lui de seră.

Mă hotărăsc să pun la cale ceva drăguţ, în stilul meu. Formula San-Antonio, ce mai! Întotdeauna plec de la principiul că dacă te pui bine cu femeile ai mai multe şanse să obţii rezultate concrete. Din cele pe care le preferă Bătrânul.

– Ascultă, drăguţa mea, văd că eşti în plină activitate (citea *Marie France* când am intrat eu) şi am o groază de mici întrebări pe care aş vrea să ţi le pun în legătură cu bietul Boilevent. Cred că cel mai simplu ar fi să cinăm împreună în seara asta, ce părere ai?

Uşor comoţionată, domnişoara Claviatură-Universală. Nu întâlneşti în fiecare zi un poliţist care să te invite la masă. Fata roşeşte din nou.

– Dar eu...

– Nu eşti liberă?

– Nu-i vorba de asta... Eu...

– La ce oră ne-am putea întâlni?

E momentul să-i pulverizez modelul meu de bravură, cel care aduce bucăţica în dinţi, adică vreau să spun, surâsul meu a la Casanova 846.

– Eu...

– Draga mea, un pronume personal n-a constituit niciodată un răspuns la o întrebare aşa de precisă.

Tânăra zâmbeşte amuzată şi îngână:

– Dumneavoastră...

– Mai ştiu şi alte pronume, fac eu: *noi, el, tu*...

Şi pun un accent aşa de apăsat pe „tu" că paiul scaunului ei începe să sfârâie.

– Înţelegeţi, e atât de neaşteptat...

– Înţeleg, dar nu te lăsa doborâtă de surpriză. Ce nume mic ai?

– Danièle.

– Grozav, eu sunt leul dumitale superb şi generos. Ce zici de un rendez-vous la *Fouquet's*? Să zicem pe la opt, hmm?

– Mi-ar conveni undeva mai aproape de casă, locuiesc pe Maisons-Lafitte şi...

– Îmi place mult cartierul. Am un camarad de regiment care ţine o măcelărie cabalină pe acolo. Face avere tranşând sub formă de fripturi caii care şi-au rupt un picior. Locuieşti cu părinţii?

– Nu, cu fratele meu. Dar el e la munte cu soţia lui în momentul de faţă, dacă vreţi, mă puteţi lua de acasă?

Înregistrez invitaţia. Numele mare e Murat şi mica mea prinţesă vă jur că-i o bijuterie. Frăţiorul locuieşte într-o casă de paznic din parc.

– Unde aveţi de gând să mă duceţi? întreabă drăgălaşa ochelaristă cu o voce ştrengărească.

Aşa-i cu femeile! Cu zece secunde mai înainte, când am invitat-o, începuse să se bâlbâie ca un moşneag fără dinţi care morfăie linte şi acum, dându-şi seama că nu-mi bat joc de ea, demoazela se simte călare pe situaţie, cu sutienul ei de dantelă şi micile pofte refulate, gata să dea pe dinafară.

Mă uit la ea cu indulgenţa pe care suntem datori s-o acordăm sexului frumos, dacă vrem să murim de o altă moarte decât de cea provocată de o maladie nervoasă.

– Unde ai să vrei, inimioaro. Ştiu un han micuţ pe lângă Poissy, cu perdeluţe din creton şi obiecte de aramă bine lustruite, care nu se poate să nu-ţi placă.

Ochii îi strălucesc în spatele vitraliilor.

Sfânta mea cea virtuoasă! I-ai decerna brevetul de inocenţă fără să mai stai pe gânduri, la simpla prezentare a mutrişoarei ei nevinovate. Şi sub masca asta atrăgătoare se ascunde o şmecheriţă cu o experienţă în materie mai lungă decât tronsonul Moscova-Vladivostok.

– Sunt sigur că vom deveni buni prieteni. Să ştii că sunt poliţist numai opt ore pe zi. Celelalte două treimi din viaţa mea, rămân disponibile...

O uşoară palpitare a pleoapelor, un freamăt al buzei

superioare pentru a semnaliza că e gata de sărut şi iată-mă pe punctul de a trece la acţiune.

Cum mă apropii să-i strâng mâna, zăresc prin fereastră sosind un vizitator. Tipul în chestiune vine drept spre birouri. Sângele meu face doar un singur tur de pistă, dar îl face bine şi în timp record.

– Iată unul pe care nu vreau să-l văd! o avertizez eu. Nu sufla o vorbă!

Împing prima uşă care-mi iese în cale, de altfel singura în afara celei care dă spre exterior. Abia am închis-o, că cineva ciocăne în geamul biroului.

– Intră! rosteşte micuţa Danièle.

Îmi ţin respiraţia şi-mi ascut urechea ca să nu pierd nici o fărâmă din discuţie.

– Domnul Bergeron e aici? întreabă o voce de bărbat.

– N-a venit încă.

– Presupun că pot să-l aştept, frumoaso?

– Eh, vedeţi... S-ar putea să... Riscă să întârzie...

– Ştie că trebuie să vin.

– Oh! atunci...

Trece un timp. Fata trebuie că-i în mare încurcătură. Forţosul dumneavoastră San-Antonio, doamnelor, caută o ieşire în caz de pericol şi nu vede decât fereastra. Inutil să vă mai spun că, fiind februarie, e închisă.

Mă apropii pâş, pâş. Apuc cremona şi o răsucesc, de parcă aş manipula trei kile de nitroglicerină învelită în hârtie şi deschid geamul.

De cealaltă parte a peretelui subţire, vocea drăgălaşă a Danièlei se aude exclamând:

– Iată-l că vine!

Mă benoclez în direcţia străzii şi văd sosind o maşină americană. Stopează în dreptul portalului şi din ea coboară un bărbat elegant. Poartă un palton frumos bleumarin cu guler de catifea, pălărie şi mănuşi de piele. Omul de afaceri de elită. Bun de copertă pentru *Man*.

Creieraşul personal al simpaticului San-Antonio scoate scântei. Gentilul dumneavoastră comisar îşi spune că nu va avea la dispoziţie decât o secundă două pentru a ieşi din birou. Dacă aş încăleca acum fereastra m-ar vedea Bergeron. Trebuie deci să aştept să intre în clădire. E o strategie de mare clasă, băieţi. Dacă n-ai nervi de oţel, mai bine te abţii. Meseria mea nu-i făcută pentru mâncători de colărezi şi molâi pe care trebuie să-i scrobeşti ca să stea drepţi.

Uşa se deschide în camera alăturată.

Se parlamentează, dar am nervii prea încordaţi ca să realizez ce se spune.

Deschid larg fereastra şi sar; apoi, fără să mă grăbesc, înconjur clădirea şi o iau repede la picior, cu capul între umeri şi inima în sărbătoare.

Noutatea e noutate nu glumă. Individul care îl vizitează pe Bergeron e Alfredo, proxenetul Mariei-Thérèse.

Ce părere vă faceţi, bandă de imbecili?

CAPITOLUL V

DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ

Un bistrou mic din mahala, la fel de vesel ca un pisoar dintr-un azil de noapte. Patronul are părul de un alb murdar, emfizem, o jiletcă cârpită şi nasul unuia care a băut mai mult decât a vândut. Lângă tejghea, un câine bolnav e culcat pe un sac. Genul de potaie credincioasă care n-are pedigree nici cât o muscă, tatăl lui fiind dintr-un alt cartier. Fără să-şi bage în seamă boala, când mă vede, începe să dea din coadă. În ceea ce-l priveşte pe patron, el e mai puţin demonstrativ. Mă salută printr-o mişcare a capului şi aşteaptă să-i explic ce vreau.

– Un rom-limonadă, îl implor eu, într-un pahar mare, cu o fisă de telefon. Dar fisa serveşte-mi-o separat, o mănânc numaidecât.

E plăcut să glumeşti cu oameni care gustă umorul. Umflatul ăsta face o moacă în stare să oprească o ceremonie

de înmormântare atât e de îndurerată şi îndurerează. Îmi aruncă o fisă nichelată aşa cum un nesimţit ar arunca un nasture de izmană în pălăria unui orb. Mă apropii de cabina situată în fundul dughenii şi încerc bucuria profundă de a citi pe lemnul uşii, gravat cu un cuţit de un artist de mare talent: „Patronul e un încornorat". Informaţia poate este inexactă, dar asta nu înseamnă că-mi face mai puţină plăcere. Formez cu indexul numărul sediului poliţiei. Îi cer telefonistei să mi-l dea pe Béru şi-mi este servit urgent, însoţit de salată verde.

– Eşti disponibil, Grasule?

– Din cap până în picioare, răspunde Degeratu.

– Atunci, urcă într-o troică şi prezintă-te pe Saint-Denis.

Îi dau adresa cârciumii, recomandându-i să se grăbească. Încuviinţează, şi atunci închid.

Ultima muscă din stabiliment e pe cale să se înece în paharul meu. Mărinimos, o pescuiesc şi o depun în radă. E în mine o sărbătoare pe lângă care Bâlciul Tronului e ca o chermesă de la ţară. Subconştientul meu e luminat cu neon, fraţilor!

Ce dreptate avea draga mea Félicie. Aici trebuie cercetat. Care-i rolul lui Alfredo în afacerea asta dubioasă? Ce motiv l-a adus aici? Aş da jumătate din contul vostru în bancă pentru a asista la discuţia care se desfăşoară în prezent în biroul elegantului domn Bergeron.

Gândind, supraveghez fundătura. Nu se vede decât Chevrolet-ul albastru al asociatului lui Boilevent. Nici o altă maşină. După părerea mea, Alfredo şi-a lăsat şareta în bulevard. Nu-i genul de om să-şi parcheze vehiculul într-o

ulicioară. Se scurge ceva timp şi iată că valorosul Béru descinde din bătrâna lui rablă. Mă zăreşte prin geamurile aburite ale bistroului, se repede şi deschide uşa aşa de brutal că rămâne cu clanţa în mână.

Foarte cinstit, ca întotdeauna, o depune pe tejghea şi acoperă răcnetele războinice ale cârciumarului, comandând un vin roşu.

– Ce învârteşti pe aici? se informează Grasu, trecându-şi mâna îndoielnică peste pantalonul murdar de macaroane, pe care a omis să le cureţe.

– Aştept pe cineva.

Şi nu aştept prea mult. Abia am terminat de vorbit că-l şi văd pe Alfredo ieşind. Se petrece ca într-o piesă de teatru.

– Ducele tău nu s-a arătat încă?

– Uite-l că vine, Alteţă.

Îl bat pe umăr.

– Vezi individul care a apărut în fundătură?

– Din fericire, da, altminteri aş fi la oculist şi nu aici, îmi serveşte replica simpatica grămadă de osânză.

– Filează-l. Cu abilitate. E un tip versat, uns cu toate alifiile.

– Sper că ştii cu cine vorbeşti? se zborşeşte Béru.

Îşi goleşte paharul, îl dă la o parte pe patronul care se căzneşte să fixeze mânerul uşii şi iese în stradă. Îl văd aşezându-se la volanul bătrânului Citron.

Alfredo apare în bulevard şi merge oblu spre un 203 oprit sub un copac. Cele două maşini demarează la un interval de două zecimi de secundă.

Gata, în privinţa asta am luat toate măsurile. E rândul lui San-Antonio să intre în joc.

=========

Văzându-mă că apar iar, Danièle se cutremură şi îşi reţine *in extremis* un strigăt de spaimă. Ai zice că a dat nas în nas cu o fantomă.

Îi ofer un surâs superb, foarte studiat, cu vedere către premolari; şi, în acelaşi timp, fiindcă sunt genul de om capabil să execute două lucruri deodată (multe dame v-ar putea confirma faptul numai să le puneţi întrebarea şi să alăturaţi un timbru pentru răspuns) în acelaşi timp, repet, îi fac cu ochiul, ceva mortal, numai de zile mari şi sărbători naţionale.

– Aş putea vorbi cu domnul Bergeron?

– Cine întreabă, vă rog?

Acum ea e cea care-i gata să izbucnească în râs.

– Poliţia.

Acestea fiind spuse, o întreb printr-o mişcare a capului. Semnul meu s-ar traduce „A avut oare consecinţe fuga mea precipitată?" Fata scutură negativ din cap. Uf!

– Merg să vă anunţ.

Intră în biroul alăturat şi şopteşte ceva. Durează cam cât aş număra până la treisprezece şi jumătate, după care, tinerica ochelaristă mă pofteşte înăuntru.

Bergeron şi-a scos pălăria şi paltonul. Aşezat în faţa unui dosar seamănă cu un senator american. Bate spre cincizeci

de ani. Păr argintiu, mâini manicurate, costum în dungi, cămaşă albă, cravată din mătase neagră, vă spune ceva expozeul? Perla înfiptă în cravata lui, credeţi-mă, n-a găsit-o pe când halea copane de pui într-un snack!

Se ridică privindu-mă; mă priveşte înclinându-se; se înclină întinzându-mi mâna; îmi întinde mâna întrebându-mă ce doresc.

Atunci, îmi declin numele, calitatea şi scopul vizitei mele (care marchează un avantaj asupra adversarului).

– Domnule Bergeron, rostesc eu, depunând într-un fotoliu nichelat o bună parte din posteriorul persoanei mele, domnule Bergeron, aţi citit, presupun, ziarele din această dimineaţă?

– În orice caz, unul am citit sigur, admite vizaviul meu, împingând spre mine o cutie de trabuce plină cu ţigări.

Iau una. Îmi prezintă flacăra brichetei lui, pe care n-o cunoşteam şi urmează:

– Cred că bănui care-i obiectul precis al vizitei dumneavoastră, domnule comisar. Faimosul sadic manifestându-se din nou, poliţia a tras concluzia că bietul meu Boilevent era nevinovat, nu?

– Nevinovat, nu-i tocmai cuvântul potrivit, îl rectific eu. Când a fost doborât de unul dintre oamenii mei, care e, admit, cam iute de mână, era pe cale să stranguleze o prostituată.

– Ceea ce mi se pare cu adevărat înspăimântător, dacă-l cunoşteai pe Boilevent.

– De ce?

– Băiatul ăsta era calm, lucid. N-avea nimic dintr-un obsedat sexual sau maniac.

– Cum vă explicaţi gestul lui.

– Nu-l explic.

Vocea lui s-a înăsprit brusc. Maxilarul i se crispează şi privirea lui limpede are o strălucire ostilă. Neîndoios, are un dinte împotriva poliţiei.

– Şi totuşi, faptele astea sunt, insist eu. Asociatul dumneavoastră asasina o târfă. Frecventa asemenea gen de... persoane?

– Nici pomeneală.

– Îi cunoscuseţi viaţa particulară?

Bergeron ridică din umeri şi-şi striveşte ţigara abia începută într-o scrumieră de cristal.

– Nu era preocupat decât de munca lui. Băiatul ăsta pornise de la zero şi era foarte ambiţios.

– Sunteţi asociaţi de multă vreme?

– De câţiva ani. Eu am un cabinet de afaceri pe strada Bursei şi mie mi s-a adresat la constituirea societăţii lui. Mi-a plăcut băiatul, l-am consiliat, apoi ajutat şi, în cele din urmă, m-am asociat cu el.

– Trăia singur?

– Da. Oh! din când în când, lua cu el câte o prietenă în maşină, dar nimic foarte serios. Muncea, vă spun.

– Aţi preluat afacerea în totalitate?

– Deocamdată, eu o conduc de bine de rău, profitând de faptul că ea merge înainte mulţumită impulsului iniţial. Dar va trebui să găsesc o soluţie, am alte ocupaţii, mai imperioase, înţelegeţi? Şi pe urmă, industria nu-i punctul meu forte.

– Cine-l moşteneşte pe Boilevent?

– Avea o soră în sud, măritată cu un amploiat de la gară. Am luat legătura cu ea prin intermediul notarului meu.

Tace şi aşteaptă ori să vorbesc ori să plec.

– Ei bine, asta-i tot deocamdată, domnule Bergeron. Îmi permiteţi să vizitez atelierul?

– Chiar vă rog. Am să vă însoţesc, deşi nu sunt un ghid foarte documentat.

– Nu vă deranjaţi. Ştiţi, poliţiştilor le place să hoinărească după capul lor. Nu-mi rămâne decât să vă cer adresa personală, pentru cazul în care...

Îşi împreună degetele şi murmură:

– Pentru cazul în care..., domnule comisar?

Am o uşoară ezitare, apoi declar râzând:

– Pentru cazul în care..., domnule Bergeron, pur şi simplu.

– Locuiesc pe bulevardul Berthier, 114.

– Mulţumesc.

De ce am sentimentul confuz că s-a operat un soi de ruptură? Ne strângem mâna ca doi boxeri înainte de luptă.

– Pe curând! arunc eu.

Îi fac din nou cu ochiul micuţei Danièle. S-a pregătit pentru plecarea mea şi şi-a făcut plinul cu ruj Baiser. Stă puţin în bie pe scaunul ei pivotant, ca să-mi arate picioarele încrucişate. Zău aşa, domnilor, sunt pe cinste. N-are nevoie să-şi toarne antigel în gioale, rotunzimile lor nu se datorează ipocriziei. Şi-a potrivit drăgălaş dantela bleu a furoului, în aşa fel încât să se vadă puţin din fustă şi să mă poarte pe aripile visului.

Articulez aiurea:

– Pe diseară.

Ea spune „da" cu sânii, şi o părăsesc foarte provizoriu ca să vizitez atelierele.

Sunt vreo doisprezece oameni care muncesc din greu într-un miros de fierotanii şi ulei încins. Sosirea mea determină ridicarea capetelor. Câţiva necăjiţi, mai în vârstă, se află la bancurile de lucru, cei mai tineri la strunguri şi trei fete, care flecăresc în vacarmul atelierului, triază piesele cromate.

Un tip în salopetă cafenie, cu şaizeci şi patru de pixuri Bic în buzunarul superior şi aerul autoritar al omului de rând plătit să aibă autoritate, se lansează spre mine ca o rachetă la Cap Kennedy, destinată să ajungă pe Lună sau în direcţia Soarelui.

– Ce doreşte domnul?

– Sunt un prieten al domnului Bergeron. Vreau să fac o vizită pe aici.

În capul lui mic de contramaistru îşi spune că aş putea fi viitorul patron, şi uite-l că se dă de ceasul morţii ca să-mi prezinte domeniul.

Îi ascult pălăvrăgeala fără să pricep nimic. Eu, când e vorba de mecanică, parcă ar fi sanscrită: nu înţeleg o iotă.

– Aici se şlefuiesc piesele. Acolo, rulmenţii cu bilă încorporaţi cu potenţial insurmontabil şi mâncărimi subcutanate...

Îşi continuă explicaţiile detaliate, tehnice, şi mai plictisitoare decât casa Sanbeam în întregime.

Mă îndop cu prospecte timp de jumătate de oră, lăsând impresia că mă pasionează dispozitivele de fixare Boilevent, şi o şterg în clipa în care contramaistrul ar vrea să-mi arate şi atelierul de cromare.

==========

Birourile sunt aproape pustii. Doar Pinuche a mai rămas în spatele unui chiştoc fumat de două ori.

Supraveghează flacăra tremurătoare a unei lămpi minuscule care infestează aerul cu alcool ars. Pe lampă, o crăticioară şi în crăticioară un lichid greu de definit, violaceu şi spumos.

– Ce-i cu alchimia asta, Pinaud? mă interesez eu.

Se trage de vârful mustăţii lui de şobolan înfrigurat.

– Îmi fierb un vin, sunt gripat în ultimul hal.

– În acest caz, nimic nu-i mai indicat ca o pândă în aer liber. Mai exact, mi-am propus să-ţi încredinţez şi ţie un filaj ca şi lui Béru!

– Aş risca o dublă pneumonie, mă avertizează lugubru Ramolitu.

– Dacă învingi fără pericol, triumfi fără glorie, citez eu.

– Ai putea să-mi reciţi orice, protestează Pinaud, nimic nu mă poate convinge.

– Bun, bea-ţi vinul fiert şi şterge-o la treabă, tipule. Ai să ajungi să semeni cu o medalie. Într-una din zile, cineva o să observe că ai murit de trei luni şi tu ai să fii primul pe care o să-l mire vestea.

Îi scriu pe o foaie de blocnotes numele, semnalmentele şi adresele lui Bergeron.

– Ocupă-te de acest gentleman!

Îmi citeşte bonul de comandă.

– Cine mai e şi ăsta?

– Un tip bine. Aş vrea să ştiu cum îşi petrece timpul, cine-l frecventează. Mergi în pace!

Pinuche îşi bea vinul, se sufocă, începe să urle, şi mă lămureşte că a înghiţit chiştocul incandescent din nebăgare de seamă, omiţând să-l dezlipească de pe buze în momentul în care şi-a sorbit leacul îngrozitor.

În fine, iată-l că pleacă. Rămân singur în biroul proaspăt zugrăvit. Cazul Boilevent devine din ce în ce mai pasionant. Am impresia că o pânză de păianjen e ţesută în filigranul afacerii. Hai să vedem, bandă de băgăreţi, vouă nu vi se pare bizar că acest Alfredo e în cârdăşie cu asociatul lui Boilevent? Nu, vă lasă reci, sărmanii mei pinguini! Ce-i drept, nu aveţi mai multă materie cenuşie sub gazonul vostru dat cu briantină decât bani în contul bancar al unui producător de film.

În fine, n-are rost să ne batem capul!

Dar pe mine, faptul mă preocupă teribil. Dacă aş fi ascultat sfaturile pernicioase ale micului meu spiriduş interior, l-aş fi arestat pe Alfredo şi l-aş fi luat la întrebări; numai că, fie vorba între noi, s-ar putea să fie o manevră greşită. Dacă simţul meu psihologic nu mă înşală, pasărea asta nu se va aşeza la masă ori de câte ori îi zornăi grăunţe pe sub nas. Muţenia e precis imnul lui favorit. Mai bine să aştept.

Uşa se deschide şi apare Pâquerette. E bucuros pentru că a descoperit un nou medicament care reglează sistemul glandular, are avantajul de a se vinde fără reţetă şi de a nu costa prea scump.

– Noutăţi? îl întreb.

– Dispozitivul e pe teren, domnule comisar. Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Aţi citit presa?

– Încă nu.

– Ce ne mai iau în tărbacă ziariştii!

Oftează nostalgic cu gândul la trecutul apropiat. Acum o săptămână, moaca lui de avorton apărea pe prima pagină a ziarelor şi azi e denigrat.

– Şi în ceea ce vă priveşte? se interesează el suspicios.

Ceea ce-l intrigă, e că am încetat brusc să mai fac echipă cu el. Nu vreau să-l chinui mai mult, povestindu-i despre noua mea pistă.

– Bătrânul m-a lansat *in extremis* într-o altă afacere, îi spun eu laconic.

Şi am neşansa să strănut.

Prompt ca un fulger, Pâquerette scoate un tub verde din buzunar. Îl deşurubează, răstoarnă în căuşul palmei două pilule şi mi le întinde.

– Înghiţiţi astea, domnule comisar; şi pe urmă mai stăm de vorbă.

CAPITOLUL VI

DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ (urmare)

Când ajung la Maisons-Laffite, în turnul de veghe al orologiului meu, sună opt bătăi. Un frig uscat face să trosnească ramurile copacilor din parc. Trec de poarta mare cu gratii şi pornesc în căutarea căsuţei Danièlei Murat.

În cursul după-amiezei, mi-am pregătit cu grijă bateriile, cum zicea bucătăreasa unui general de artilerie şi mi-am întocmit o listă minuţioasă cu întrebările pe care vreau să i le pun fetiţei. Planul meu? E simplu şi perfid. S-o duc într-un han luxos şi primitor. S-o năucesc cu conversaţia mea (nu vă faceţi probleme pentru gleznele mele, am tibia din argint masiv), să-i dau să bea, s-o mângâi şi s-o sărut; după care s-o îmbarc pentru o croazieră în scutece cu vizite turisice şi escale. Aici, în penumbra propice, îi voi pune, peste slip, întrebările care mă tracasează.

Casa fetei e modestă. O construcţie mică, din cărămidă

roşie, ridicată la poarta unei proprietăţi. A fost concepută ca locuinţă pentru grădinar, dar stăpânul probabil că a dat în primire, lăsându-şi consoarta fără un ban. Atunci, bătrâna a închiriat această casă, nemaiputând să-şi ofere luxul unui grădinar. În fine, aşa văd eu că ar sta lucrurile, dacă mă înşel, lăsaţi-le deoparte şi trimit un comisionar după ele.

Prin obloanele de la etaj şi parter se filtrează lumină. Se vede treaba că domnişoara se găteşte. Se deghizează în miss Univers, drăguţa, pentru a-l seduce pe Casanova.

Împing grilajul şi ciocăn la *puerta*. Radioul se aude tare din interior. Cântă „Nu-i degetul tău mic", marş american interpretat de Mari Cântăreţi cu picior de lemn.

Hărmălaia e atât de mare că fetiţa nu-mi aude ciocănitul.

Mă decid atunci să deschid uşa, ceea ce nu-mi ridică nici o dificultate.

Abia am trecut pragul că mă şi opresc împietrit de surpriză. Danièle zace la piciorul scării cu capul pe lespezile vestibulului. Are cochilia înfundată şi balta de sânge aproape că s-a închegat. E într-un combinezon sexi – armură de senzaţie, băieţi! În alte împrejurări, l-ar fi băgat sub presiune pe însuşi Denis Papin.[1]

Îngenunchez alături de biata fată, şi-mi strecor mâna între sânii ei. Plecată fără adresă! Îi privesc cu atenţie rana. *A priori*, pare banală. Fetiţa a căzut pe scară şi şi-a deschis catedrala. Urc la primul etaj şi zăresc pe jos ochelarii Danièlei.

---

[1] Denis Papin (1647-1712) inventator francez, care a realizat prototipul maşinii cu aburi şi piston. (n.tr.)

Faptul mă lasă perplex. Fără hublouri nu putea să vadă nici la doisprezece centimetri. Deci, nu s-ar fi aventurat pe scară fără ochelari.

Bizar!

Vizitez cele două camere de sus, una e a fratelui, cealaltă a răposatei secretare a răposatului Boilevent. Uşa rămăsese deschisă între ele. Inspectez locurile atent. Pe o comodă Charles X, revăzută şi corijată de Lévitan, zăresc un mic flacon de parfum răsturnat.

Nu-mi miroase a bine, cum zicea un antreprenor de pompe funebre, mergând să ia dimensiunile sicriului destinat uriaşului de la Pinder. Demoazela folosea pentru derma dumisale Bagatelle 69-69, nici mai mult nici mai puţin.

Ţinea să-l vrăjească pe bravul San-Antonio! Dar vai, hazardul – sau vreun ticălos – a decis altfel.

Parcurg camera în lung, în lat, în diagonală şi în sensul acelor de ceasornic. Investighez à la Sherlock, à la Maigret, à la San-Antonio. Şi ajung să descopăr un fleac nesemnificativ, ca discursul unui parlamentar.

E vorba de două urme mici de umezeală pe pardoseala din spatele perdelelor. Din două una, cum spunea tipul căruia i se extirpase un testicul, devenit ridicol: ori mă înşel, ori nu mă înşel. Dacă nu mă înşel, sunt gata să pun pariu pe un act de Molière contra unui act notarial, că un tip a stat ascuns acolo şi avea tălpile ude. Acest tip a aşteptat sosirea fetei, s-a uitat pofticios cum se dezbrăca, apoi, în timp ce ea se parfuma în faţa mesei de toaletă, i-a sărit în spate. În luptă, micul flacon s-a răsturnat. A târât fata pe palier. Ea a încercat să-i scape şi, zbătându-se, şi-a pierdut bicicletele fără ca agresorul ei să observe. Vă prindeţi, micuţe nevertebrate, cu creierul vostru perforat ca o armonică?

Bun, continuu „espozeul". Când au ajuns în capul scărilor, tipul în chestiune a îmbrâncit-o pe fată din toate puterile în gol. Fata a murit din cauza căzăturii. Şi dacă n-a răposat imediat, agresorului nu-i rămânea decât să-i ia capul şi să i-l zdrobească de dale până ce-şi dădea duhul.

Dar, repet, e posibil ca tânăra să fi căzut singură peste balustradă. Adesea, ca să-ţi frângi gâtul, nu-i nevoie de încă cineva. Oricum, e moartă şi nu-mi mai poate da nici un amănunt în legătură cu întâmplarea...

Sărmana fată!

Îi adresez o ultimă privire, o ultimă amintire, după care plec fără să sting lumina şi nici radioul.

Noaptea e din ce în ce mai rece. Pe stradă s-a pus un anunţ: „Atenţie! polei". Ce părere îţi faci?

==========

Pinuche e la birou clănţănind energic din dinţi.

– De data asta am făcut congestie, îmi declară el cu un nu ştiu ce provocator în glas.

– Şi Bergeron?

– Şi-a petrecut după-amiaza la biroul de pe strada Bursei, apoi s-a întors acasă. Şi-a lăsat maşina în garaj. Deci n-are de gând să mai iasă. Sper să nu-ţi fi imaginat că aveam să-mi petrec toată noaptea în faţa uşii lui?

– Pinaud, articulez eu, umbra unei pensionări anticipate se profilează la orizontul tău. Îţi lipseşte conştiinţa profesională.

Atunci izbucneşte un strigăt mare în stabilimentul unde, acest gen de manifestări vocale, nu-s o raritate.

– Nu-ţi permit, urlă diminuatul. Oricare altul în locul meu ar fi la ora asta în pat cu sulfamide...

Soneria telefonului întrerupe diatriba lui medico-revendicativă.

E Béru.

Prost dispus.

– Ia zi, bombăne el, proxenetul pe care m-ai pus să-l urmăresc...

– Ce-i cu el?

– Nu pot să-l urmăresc!

– Explică!

– Ca să urmăreşti pe cineva, trebuie ca el să se mişte, nu? Tipul ăsta e ca un bec. De cinci ore s-a înşurubat într-un bistrou de pe strada Junot şi bate cărţile cu amicii. Se ridică de pe scaun doar ca să se pişe! Şi eu fac trotuarul, încercând să-i zăresc prin perdea caroul de nouari...

– A venit direct la bistrou după ce a plecat din Saint-Denis?

– Nu. A mers mai întâi într-un restaurant de pe bulevardul Pereire, unde s-a întâlnit cu o blondă înaltă. Au mâncat împreună şi pe urmă a dus-o pe strada Godot-de-Mauroy, unde tipa îşi exercită meseria. După care a venit aici. Ce să fac acum?

– Aşteaptă, Umflatule, lasă-mă să gândesc.

Întotdeauna în cazuri de urgenţă, găselniţe geniale îmi năpădesc mintea.

– Ia spune, maşina tipului e prin apropiere?

– E lângă cimitirul Montmartre, şi?

– Du-te şi i-o fură.

– Ce?

– Maşinile 203 n-au cheie de contact. Sper ca omul nostru să nu-şi fi instalat un antifurt, ceea ce ar fi culmea!

– Şi ce fac cu ea?

– O duci până în Bois de Boulogne, la colţul dintre străzile Saint-James şi Neuilly, ştii unde vine?

– Ştiu, şi pe urmă?

– Pe urmă treci pe la birou. Ticălosul de Pinaud, care-i la pământ, îţi va da toate instrucţiunile necesare pentru supravegherea unui client de-al lui.

– Şi când ajung şi eu să mai mănânc ceva?

– Ai să beneficiezi de câteva sandwich-uri, telefonez acum la bistroul de jos să-ţi pregătească o masă uşoară.

– O masă uşoară! mugeşte Diplodocus. Am eu mutră să mă hrănesc cu o masă uşoară?

Închid fără să ascult mai mult.

Gata, de data asta am pornit pe drumul gloriei. Îi ordon lui Pinuchet să-şi aştepte colegul şi sar în M.G.-ul meu. Direcţia strada Godot-de-Mauroy.

==========

Ajungând pe terenul de manevre al Mariei-Thérèse, am o strângere de inimă, fiindcă n-o văd pe această onorabilă servantă a amorului. Să se fi retras la ea acasă? În orice caz, proiectele mele cad în baltă, făcând fleoşc.

Sunt pe cale să disper cu o sută de franci pe secundă, când o văd apărând. Iese dintr-un hotel însoţită de un domn bătrân şi grav, care a gustat extazul după ce şi-a ascuns Legiunea de Onoare, verigheta şi portofelul în şosete.

Marie-Thérèse îi strânge civilizat mâna, spunându-i: „Noapte bună, iepuraşule, mergi cu bine şi vezi să nu răceşti" şi se pregăteşte să-şi reia activitatea, când îi atrag eu atenţia printr-un scurt apel cu farurile. Îmi recunoaşte maşina şi se apropie cu un surâs pe labiale, despre care doar un şubler ne-ar putea da o idee precisă a dimensiunilor.

– Ia te uită; dumneavoastră eraţi! Ce vânt vă aduce?

– Urcă, frumoasă blondă!

Se introduce în maşina mea şi în vreme ce eu demarez, îmi şopteşte:

– Ştiţi, sunt blondă numai când ies de la coafor.

Mă abţin să-i spun că viaţa ei personală nu mă interesează. Ar fi decepţionată, deoarece bănuiesc că are o anume slăbiciune pentru valorosul poliţist care i-a salvat viaţa.

– Unde mergem? întreabă ea, văzând că nu reacţionez.

– Să mâncăm împreună, dacă n-ai nimic împotrivă.

Nu-i vine a crede.

– Glumiţi?

– Nicidecum!

– Numai că...

– Da?

– Alfredo vine să mă ia la zece şi dacă nu mă găseşte...

– Am să-i telefonez, să-i spun că am nevoie de o declaraţie a ta.

Complet liniştită, dintr-un foc, se lasă pradă unei bucurii delirante.

– Sunteţi un poliţist ieşit din comun. Ah! s-ar putea zice că sunteţi un...

Ascultând-o cum pălăvrăgeşte, mă întorc pe la birou pentru a-mi mobiliza dispozitivul de urgenţă. O las în maşină, spunându-i că merg să-i telefonez omului ei.

Grasu numai ce a venit şi protestează vehement când află că-şi va petrece o parte a nopţii în maşină supraveghind imobilul unui burjui.

– Ai făcut ce ţi-am zis?

– Da, prinţule.

– Ai putut să porneşti maşina uşor?

– Aşa şi aşa. Te aşteaptă.

– Bun.

Trec în biroul vecin. Pâquerette şi Mathias, Roşcovanul, dezbat un subiect mereu de actualitate: cancerul. Pâquerette, care buchiseşte toate ziarele medicale, poate vorbi mult ca într-o piesă de Claudel, asupra subiectului şi-i expune colegului său o veritabilă dizertaţie.

– La treabă, băieţi, intervin eu, problema neoplasmului nu-i încă, mulţumesc lui Dumnezeu, la ordinea zilei.

– Zău? bombăne sinistru Pâquerette. Eu am un început de guşă pe stânga.

– Apucă-te de vioară, bătrâne, asta o s-o susţină. M-am antrenat într-o aventură pe care n-am timp să v-o povestesc. Pâquerette, dumneata iei o maşină şi pleci în Bois de Boulogne. În apropiere de colţul străzii Porte Saint-James cu strada Neuilly ai să vezi oprit un 203. Parchează la o

anumită distanţă de acest vehicul şi împiedică pe oricine care ar vrea să se apropie de el, în afară de mine, ai înţeles?

– Bine, domnule comisar.

– Tu, Mathias, la zece jumate fix să fii pe strada Junot într-un bistrou care se numeşte „Bar Beau". Acolo, întrebi de un oarecare Alfredo. Dacă n-a sosit încă, îl aştepţi. Şi, când te vei afla în prezenţa domnului, mi-l umfli.

– Da' n-am mandat de aducere...

– Puţin îmi pasă, mi-l aduci oricum. De altfel, te va urma, ai să-i spui că-i în legătură cu Marie-Thérèse şi n-o să facă scandal.

„Asta-i tot, băieţi, pe curând."

==========

– Aţi stat cam multişor, remarcă Marie-Thérèse, când urc în maşină. Alfredo s-a supărat?

– Da de unde. Bistroul lui suna mereu ocupat. Mergem?

O conduc pe scumpa domnişoară pe strada Monsieur-le-Price, într-un local unde se serveşte un cuscus[1] renumit. Ne instalăm într-un decor mauritan, în faţa unor porţii de cereale şi berbec, pregătite mai curând în stil Haute-Epoque. Fetiţa e în al nouălea cer. Mi se confesează, rimelul aducându-şi contribuţia.

---

[1] Fel de mâncare condimentat, specific Africii de Nord, preparat din cereale (grâu, porumb sau orez) – garnitură la carne. (n.tr.)

Viaţă într-un colţ de stradă bombardată, băieţi. Un tată beţiv, mama lucrând cu ziua la străini şi copii pentru toţi cei care dădeau comanda. Un autentic Georges Ohnet la sticlă! La paisprezece ani Marie-Thérèse fusese deflorată de măcelarul din cartier etc.

Viaţa ei cu Alfredo? Nici nu se poate ceva mai comun. Domnul e un egocentrist care nu se gândeşte decât la satisfacţia lui personală. Se culcă cu ea numai ca să fie în formă, din igienă, fiindcă se cuvine să faci puţină cultură fizică dacă vrei să te menţii.

Stropesc din belşug limbuţia ei. Când îşi atacă al doilea cârnăcior cu ardei iute e ameţită bine, plimbăreaţa. Ajung la chestiunea care îmi dă mâncărimi ca erupţia unei exeme pe chelie.

– Ia spune-mi, frumoaso, pe Boilevent ăsta, care a încercat să te strângă de gât, nu l-ai mai văzut înainte, niciodată?

Ridică spre mine nişte ochi mari şi la fel de limpezi ca două băltoace din curtea unei ferme.

– Niciodată. De ce?

– Îmi spuneam că poate te mai călărise cândva.

– Ce părere-ţi faci!

Femeia încearcă să se adune.

– Îmi dai voie să te tutuiesc? se bâlbâie ea.

– Te rog.

Îşi întinde mâna de maseză pe piciorul meu de zuav şi-mi aplică o mângâiere delicată, peste tarif.

– Vrei să-ţi zic ceva, poliţistule? Eşti un drăguţ. Nu semeni deloc cu ceilalţi. Mai întâi că eşti băiat frumos. Şi pe urmă ai spirit... bune maniere... farmec...

– Opreşte-te! îi spun, n-am de gând să mă însor.

Discret, arunc o privire pe ceas. E zece fix. Cred, veselii mei ciocli, că-i vremea să ne gândim la lucruri serioase.

Scotocesc în buzunar după două.pilule mici. Pun una în faţa farfuriei goale a târfei şi una în faţa mea.

– Asta ce mai e? mă întreabă intrigată exploratoarea slipurilor Eminance.

– Ceva grozav, care contracarează efectul cuscusului.

Mai torn un rând, şi, cu dexteritatea unui prestidigitator, mă prefac că înghit pilula.

– Ori de câte ori mănânc condimentat, îmi ofer o pralină ca asta. Farmacistul meu mi-a recomandat acest produs. Datorită lui poţi înghiţi două kile de cuie pentru tapiţerie fără să ai nici o neplăcere...

Începe să râdă şi ia pilula. Ciudat cât sunt de ahtiaţi oamenii din zilele noastre după hapuri. Fiecare recomandă celuilalt doctoriile folosite de el.

– Încă puţină vitamina B12, dragă prietenă!

– Încearcă să iei Sanogyl. Stai aşa să ţi-l scriu.

În curând, în loc să mai trimitem cutii cu bomboane legate cu fundă demoazelelor, le vom oferi un tub de somnifere sau un flacon de sulfamide, alături de cartea de vizită.

„Pentru intestinul tău care nu mai funcţionează corect" sau „Cu purgaţia asigurată în fiecare dimineaţă de acest laxativ, te voi obliga să te gândeşti la mine" sau (pentru aniversări) „Acest tub cu comprimate împotriva viermilor intestinali, conţine atâtea pilule câte primăveri ai împlinit."

Credeţi-mă, fraţilor, viitorul nu aparţine nici cofetarilor, nici florarilor, ci farmaciştilor. Se vor vinde doctorii albe pentru logodne şi căsătorii, bleu sau roz pentru tinerele fete, încercuite pentru jucătorii la curse şi negre pentru persoanele în doliu.

Asta-i maladia secolului: omul a devenit conştient de organele lui. Şi la originea acestei fobii se află maşina. Dezvoltându-se, industria automobilistică a inoculat în cetăţeanul secolului douăzeci ca şi al celui din arondismentul douăzeci, princpiul „funcţionării".

Mecanicul auto e marele revelator de după război. El l-a învăţat pe omul de pe stradă ce-i un carburator, bujiile, cilindrii, platinele, amortizoarele, frâna cu disc, filtrul de ulei, o bobină, o curea de ventilator, o baterie, un arbore cu came. Înaintea acestei mode, omul nu-şi punea probleme. Când avea o maşină, se mulţumea să-i toarne apă pe un orificiu, ulei pe altul şi benzină prin al treilea. Tot aşa, ca să trăiască, mânca, dormea şi îşi cumpăra hârtie igienică, fără a încerca să demultiplice aceste diferite funcţii. Ca pe urmă, într-o bună zi, să deschidă capota maşinii, pentru că mecanicul lui îl luase de prost, şi aceasta a însemnat începutul sfârşitului. I s-a produs revelaţia. Şi-a dat seama că trupul omenesc e un motor. Optica lui s-a răsturnat cu fundul în sus. Cel scăpat cu viaţă din primii ani 40 şi-a spus: biele=picioare; aprinderea=creierul; bobina=ficatul; platinele=inima etc. Epoca noastră a suferit o transformare determinată: mecanicul auto l-a introdus pe farmacist!

==========

– Unde mi-ai plecat cu mintea, iubiţel? se interesează Marie-Thérèse cu o voce vâscoasă.

– Gândesc, răspund eu sobru. Nu sunt numai un Casanova al poliţiei ci şi un Pascal[1] al ei.

În acel moment, cum am o voce bine timbrată, cer nota de plată. Cum dispun de autoritate, o obţin. Cum sunt un băiat cinstit, o achit.

– Vii, dulceaţo?

– Unde? susură escroaca patentată.

Ce-şi închipuie ea? Că am să merg să-i cânt din lăută?

– O să facem o mică plimbare ca să ne ventilăm bureţii.

– Cum vrei tu, mă asigură această languroasă langustă.

Demarez lin. După cinci sute de metri, domnişoara „Urci-cu-mine-scumpule" începe să-şi bălăbăne capul.

După un kilometru, doarme buştean. I-am administrat un hap serios, produs artizanal, nu de serie. Puteţi să trageţi cu tunul, că ea nu mai clinteşte. Pilula mea a fost *first quality*, şi drăgălaşa persoană va fi declarată absentă la apel câteva ore bune.

Pornesc în viteză cu direcţia Bois de Boulogne.

==========

Aleea e pustie. Singură, mica pată roşie a luminilor de poziţie de pe 203, perforează întunericul. Opresc maşina în

---

[1] Blaise Pascal (1623-1662) – matematician, fizician, filozof şi scriitor francez. (n.tr.)

faţa celei a lui Alfredo. Cobor şi mă îndrept să deschid portiera de pe partea opusă volanului.

De îndată, o umbră răsare din umbră. O umbră care pute a spirt canforat şi antiseptice. Cea a plăpândului Pâquerette.

– Mâinile sus! ordonă el.

Cunoscându-i măiestria în arta manevrării revolvorelui, mă grăbesc să urlu:

– Lasă-te de glume, Pâquerette!

– Oh, domnule comisar... Pe întunericul ăsta...

– Ascultă, bătrâne, erup eu, renunţă la obiceiul de a-ţi îndrepta arma asupra primului venit care ţi se năzare că se plimbă cu un buletin de identitate expirat.

Pâquerette se indispune.

– Vino să mă ajuţi, îi ordon.

– Ce trebuie să facem?

– Să transportăm o frumoasă adormită din maşina mea în asta de aici.

Nu pune întrebări, dar scoate o exclamaţie când o identifică pe blonda care bate trotuarul pe strada Godot (în aşteptarea) lui Mauroy.

– Dar...

– Da.

– Ce-i cu ea? A leşinat?

– Doar a adormit.

O transbordăm pe Marie-Thérèse în maşina peştelui ei, şi o întind pe banchetă într-o postură care te-ar putea face să crezi că târfa e moartă.

– Continuă supravegherea locului, fac eu, mă întorc ceva mai târziu.

– Aş putea să-mi permit o întrebare, domnule comisar, ce înseamnă...

– Suntem în plină desfăşurare a unui experiment, dragul meu. Am să-ţi explic totul cu capul odihnit.

Acum, direcţia birou. Mă simt puţin înspăimântat. Cred că descoperirea cadavrului micuţei Danièle e la originea acestui soi de vătămare pe care o port în suflet.

Şi pe urmă, cuscusul mi-a căzut cam greu, ca s-o zic pe a dreaptă. O poezie vie, vedeţi?

==========

Unsprezece fără ceva. Clădirea poliţiei e tăcută ca un crap congelat. Luminile coridoarelor au ceva funebru. Totul îmi pare cumplit de cenuşiu şi mizerabil în această grotă administrativă. Imobilul miroase a Bérurier şi nu-i deloc prea cald.

Întreb la informaţii dacă e ceva nou pentru mine. Ofiţerul de serviciu îmi răspunde că ultima oară Béru anunţase că pleacă spre gara Lyon.

– N-a avut timp să mai dea şi alte lămuriri, mă asigură funcţionarul la telefon, trebuia să fileze pe cineva şi era urgent.

– Asta-i tot?

– Da.

– Mathias s-a întors?

– Da, cu un client. Unul scund şi negricios, cu o mutră care dă de gândit.

– Se potriveşte, mulţumesc.

Urc la mine. Inspectorul şi Alfredo sunt aici, într-adevăr. Fumează fără să vorbească, aşezaţi de o parte şi de alta a biroului meu.

Când intru, doar Mathias se ridică. Mi-l arată pe vizaviul lui cu o mişcare a bărbiei. Asta-i tot. Fără trăncăneală, Roşcovanul e un băiat concis. El acţionează şi faptele vorbesc în locul lui.

Înclin uşor capul spre Alfredo şi mă aşez în faţa lui, în timp ce Mathias mă întreabă din ochi dacă trebuie să dispară sau să rămână.

Îi fac semn să rămână şi atunci ia un scaun şi se aşează călare pe el. Un mic timp mort, pentru a permite căpitanilor celor două echipe să se consulte.

Alfredo atacă (semn bun):

– Ce înseamnă asta?

Dacă l-aţi vedea pe San-Antonio al dumneavoastră, dragii mei, v-ar lua cu fiori de la tendonul lui Achile până la sinusurile frontale. Mina lui implacabilă *number one*.

Îmi înfig ochii în ochii lui şi începe lupta cine îşi va pleca primul privirea. Durează ceva timp, pe care n-aş fi în stare să-l evaluez, şi în sfârşit – o, victorie (in english Victory)! durul bate din măturici bodogănind:

– Hai o dată, explicaţi-vă!

– N-ai vrea să-ţi fac un desen?

Numai că Alfredo nu-i juma de porţie. Prin vine nu-i curge suc de mere.

– Ascultaţi, domnule comisar. Nu vă pricep mutrele nici

cât negrul sub unghie. Dacă aveţi ceva să-mi reproşaţi, daţi-i drumul, aş vrea să ştiu şi eu.

– N-o fă pe „Roger Ruşinosul" cu mine, Alfredo. Asta nu-ţi va uşura cazul.

Păleşte uşor şi exclamă:

– Şi care-i, mă rog, cazul meu?

– Ai încurcat-o urât, băiete. Te-ai băgat în rahat până la gât şi n-are rost să încerci să te mai speli. Poţi merge aşa la groapă.

Se ridică furios. Îi fac un semn discret lui Mathias şi iată-l pe roşcovanul meu administrându-i un croşeu magistral care ar fi făcut să urle sala de la Central.

– Potoliţi-vă, domnilor, îi admonestez eu ca un tătic.

Alfredo îşi freacă mandibula, rostogolindu-şi agatele albe.

– Nu-s de acord! afirmă el.

– Bun, ai dreptate, să încercăm atunci să găsim un teren pe care să ne putem înţelege.

Plesnesc din degete.

– Pentru început, o mică plimbare educativă. Pune-i cătuşele Mathias.

– N-aveţi dreptul, rosteşte sumbru Alfredo.

– Specificul oamenilor forte constă în a-şi aroga drepturi pe care nu le au, filozofez eu. Şi o dată însuşite, aceste drepturi le aparţin, te prinzi?

Năucit, mă priveşte cu un ochi nesigur şi îngână:

– Nu ştiu ce v-a apucat, domnule comisar. Dar ceea ce ştiu e că aţi luat-o pe un drum greşit.

– Dacă-l parcurgem împreună, răul va fi doar pe jumătate. Hai, valea! mergem la plimbare.

– Ce maşină luăm? mă întreabă Mathias.

– Preria, hotărăsc eu, pentru nişte bovine e foarte indicată, nu-i aşa, Fredo?

El nu-mi răspunde.

CAPITOLUL VII

DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ (3)

Câteva maşini cu dezmăţaţi patrulează între poarta Madridului şi poarta Maillot. Aceşti domni şi doamne îşi fac cu ochiul între ei din faruri. Maşinile se opresc, un domn coboară şi se apropie de vehiculul din spatele lui ca să parlamenteze. Dar ceva nu le convine. Trebuie că se pun şi probleme de ordin material. Plenipotenţiarul arată într-atât a om de afaceri încât ar trebui să-şi tipărească numărul de cont curent pe cartea de vizită.

Mathias e cel care conduce. Îi spun pe unde s-o ia în timp ce susţinătorul Mariei-Thérèse îşi suge chiştocul stins cu aerul unui om care are la rândul lui nevoie de susţinere.

În fine, iată şi maşina proxenetului. Nu-l pierd din ochi. Se schimonoseşte urât recunoscându-şi rabla plină de scâlcieturi.

– Ai mai văzut pe undeva TIR-ul ăsta, Alfredo? îl întreb cu o voce dintre cele mai suave.

– Natural, e maşina mea.

– Ce caută aici?

– Mi-a fost subtilizată în seara asta de nişte golănaşi care voiau probabil să facă o plimbare şi au abandonat-o aici.

– Golănaşii de care vorbeşti tu, fură de preferinţă maşini sport. Şi nu un 203 de zidar.

– De data asta s-or fi mulţumit doar cu atât.

Ne-am oprit la câţiva metri de vehicul. Mathias, care-mi cunoaşte metodele insolite, se întreabă unde vreau să ajung. Bate tamburina nervos pe volan, fluierând melodia unui vals englezesc. Şi Alfredo e neliniştit. Bănuieşte că se pune la cale ceva necurat. Ca un vânat hăituit aşteaptă cu ochiul rece şi urechea ciulită.

– Să coborâm! ordon eu. Vreau să-ţi arăt ceva...

Fără un cuvânt se extrage din Preria verde. Mister Pâquerette, exul de la Moravuri, trebuie că a recunoscut vehiculul poliţiei, pentru că nu se apropie de Renault.

Noaptea e glacială. Mă gândesc dintr-o dată că Marie-Thérèse a contractat un guturai pe cinste în maşina aia neîncălzită. O să fiu nevoit să-i cer lui Pâquerette să-i facă rost de antigripale calificate.

– Mişcă!

Alfredo protestează:

– Asta-i prea din cale afară. Mie mi se fură maşina şi tot eu am parte de cătuşe şi de pumni în gură!

– Mişcă, îţi zic...

Iată-ne ajunşi în dreptul lui 203. Deschid portiera şi becul din plafon se aprinde. Prostituata stă în aceeaşi poziţie, inertă, cu picioarele de-a curmezişul şi capul înainte, sprijinit de geam. Alfredo îşi recunoaşte bucăţica şi tresare.

– Ei comedie, ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că i-ai venit de hac, idiotule!

– E moartă?

– Ce-ţi închipui? Că face yoga?

Şi, cum mă tem să nu descopere şmecheria – ar fi fost destul ca fata să tresară sau să suspine – îl propulsez spre Prerie, cu o lovitură zdravănă de picior în mezanin.

Băiatul e K.-O. de stupoare.

– Nu pot să cred, visez, se bâlbâie el.

– Opreşte cântecul, Alfredo, îl am deja în repertoriu.

Îi ard una cu dosul palmei de începe să strănute stele verzi.

– Ia spune, eşti un fermier cam ciudat în felul tău! Ai ajuns acum să-ţi decimezi şeptelul?

– Eu! protestează el. Vă bateţi joc de mine, domnule comisar. Drept cine mă luaţi? Drept un tâmpit? Să-mi omor eu femeia care-mi aduce bani? Şi colac peste pupăză, s-o mai las şi în maşina mea.

– Perfect, amice. Vrei să-ţi spun de ce ai procedat aşa? Exact pentru a deturna bănuielile. Ţi-ai zis, poliţiştii vor gândi că nu pot fi chiar aşa de idiot şi că sunt victima unei răzbunări. Nu-i aşa, fiule?

Omului meu îi lipseşte aerul.

– Dumnezeule, ăsta-i circ curat pentru copii sub şaisprezece ani, ce-mi faceţi mie acum, domnule comisar. Ar trebui să fiu smintit să-mi omor femeia care-mi asigură o rentă viageră de şaizeci de bacnote pe zi.

– Ai pus înainte de toate siguranţa ta şi nu te-ai mai gândit la bani, Alfredo.

Tace un moment, mă priveşte, îşi înghite saliva cleioasă şi îngână:

– Cum adică, siguranţa mea?

– Afacerea Boilevent, iepuraşule. Ţi-a fost teamă ca Marie-Thérèse pe care o frecventam de când cu incidentul, să nu scape vreo vorbă nu?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

Îi ating un pumn la gingii. Scuipă roşu, îşi numără fasolele cu vârful limbii şi articulează:

– Astea nu-s maniere!

– Lasă că vezi tu, Fredo, mai am şi altele şi mai drăgălaşe, care sunt aşa de eficiente încât mi s-a cerut să întocmesc o culegere.

Îl azvârl în Prerie ca pe un sac cu rufe murdare.

– Vorbim noi despre asta între patru pereţi insonorizanţi.

Cum mă pregătesc să iau loc în vehicul, Mathias se apropie dinspre 203.

– Lăsăm cadavrul singur, aici? mă întreabă el.

Închid umbrela şi-l trag la o parte ca să-i şoptesc:

– Primo, cadavrul nu-i singur, valorosul Pâquerette veghează asupra lui în maşina pe care o vezi staţionată mai încolo. Secundo, cadavrul ăsta nu-i un cadavru. Fata nu-i decât adormită, prin grija mea.

Mathias plonjează în ochii mei privirea lui loială de poliţist cinstit şi scrupulos.

– De ce spuneţi asta, domnule comisar? Am palpat-o adineaori, femeia asta e moartă ca toţi morţii.

Dau fuga la 203. Cu o mână înnebunită palpez fata. Mathias nu s-a înşelat. Miss Trotuar e la fel de neînsufleţită ca bitumul pe care obişnuia să-l bată.

O privesc mai îndeaproape şi constat că fusese strangulată.

CAPITOLUL VIII

ALTMINTERI AR FI SFĂRŞITUL LUMII

Acum câţiva ani mi s-a întâmplat ceva foarte curios. Mai multe nopţi de-a rândul am visat că mergeam cu maşina pe chei în direcţia gării Lyon, când, dinspre dreapta mi se ivea un domn scund, bărbos, la volanul unei Dyna Panhard şi mă izbea violent. Or, într-o dimineaţă, pe când mă îndreptam exact spre gara Lyon ca s-o întâmpin pe Félicie, care se întorcea de la rude, o maşină Dyna Panhard îmi apăru dinspre piaţa Châtelet şi îmi lovi aripa din faţă. În timpul primelor secunde care au urmat accidentului, am înţeles ce înseamnă a patra dimensiune. Din fericire, la volan nu era un tip scund şi bărbos, ci o damă căreia un examinator cu capul în nori îi dăduse din greşeală permisul de conducere.

Constatând moartea Mariei-Thérèse, încerc aceeaşi impresie bizară de eliberare absolută. Rătăcesc într-o lume comatoasă, fără nici o legătură cu planeta noastră şi cu realităţile ei.

Cu mişcări de somnambul anchilozat de reumatism, închid portiera şi mă îndrept spre maşina lui Pâquerette.

Dar înăuntru nu e nimeni. Pe banchetă nu se poate vedea decât un tub de Symphoryl şi învelişul de celofan al unor caşete. Nici urmă de Pâquerette, după cum n-ai descoperi un iepuraş alb în jobenul ducelui de Edimbourg.

– Pâquerette! Pâquerette!

Ai zice că intonez un cântecel de copii. O Lancia, în care se află un domn şi o doamnă, opreşte în dreptul meu şi şoferul mă întreabă dacă n-aş accepta să bem împreună un pahar. Îi răspund sobru să se ducă într-un loc şi el mă face mitocan.

Mă hotărăsc să nu-l las pe Alfredo să prindă mucegai în zonă. N-are rost să-i ofer spectacolul dezolant al disperării mele. Mă întorc la Prerie. Cu ajutorul unei alte perechi de cătuşe, îl priponesc pe Alfredo de strapontina din spate.

– Du clientul la patria mumă, Mathias, rostesc eu aspru. Îl închizi la secret, în celula mică, specială. Apoi te întorci cu o ambulanţă, şi totul în triplu galop.

Demarajul lui impresionant îmi dovedeşte că e ferm dispus să-mi dea ascultare.

Mă pun atunci pe treabă să examinez împrejurimile. Îmi place misterul, cu condiţia, totuşi, să nu-şi bată joc de mine prea tare. Or, până la proba contrarie, adorabilul dumnea-voastră San-Antonio, doamnelor, e pe cale să se facă de râs în stil mare. Mă ocup de două fetiţe pe parcursul aceleiaşi seri blestemate şi amândouă sunt asasinate aproape sub nasul meu! Aşa ceva nu mai poate dura, că altminteri ar fi sfârşitul

lumii! (Of! chiar mă întrebam cum aveam să justific titlul acestei capodopere!).

Misterul cel mai presant pentru următorul sfert de ceas e cel al lui Pâquerette, volatilizat. Îl cercetez maşina şi nu descopăr nici o urmă suspectă. Mă întorc la 203 şi, cu ajutorul stiloului meu electric, inspectez amănunţit caroseria. Descopăr atunci două pete mici de sânge pe portiera din faţă.

Plimb raza îngustă de lumină pe asfaltul drumului. Un soi de şarpe inert zace sub vehicul. E fularul inspectorului dipărut. Iată ceva care mă nelinişteşte. Să fi fost răpit valorosul meu înghiţitor de caşete? Îmi imaginez cu aproximaţie cum s-ar fi putut petrece lucrurile: în noaptea asta, sadicul bântuia prin Bois de Boulogne. Văzând maşina abandonată, s-a apropiat de ea. O femeie reprezintă pentru instinctele lui morbide prada mult visată. Îi şi făcuse un colier de falange Mariei-Thérèse când a apărut Pâquerette al meu. Dar, după săpuneala ce i-o trăsesem, se abţine să facă uz de armă. S-a nimerit tare prost pentru că agresorul i s-a aruncat de gât, şi totul te face să crezi că debilul poliţist nu i-a putut ţine piept.

Continuu să sondez împrejurimile. Şi bine fac: o cutie cu supozitoare e căzută în gazonul pe care gerul îl face crocant ca nişte biscuiţi[1].

---

[1] V-am spus că Pâquerette e în mod deosebit obsedat de supozitoare? El a fost cel care, sub un nume de împrumut, a prezentat la Concursul Lépine o mitralieră cu supozitoare, capabilă să tragă lovitură după lovitură sau în rafale (în spitale şi în familiile numeroase). Din nefericire, invenţia lui a fost boicotată în urma unei petiţii înaintate de Charpini. (n.a.)

Explicaţia la nota autorului:

Louis Lépine (1846-1933) – prefect de poliţie, a organizat în 1902 concursul care-i poartă numele, menit să recompenseze invenţiile artizanale ale poliţiştilor. (n.tr.)

Mă joc de-a Tom Degeţel. Datorită scumpelor lui produse farmaceutice, poate voi reuşi să dibui unde l-a cărat căpcăunul pe plăpândul poliţai.

Parcurg cam vreo doisprezece metri în direcţia unui gard viu şi zăresc o masă întunecată în iarbă, sub un tufiş. Pâquerette în gazon. Tablou alegoric. Îi palpez pieptul de tânără nubilă. Inimioara lui răspunde prezent la apel. Fascicolul lanternei mele îmi permite să evaluez dezastrul. Sadicul nu prea procedase cu menajamente. Nu ştiu cu ce l-a lovit pe subordonatul meu, dar fapt e că bietul de el are parbrizul plin de marmeladă.

Are nasul spart, mai mult ca sigur. Partea de jos a feţei e plină de sânge. Mustul i s-a prelins pe plastron. O adevărată nenorocire.

Ridic faţa plăpândului meu colaborator.

– Ei, Pâquerette! fac eu. Cum te simţi, bătrâne?

Dar el e groggy. Ca după o doză serioasă, vă asigur.

E ca o piftie. Dacă am neşansa să-i fac bătrânului un raport detaliat, se va înfuria în aşa hal că până şi pielea mapei de pe biroul lui s-ar face ca de găină.

Nu vi se pare că arată cam rău San-Antonio al dumneavoastră, frumoaselor? Întinde capcane pentru lup şi se prinde el în ghearele lor. Bilanţul experienţei: două fete moarte, un inspector de calitate grav rănit şi reputaţia celebrului San-Antonio la fel de terfelită ca cearşafurile unui hotel de rendez-vous.

Sosirea oportună a ambulanţei pune capăt gândurilor mele sumbre. Mathias îşi face apariţia însoţit de un infirmier care duce brancarda.

I-l arăt pe Pâquerette.

– Duceţi-l pe camaradul nostru la spital mai înainte de a lăsa fata la morgă.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Probabil că l-a surprins pe criminal în flagrant delict şi acesta i-a aplicat o lovitură de bâtă în plină figură. Acum o să aibă motiv să înghită pilule, bietul de el. După ce termini de transportat clienţii ăştia, vino la poliţie. Nu uita să le spui celor de la spital să mă alerteze de îndată ce Pâquerette îşi va veni în simţiri.

– Dacă îşi va veni! şopteşte Mathias, strâmbându-se.

Înalţ o rugă fierbinte cerului, în regim de urgenţă şi cu aviz de confirmare a primirii, să-l cruţe pe Pâquerette. După care, mă urc în maşina lui şi mă îndrept spre birou.

==========

Mica celulă specială este situată la subsolul casei Parfumpur. I-ar fi plăcut mult lui Ludovic al XI-lea, acest blând monarh, care şi-a dat foc la valiză şi a transformat stejarii din parc în smochini.[1]

Ca unică deschidere e doar uşa în care serviciile de igienă au practicat o ferăstruică, format carte poştală, pentru a-i permite locatarului să repire aerul din larg.

În întunericul acestei celule izolate, onorabilul Alfredo a avut tot timpul să se reculeagă şi răgazul să evoce memoria Mariei-Thérèse.

---

[1] Ludovic al XI-lea, rege al Franţei (1461-1483) foarte războinic, e atras într-o cursă şi ţinut prizionier în condiţii dure. (n.tr.)

Acţionez comutatorul exterior. Lumina orbitoare a unui bec puternic îl face pe răufăcător să clipească des. Se uită la mine ameţit.

– Ei bine, Fredo, oftez eu, închizând uşa, ne putem oferi luxul unei scurte explicaţii amiabile?

El ridică din umeri.

– Ce-aş putea să vă spun? bombăne individul îndoielnic. Am impresia că-mi pierd minţile. Mi se fură maşina, pe urmă sunt arestat şi mi se arată cadavrul femeii mele în maşina furată. Nu mai înţeleg nimic.

Are mâinile priponite în cătuşele pe care isteţul Mathias a omis cu bună ştiinţă să i le scoată. Nimic nu poate distruge moralul unui om ca purtarea acestui gen de brăţară.

– Vrei să-ţi spun ceva, Alfredo? Dacă îmi eşti chiar tu sadicul?

Proxenetul începe să râdă strâmb.

– Asta-i bună! Limpede ca lumina zilei!

– Dacă insist în această direcţie, pot foarte bine să te înfund. Punem pariu?

Mă priveşte rece.

– Stau şi mă întreb unde vreţi să ajungeţi, domnule comisar.

Strălucirea ochilor lui negri mă stânjeneşte oarecum, dar mă ţin tare pe poziţii.

– Ai pus-o de mămăligă, frumosule. Pot să jur că azi, mâine, ai să-ţi descoperi un punct comun cu Ludovic al XVI-lea.[1]

Trebuie că tocise bine la vremea lui Istoria Franţei fiindcă păleşte.

---

[1] Ludovic al XVI-lea (1754-1793) rege al Franţei, condamnat la moarte şi decapitat – 21 ianuarie 1793. (n.tr.)

– Nu vă mai bateţi joc de mine!

– Ai un alibi între zece fără un sfert şi zece jumătate?

– Păi, să vedeţi...

– Te ascult, toarnă-ţi puţin ulei pe limbă ca să-ţi funcţioneze mai bine.

– Am stat în bistroul de pe strada Junot. Am ieşit ca s-o iau pe femeia mea: nici urmă de maşină! Mi-am zis că probabil e vorba de o glumă şi am luat un taxi până pe strada Godot. Dar, cum n-am văzut-o în zonă, am crezut că-i cu cineva şi am aşteptat. După douăzeci de minute m-am dus să mă informez la hotel. Mi s-a spus că nu se afla acolo. Am dedus că o fi plecat cu vreun client, se întâmplă uneori. Îşi dădea silinţa, săraca, bună în meseria ei, să ştiţi, conştiincioasă, sănătoasă, ce mai. Îi scutura de bani pe cei care erau simpatici şi o făceau pe galantonii. Aşa că, m-am întors la clubul meu. Nici n-am avut timp să constat că nu era nici aici, că roşcovanul dumneavoastră s-a şi apropiat de mine şi mi-a şoptit că vreţi să-mi vorbiţi în legătură cu Marie-Thérèse. L-am urmat şi m-am purtat ireproşabil, poate să vă zică...

Râd sarcastic ca un Mephisto de operă:

– Prezentată pe o asemenea tavă, versiunea ta pare comestibilă, Alfredo. Numai că există un ceva care va dărâma totul, te anunţ eu.

– Zău?

– Zău. Când juraţii vor afla că erai în cârdăşie cu Boilevent o să muşte momeala ta cum ar muşca ştiuca o bomboană cu miere.

De data asta e al meu. Am manevrat ca un maestru, lăsându-l să-şi recapete încrederea. Acum, trebuie să bat fierul cât e cald.

– Marie-Thérèse e moartă în maşina ta într-un moment în care n-ai un alibi nici cât o băşină în metrou la orele de vârf. Contează pe mine şi pe judecătorul de instrucţie pentru a prezenta evidenţa evidentă juraţilor.

El nu răspunde.

– Să dăm cărţile pe faţă, Alfredo. Eu îţi spun ce ştiu, tu îmi spui ce ştii şi pe urmă vedem noi ce s-ar putea face pentru sănătatea ta. De acord?

Nici un răspuns, dar trag concluzia că tăcerea lui e un soi de consimţire.

– În dimineaţa asta eram la Saint-Denis când te-ai dus să-i faci o vizită lui Bergeron.

Simplu. Ce să-mi mai bat capul să-i brodez tişlaifăre, el a înţeles. Omul acesta secretos, pe care nu l-ai fi putut descuia în alte împrejurări, se simte strâns într-o pânză de păianjen necruţătoare, vâscoasă, astringentă.

Ridică din umeri.

– Ascultaţi, e prea din cale afară tot ce se întâmplă. Nu sunt un sfânt, o recunosc, dar în afacerea asta încurcată am mâinile curate.

– Nu te osteni să scrii prefaţa, Alfredo, mă plictiseşte. Spune ceva mai consistent, sunt grăbit.

– L-am cunoscut pe Boilevent în Indochina, în momentul în care guvernul francez se grăbea să-şi facă bagajele. Aveam o afacere acolo.

– Ce spui?

– O! nu, nu eram peşte...

– Nu, fiind vorba de Indochina, ţara orezului şi a dolarilor, nu-i aşa?

– În sfârşit, pe scurt...

– Foarte bine, pe scurt, şi pe urmă?

– Am făcut cunoştinţă cu Boilevent. Era subofiţer. Ne-am simpatizat.

– Se amestecase în combinaţiile tale?

– Oh! nu. O relaţie de bar.

E mai bine să nu insist.

– Continuă!

– La întoarcerea în Franţa, câţiva ani nu ne-am mai văzut. Şi pe urmă, într-o zi, ne-am întâlnit în plin Champs-Elysées. O coincidenţă.

– Şi?

– Am băut un pahar împreună în amintirea vremurilor de altădată.

– Lângă Flacăra sacră, foarte indicat.

– Tocmai îşi pusese pe roate o mică afacere cu nu ştiu ce în Saint-Denis. Se părea că-i mergea bine şi era mulţumit. Ne-am despărţit şi ne-am promis să ne revedem. Mi-a dat adresa lui, eu i-am indicat barul unde-mi fac veacul fără drept de apel.

– Nu pronunţa cuvântul ăsta, riscă să-ţi poarte ghinion.

Alfredo îşi încalecă două degete pentru a alunga ghinionul şi continuă:

– A mai trecut un timp fără să ne vedem, şi în seara din ajunul morţii lui, Boilevent a apărut la clubul meu cu o faţă de-ai fi zis că a ieşit atunci din groapă. Se uita în jurul lui, de parcă l-ar fi pândit o hoardă de draci... I-am dat să bea ceva tare să-l remonteze şi i-am cerut să îmi spună despre ce era

vorba. Dar tipul avea gura pecetluită. Nici chip să-i smulgi vreo vorbuliţă. Singurul lucru pe care a consimţit să mi-l zică a fost că dăduse peste el o mare nenorocire, că-l pândea un pericol cumplit şi că singura modalitate de scăpare, pe care o vedea, era să se pună la adăpost într-o închisoare sub un pretext destul de grav, ca să fie imediat umflat de poliţişti.

Tot ce-mi îndrugă ticălosul ăsta mă intrigă în cel mai înalt grad. Recunoaşteţi că nu-i deloc banal! Un industriaş cinstit care-şi vede scăparea la zdup!

– Aşa se explică atentatul asupra târfei tale?

– Exact. Ideea a fost a mea. Cu sadicul ăsta plimbăreţ era foarte nimerit. Boilevent trebuia să lase impresia că molesta o fată şi era arestat, matematic, nu?

– Dar mai trebuie ca şi poliţia să fie acolo.

– Credeţi că n-am remarcat că strada Godot era supravegheată discret? Pe inspectorul Pâquerette îl recunoşti de la o poştă cu fularele lui tricotate de mână.

– Şi pe urmă?

– La început, nu prea i-a convenit lui Boilevent să fie luat drept un maniac. I se părea ideea prea tare, prea periculoasă. I-am atras atenţia că nu-i va fi greu să se disculpe când ar fi venit momentul; era suficient să dovedească faptul că avea alibiuri pentru crimele anterioare... (Se vede că lui Alfredo i-a priit contactul cu justiţia, i s-a îmbogăţit vocabularul. „Dacă vrei să ai de-a face cu mine, fă-te încoace" cum spunea un tip căruia îi sărea repede muştarul.)

– De acord, dragă scenaristule, dar pentru crima ultimă?

– Asta mi-a atras şi el atenţia şi tot lui i-a venit ideea.

– Ce idee?

– A vrut ca Marie-Thérèse să-i scrie câteva rânduri cum că această agresiune a fost înscenată etc.

– Era şi ea amestecată?

– Naturlich; doar nu vă închipuiţi că ar fi fost aşa de proastă încât să plece cu maşina unui tip după toate cele petrecute în Paris?

– Şi-a ascuns bine jocul.

– Din nenorocire, când a văzut că l-aţi pus jos pe Boilevent, s-a speriat. Afacerea devenea foarte delicată, înţelegeţi?

– Ia spune-mi, i-a scris acele câteva rânduri?

– Da.

– Risca neplăceri serioase. Ofensă adusă reprezentanţilor legii, pentru o prostituată e grav!

Alfredo ridică din umeri.

– În viaţă trebuie să ştii să-ţi asumi şi nişte riscuri. Şi pe urmă Boilevent lăsase o mică sumă de bani.

– Cifra?

Ezită.

– Cinci sute de franci.

– Măi să fie, înseamnă că era presantă problema lui. Eşti sigur că nu ţi-a spus despre ce era vorba?

– Jur pe memoria Mariei-Thérèse.

O nouă tăcere ne separă. Fiecare face bilanţul provizoriu al situaţiei.

– Acum, Alfredo, capitolul doi. Raporturile tale cu Bergeron?

Îşi drege glasul.

– Când am văzut că ce-am pus noi la cale a dat în bară, şi mie mi s-a făcut frică.

– Din ce cauză?

– Asta-i bună, din cauza scrisorii pe care femeia mea i-o dăduse lui Boilevent. Mi-am zis: „Dacă poliţia pune mâna pe ea, treaba riscă să miroasă urât pentru amândoi, în caz că o lasă nervii." Cu atât mai mult cu cât Boilevent era mort şi exista afacerea aceea misterioasă care-l tracasa. Mă gândeam că tipii care-l strânseseră aşa cu uşa de prefera să intre în Castelul Coşmarurilor, ar putea crede că eram complicele lui, ceea ce nu mi-ar fi convenit.

– Zău?

– Zău. Ieri, când aţi trecut pe la mine la bar, mi-am zis: „Ţi-a ieşit numărul câştigător, fiule. Poliţia a pus mâna pe scrisoare. Te ia pe departe ca să afle mai multe. Atât ţi-a fost."

– Pe scurt, ai crezut că te duc cu vorba când ţi-am prezentat proiectul meu de asistenţă reciprocă?

– Exact. Părea din cale afară de aiuristic...

Îmi muşc buzele. Şi când te gândeşti că eram sincer! Oi fi dat în păcatul utopiei?

– Şi pe urmă?

– Am tot stat şi m-am gândit cu mintea mea cea proastă, m-am sfătuit cu amici calificaţi şi ei m-au învăţat să nu aştept dezlănţuirea furtunii.

– Şi ţi-ai zis că Bergeron ţi-ar putea oferi o umbrelă?

– Într-un sens, da.

– Să-ţi aud raţionamentul, fiule.

– Am cules nişte informaţii asupra vieţii lui Boilevent. Am aflat că avea un asociat şi mi-am spus că poate domnul ştia ce pericol aşa de grav îl păştea pe amicul meu. Şi atunci i-am cerut o întrevedere.

– Ţi-a acordat-o fără probleme?

– I-am spus la telefon că eram un vechi prieten al lui Boilevent şi că vream să-i spun câte ceva despre Jérôme.

– Cum s-a desfăşurat discuţia?

– Destul de bine. Am jucat deschis şi i-am explicat tot omului aşa cum v-am explicat şi dumneavoastră.

– Ce atitudine a avut?

– S-a arătat interesat, dar exact atât cât trebuia.

– Ţi s-a părut cumva că nu te credea?

Alfredo se gândeşte. Simt că-şi cântăreşte cu obiectivitate argumentele pro şi contra. În cele din urmă, îşi scutură frumosul lui cap mediteranean.

– Greu de precizat. Se comporta de parcă m-ar fi crezut, dar lăsa impresia că o făcea din politeţe.

– Şi pe urmă, ce-a mai spus?

– O făcea pe distantul. Mi-a vorbit cam aşa: „Sper, pentru binele dumitale, ca poliţia să nu intre în posesia acestui pact absurd."

„– Şi dacă intră?" i-am răspuns.

S-a ridicat pentru a-mi demonstra că mă vizionase destul.

„– În acest caz, sfătuieşte-te cu cineva competent, eu nu-s avocat."

Reacţia lui Bergeron mi se pare corectă.

– Nu l-ai întrebat dacă n-avea idee despre faimosul pericol care-l ameninţa pe asociatul lui?

– Ba da, bineînţeles.

– Şi răspunsul lui?

– S-a ciocănit cu degetul în frunte ca să-mi dea de înţeles că Jérôme se ţicnise şi, fie vorba între noi, domnule comisar, chiar mă întreb dacă nu cumva ăsta o fi adevărul. Am mai văzut eu băieţi din colonii, care, o dată întorşi în ţară, o luau razna.

– În rezumat, întrevederea voastră s-a soldat fără nici un rezultat.

– Într-adevăr.

– În ce termeni v-aţi despărţit?

– Destul de reci. Vizita mea nu i-a făcut plăcere. I-o fi fost teamă că am să încerc să-l şantajez.

Îi ard un pumn lui Alfredo.

– Şi în fond, pungaşule, nu te-ai dus tu să adulmeci exact aşa ceva? Dacă Bergeron n-ar fi avut o atitudine fermă, te-ai fi instalat la orgă şi i-ai fi cântat o bucată intitulată „Scoate banii, nene", nu-i aşa?

Îmi răspunde evaziv.

– Voi poliţiştii aveţi prea multă imaginaţie!

Am convingerea intimă că domnul mi-a spus tot ce ştia.

– Am să te conduc într-o celulă mai confortabilă, decid eu.

Se înnegreşte, ceea ce-i o performanţă dată fiind culoarea coamei lui.

– Mă mai ţineţi închis?

– Dar ce credeai? Că te vom conduce acasă cu o maşină ministerială?

– Dacă mai stau aici, vreau un avocat!

– Mâine luăm toate măsurile. Acum e prea târziu. Chiar şi cei mai buni de gură fac nani la ora asta.

Îl conduc la etajul superior, în colivia cu sticleţi. Aici cel puţin e lumină, căldură şi o bancă pe care te poţi întinde.

– Nu trebuie decât să ne spui ce doreşti la micul dejun, glumesc eu, îţi stăm la dispoziţie.

==========

Mathias intră cu fulgi de zăpadă în coama lui incandescentă. Te şi miri că părul lui aprins nu-i topeşte pe loc.

– Ce mizerie de vreme, bombăne el nemulţumit. Frigul a cedat dintr-o dată şi a început să ningă.

– Cum se simte Pâquerette?

– Destul de bine. Şi-a recăpătat cunoştinţa la spital şi i-am putut înregistra o primă declaraţie.

Mathias se scutură, îşi dezbracă impermeabilul dublat şi scoate de prin adâncurile lui un carneţel cu legătură spiralată.

Îşi parcurge notiţele cu o privire pătrunzătoare.

– Iată. Pâquerette supraveghea cealaltă maşină din automobilul lui. La un moment dat, a văzut o siluetă ieşind dintr-un hăţiş. E categoric, asasinul nu era cu maşina, dacă avea una o lăsase probabil în altă parte.

Îl întrerup.

– L-ai întrebat dacă nu cumva a văzut o maşină patrulând pe alee înainte de apariţia criminalului?

– Da. Mi-a spus că erau multe maşini care dădeau târcoale prin zonă. Era ora dstracţiilor sexuale în grup. N-a remarcat nici una în mod special.

– Continuă.

– Omul în chestiune, prima oară s-a apropiat de 203 şi a aruncat un ochi în interior. Apoi, s-a îndepărtat şi Pâquerette a crezut că a plecat definitiv. Dar, câteva secunde mai târziu, tipul a revenit. S-a uitat în jurul lui şi apoi, dintr-un salt a deschis portiera şi s-a aplecat în interiorul maşinii, fără să urce totuşi înăuntru.

Povesteşte bine Mathias. Pariez că avea note bune la compunere în liceu.

– Mă pasionezi, şi pe urmă?

– Atunci a intervenit Pâquerette. Numai că nu şi-a luat revolverul, fiindcă, afirmă el...

– Ştiu, ştiu, eu l-am boscorodit pe tema asta; treci peste.

– Omul nu l-a auzit venind. Era aproape culcat deasupra fetei şi o sugruma. S-ar părea că Pâquerette s-a chinuit mult până l-a determinat să-i dea drumul victimei. Criminalul îşi ieşise din minţi, ce mai!

„Brusc, s-a ridicat şi s-a întors cu faţa spre el. Pâquerette afirmă că avea o expresie care te înspăimânta."

– Domnul fie binecuvântat! strig eu, în sfârşit cineva care l-a văzut de aproape. Semnalmentele lui?

– Imediat, domnule comisar, le-am notat separat. Presupun că...

– Să ai grijă ca ele să fie difuzate peste tot. De mâine, un desenator al laboratorului să meargă la căpătâiul lui Pâquerette ca să-i facă omului un portret robot. Te ascult.

– Talie mijlocie.

– Începe prost.

Mathias continuă cu vocea impersonală a unui grefier:

– Foarte brunet. Ochi negri. O pleoapă uşor căzută. Buze subţiri, câţiva dinţi de aur. Purta un pardesiu destul de subţire.

Inspectorul scotoceşte în buzunărelul pentru ceas şi depune ceva pe biroul meu. Acest ceva e un nasture din fildeş vegetal, bej, moarat cu gri.

– Când s-a luptat cu asasinul i-a smuls nasturele ăsta. Doctorul de gardă l-a găsit în mâna crispată a lui Pâquerette. Bietul bătrân îl ţinuse strâns!

– Minunat, îl asigur eu. Providenţa e cu adevărat uluitoare, Mathias. De săptămâni de zile toţi poliţiştii din Franţa şi Navara îl hăituiesc pe sadic. S-a pus pe picioare un dispozitiv de luptă nemaipomenit. Şi tocmai când s-a întins capcana pentru alt vânat vine fiara asta să mănânce momeala!

– Da, e curios.

– Care a fost urmarea încăierării?

– A durat foarte puţin. Pâquerette e un bun trăgător, dar în ce priveşte lupta corp la corp mai bine am face apel la Duranton. Asasinul l-a făcut K.-O. dintr-o singură lovitură de cap. Pe urmă, l-a înşfăcat de păr şi i-a izbit faţa de portieră până l-a terminat. Şi, bineînţeles, pentru a evita ca alarma să nu se dea prea repede, agresorul l-a târât în tufişurile unde l-aţi găsit.

Nu mă pot împiedica să nu zâmbesc. Devii cinic în profesiunea noastră, mai ales după ce ai trecut printr-o zi ca asta, bogată în emoţii tari şi capcane perfide.

– Sărmanul Pâquerette! Ai zice că-i un desen de Peynet, în felul lui. E vătămat rău de tot?

– Doctorul crede că are nasul spart, dar nu se poate pronunţa până nu-i face o radiografie.

– Bun, să aşteptăm urmarea. Cred că acum ne putem duce la culcare.

Ridic telefonul:

– Nici o veste de la Bérurier?

– Nici una, domnule comisar. Probabil că a plecat cu un tren, nu?

– Foarte posibil, mulţumesc. Dacă sună, preveniţi-mă la domiciliu.

– Am înţeles.

Închid.

– Hai să bem ultimul pahar pe ziua de azi, îi propun eu lui Mathias. Crăp de sete de când îmi tot ascut limba fără să ud pila.

CAPITOLUL IX

DISTRACŢIA CONTINUĂ!

– În sănătatea dumneavoastră, urează Mathias ridicând paharul.

Dar nu bea pentru că aerul meu ermetic îl surprinde. Într-adevăr, de câteva secunde, o imagine mi se învârteşte în cratiţa-minune unde îmi fierb ideile.

– Ceva nu-i în ordine, domnule comisar?

– Dacă ar fi în ordine, răspund eu sibilic, atunci n-ar fi smuls.

E gata să mai pună întrebări, dar surprinzătorul San-Antonio şi-a golit paharul, l-a lăsat pe masa de marmură şi s-a ridicat cu promptitudinea unui englez căruia i se cântă, ceea ce Bérurier a botezat „Le gout suave du singe" (Gustul suav al şefului)[1].

---

[1] Până şi ultimii castraveciori dintre cititorii mei trebuie că au înţeles că-i vorba de „God save the King" (Doamne, izbăveşte-l pe Rege). Provizoriu modificat dincolo de Canalul Mânecii în „God save the Queen" (Doamne, izbăveşte-o pe Regină – Imnul naţional englez.) (n.a.)

– Aşteaptă-mă puţin, fiule, am uitat ceva sus.

Traversez drumul în sens invers şi dau năvală ca un nebun în camera de gardă unde moţăie Alfredo.

Ticălosul, obişnuit cu situaţiile dificile, şi care ştie să se menajeze, stă lungit pe o banchetă din lemn de castan, umplută cu câlţi.

Cu ochii închişi, încearcă să doarmă în ciuda luminii şi a conversaţiei edifiante dintre doi intelectuali costumaţi în gardieni publici, care-şi povestesc o partidă de pescuit.

Mă uit o clipă la Alfredo. Pricăjit, înfăşurat în pardesiul lui, mă duce cu gândul la un băieţel. Are în el ceva trist şi părăsit ca anumiţi copii când dorm. Un dur se ramoleşte atunci când moţăie. Anii de crime se împrăştie şi-şi regăseşte fiinţa iniţială, cea care încă nu ştia că viaţa e aşa de ticăloasă, dar o presimţea confuz.

În fine, n-are rost să mă înduioşez. Zarurile au fost aruncate.

– Alfredo! îl strig.

Deschide ochii, mă recunoaşte şi fizionomia lui se înăspreşte.

– Ce mai vreţi de la mine?

– Ridică-te!

Nu se grăbeşte. Nu pricepe unde vreau să ajung. Totuşi, se supune. Îl cercetez printre gratii. Îi lipseşte un nasture la pardesiu. Un nasture de sus, opus celui care se încheie pe piept. Iată cu ce-mi munceam eu mintea în cârciumă: îmi amintisem brusc că lui Alfredo îi lipsea un nasture. O privire rapidă aruncată celorlalţi mă edifcă. Nasturele găsit în pumnul lui Pâquerette este exact cel care-i lipseşte lui.

– Vreţi o poză a mea? bodogăne durul.

– O poză de-a ta nu mi-ar folosi decât s-o pun la closet, ripostez eu. Şi în acest caz, ar fi destul să mi se aducă de la dosarul tău.

Cu aceste cuvinte fac stânga împrejur.

Unii dintre voi, puţintel mai inteligenţi ca ceilalţi, se vor fi întrebând de ce nu-l iau la bumbăcit pe Alfredo, după ce am făcut o constatare atât de importantă.

Acelora, şi numai acelora, le voi spune că am şi eu rezistenţa mea şi că nu eşti în stare să faci o treabă bună când eşti obosit. Asta ar fi primo. Pentru secundo, aş adăuga că am început să uit vertiginos puţina latină care o mai ştiam. Dacă stau să analizez faptele sunt forţat să trag concluzia că Alfredo e agresorul lui Pâquerette. Or, lucrul mi se pare *a priori* imposibil. *Alfredo nu ştia că i se va fura maşina şi, mai ales, n-o putea găsi aşa repede.*

Dar eu ştiu din experienţă că în meseria mea nu trebuie să ai încredere în imposibilul *a priori*. Anumite situaţii, pe care le consideri irealizabile iniţial, ţi se relevă normale în clipa când intri în posesia unei sume de informaţii.

Iată, de pildă, se poate întrevedea o ipoteză. În momentul în care Béru a subtilizat maşina lui Alfredo, să presupunem că a apărut un amic al acestuia. Recunoaşte vehiculul prietenului său. În lumea interlopă nu începi să faci tărăboi când cineva încearcă să-ţi joace o festă, totul se petrece în tăcere şi cu demnitate. Amicul în chestiune îl filează pe „hoţ". Constată că Béru a lăsat maşina în Bois de Boulogne. Atunci se întoarce în viteză să-l prevină pe Alfredo. Acesta din urmă

vine să îşi recupereze şareta şi, stupoare! o găseşte înăuntru pe târfa lui adormită. Îşi spune că asasinatul va fi pus în cârca sadicului. Urmăriţi demonstraţia maestrului, nu?

Bun. În acel moment Pâquerette îşi bagă nasul plin de Gomenol. Nu atârnă prea greu în pumnii lui Alfredo. Acesta îl aranjează în condiţiile pe care le cunoaşteţi şi, repejor, se întoarce pe strada Caulaincourt. Quod erat demonstrandum.[1]

Deci, v-am dovedit că totul e posibil, în special imposibilul. Aplauze, vă rog, doamnelor şi domnilor, pentru a încuraja artistul.... Mulţumesc!

Încă un pahar băut cu Mathias şi întoarcerea în sânul familiei.

E foarte târziu când ajung acasă, dar văd lumină la Félicie. Nici nu apuc bine să intru înăuntru că uşa ei se şi deschide, şi apare în capul scărilor în vechiul ei halat din bumbac pluşat.

– Tu eşti, băiatul mamii?

– Da, mami.

Ochii ei neliniştiţi îmi măsoară oboseala.

– Ai mâncat ceva?

– Da.

– Dacă îţi mai este foame, mai e friptură în sos de vin. Ţi-o încălzesc în două minute.

– Bine, pregăteşte-mi dar numai o porţie.

Aceste cine nocturne sunt, am impresia, cele mai plăcute

---

[1] Ceea ce trebuie demonstrat. (limba latină) Formulă pronunţată la sfârşitul unei demonstraţii. (n.tr.)

clipe din viaţa mea. Mănânc în bucătărie. Un pahar bun de vin roşu, la ora asta, e cel mai indicat somnifer.

Félicie mă priveşte cu dragoste cum mănânc şi bea un rest de cafea. Ca toate mămicile, e încântată să constate că fiul ei se hrăneşte bine. Nu-i oare mâncarea adevărata manifestare a vieţii?

– Cum ţi se pare, Antoine?

– Senzaţională!

– Când e reîncălzită e şi mai bună.

– Aşa-i. Şi şoriciul e formidabil.

– Măcelarul meu mi-l pregăteşte în mod special.

O clipă de tăcere.

– Vrei puţin muştar?

– Nu-i nevoie, e foarte bun şi aşa.

– Am o budincă de orez, care-ţi place ţie mult. Să-ţi tai o felie?

– Dacă vrei, dar am să mă îngraş.

Nu mai poate de plăcere. Niciodată gabaritul meu n-o va speria. Ca toţi cei din satul ei natal, e convinsă că dacă eşti gras eşti şi sănătos.

– Cum merge ancheta cu sadicul?

– Nu mai ştiu ce să spun. Se petrec atâtea întâmplări incredibile...

Moare de curiozitate, dar nu-mi pune nici o întrebare. Îmi termin porţia de friptură înăbuşită şi, în termeni concişi, îi relatez evenimentele zilei. A uitat să-şi mai bea restul de cafea.

– Toate astea mi se par groaznice. Ţi-ai format o idee?

– Nu tocmai, deocamdată. Apa e prea tulbure ca să poţi vedea peştii. Trebuie lăsată să se depună, înţelegi?

– Crezi că Alfredo e...

– Imposibil să mă pronunţ imediat.

Înghit budinca de orez, ceea ce o mulţumeşte. Îi mai cer o porţie, ceea ce o încântă; după care, o sărut dulce şi mă duc să fac nani.

Uf! Nimic nu-i ca un pat când te-ai săturat de contemporani şi de turpitudinile lor.

==========

– Antoine!

Mă zbat într-o stare tulbure de semiconştienţă. Apoi, ies la suprafaţă. Mami e la piciorul patului, proaspătă şi mirosind a săpun.

– Îmi pare rău că trebuie să te trezesc, băiatul mamii: telefonul, domnul Bérurier, s-ar părea că arde.

Sar dintr-o dată din uzina mea de vise şi cobor la parter.

Domnul Bérurier!

Ia te uită! de fapt aşa-i: mami e singura persoană de pe lume care îi spune Grasului, Domnul.

Ridic telefonul şi casc cât o gură de metrou.

– Alo?...

Îmi răspunde un strănut gigantic, după care organul lui Bérurier începe să trâmbiţeze:

– Bine că te mai găseşte omul! E groaznic dacă stai şi te gândeşti că tu dormi în scutece pe când eu am călătorit cu trenul toată noaptea.

– Unde eşti?

– La Moutiers.

Mă simt năucit.

– Ce naiba cauţi la Moutiers, Grasule?

– Mă mai şi întreabă! Îl urmăresc pe tipul tău, pe Bergeron. Nu mi-ai trasat tu sarcina?

– Povesteşte!

– Ieri seară a plecat de acasă. Un taxi cu radio a venit să-l ia. M-am prins imediat că pleca la drum. Când un tip care are maşină, pleacă în taxi, înseamnă că merge la gară.

– Bravo, domnule Sherlock Holmes, continuă!

– S-a dus la gara Lyon.

– Singur?

– Bineînţeles. S-a grăbit spre casa de bagaje, de unde a scos două valize şi o pereche de schiuri. Pe urmă a luat trenul de Bourg-Saint-Maurice. Era pe muchie de cuţit: bolidul pleca peste opt minute. Am galopat să-mi iau bilet şi pe urmă am telefonat la poliţie, dar mi-am dat seama că nu mai aveam timp şi n-am putut da nici o explicaţie. Mi-am zdrobit oasele în clasa a doua între un popă şi o familie de italieni cu trei copii; îţi dai seama ce croazieră?

– Şi pe urmă?

– În timpul ăsta, Bergeron al tău se lăfăia în cuşetă. Dimineaţa asta, la şase fix, am debarcat la Moutiers, unde-i un frig că deraiază transsiberianul!

– Bietul băiat!

– Bate-ţi joc, bate-ţi joc, asta mă reconfortează!

– Ce s-a mai întâmplat?

– Bergeron s-a interesat dacă există taxiuri pentru Courchevel. Cum încă nu erau, a luat un bilet pentru autobuzul care urcă într-acolo peste douăzeci de minute. Ce fac eu?

– Îl urmăreşti şi nu-l pierzi din ochi!

– Şi unde ai vrea să cobor?

– Nu cobori, Grasule, dimpotrivă, urci până la 1800 de metri altitudine.

– Foarte spiritual. N-am loc reţinut la hotel şi ca bagaj, doar ziarul cumpărat aseară. Sunt în costum şi pantofi de oraş. Mă vezi sosind aşa într-o staţiune de munte?

Analizez problema apoi, cu pertinenţa mea obişnuită, rezolv chestiunea:

– Ascultă, băiete. Te duci la Courchevel şi te prezinţi la hotelul *Grandes Alpes*. Patronii sunt prieteni de-ai mei. Am să le telefonez să te întâmpine cu urale şi să-ţi pregătească o cameră. Când ajungi, faci o baie care o să te odihnească.

– Ce spui, blestematule, protestează Bérurier. E vorba de altceva: sunt ţeapăn de frig ca o bară fixă. Am avut la mine exact atâţi bani cât să-mi cumpăr biletul, şi a mai trebuit să mă scormonesc în rezerva mea personală ascunsă la ciorap.

– N-aş vrea să fiu în locul tipului care ţi-a dat restul.

– Dacă nu-mi expediezi ceva parale, mă văd obligat să mă repatriez prin consulatul Franţei din Savoie.

– Ai să primeşti bani. Ţi-i trimit prin mandat telegrafic de cum se deschide poşta. Ţine-mă la curent cu evenimentele.

– Hai, te-am lăsat, trebuie să-mi termin micul dejun; mă aşteaptă o cană de vin fiert, care se răceşte.

Şi închide.

– Nimic grav? mă întreabă neliniştită Félicie.

– Nu. Béru a ajuns la Moutiers. Asociatul lui Boilevent a plecat să facă schi la Courchevel.

– Crezi că-i o pistă bună?

– Nu cred nimic, mami, îmi iau doar precauţiunile obişnuite...

Cu acestea, urc să fac o baie.

O oră mai târziu, sunt pe picior de război. Înţolit ca un milord, gătit, parfumat, îmi încep ziua sub auspicii bune. Cazul Bérurier e rezolvat: este aşteptat la *Grandes Alpes* şi banii i se vor expedia peste o oră. Mă grăbesc să trec pe la spital ca să aflu veşti despre Pâquerette.

Regele spiţeriilor cu amănuntul seamănă cu mumia lui Ramses al II-lea, însă ceva mai puţin proaspăt. Ce se mai vede printre bandaje, e de un verde frumos. Mă priveşte venind, şi ochii i se umezesc.

– Ah! domnule comisar, ce aventură!

Infirmiera care m-a însoţit îmi şopteşte:

– Nu-l lăsaţi să vorbească prea mult, a fost sedat.

– Pâquerette, îi spun, tipul de aseară s-ar părea că era cam scund.

– Da.

– Genul mediteranean, nu?

Şovăie.

– Ştiţi, pe întuneric... Şi pe urmă, totul s-a petrecut aşa de repede.

– I-ai pomenit lui Mathias de nişte dinţi de aur.

Ăsta-i punctul care mă doare, înţelegeţi, grămadă de gunoaie? Fiindcă Alfredo n-are dinţi falşi. Colţii lui au origine garantată şi lucesc ca cei ai unui carnivor (mersi, Colgate!).

– Da, îngână Pâquerette. I-am văzut strălucind în gura lui.

Ar fi putut foarte bine să fie şi Fredo. Vă repet: are o dantură aşa de strălucitoare că atunci când râde ai impresia că un baiştruc îţi îndreaptă în vitrină o rază de soare cu ajutorul unei oglinjoare.

– Mathias mi-a spus că avea o pleoapă căzută?

– Da. Închidea un ochi când mă molesta.

– Dacă i-ai vedea fotografia l-ai recunoaşte?

– Cred că da.

– Atunci am să-ţi arăt imediat una. I-am telefonat lui Pinaud să mi-o aducă aici.

– Sunteţi pe o pistă? mă întreabă rănitul.

– S-ar putea.

Infirmiera îşi face din nou apariţia: o blondă micuţă, atâtica, dar cu nişte compartimente etanş în faţă şi cu nişte amortizoare în spate... Ne anunţă sosirea reverendului Pinaud. Îi spun să-l introducă pe mesager şi Pinuchet îşi înscrie silueta hibernală în cadrul uşii.

Seamănă mai mult ca oricând cu o umbrelă întoarsă pe dos, desenată de Bernard Buffet.[1] Atârnă tot de sus în jos: nasul îmbogăţit cu o stalactită, mustaţa, mucul de ţigară, borurile pălăriei, mantoul prea mare pentru el, fularul de lână.

– Te doare buba? îl întreabă pe Pâquerette, strângându-i moale degetele fluide.

– Da, destul, îl asigură Pâquerette. Am de gând să-mi cer pensionarea anticipată, ne anunţă el. Pentru meseria asta,

---

[1] Bernard Buffet (1928) – pictor şi gravor francez, autorul unór imagini percutante, cu un grafism nervos şi caustic. (n.tr.)

trebuie să ai focul sacru. Eu am un temperament prea delicat şi după agresiunea asta... Cred că asigurările nu se vor lăsa prea mult rugate. Sper să obţin o indemnizaţie frumuşică pentru incapacitate de muncă permanentă.

Pinaud e de părere că nu poţi fi sigur niciodată cu asigurările astea. Apoi ne aduce la cunoştinţă că are o bronşită, ceea ce pare să-l înspăimânte pe Pâquerette.

– Nu te apropia de patul meu, se roagă rănitul. Dacă fac vreo complicaţie pulmonară, s-ar putea să nu mai scap de aici.

Pinaud e puţin vexat. Pretinde că-i bolnav pentru uzul lui personal şi că nu obişnuieşte să-şi distribuie maladiile la toată lumea, cum îşi distribuie alţii prospectele.

San-Antonio, care începe să se impacienteze, îi cere fotografia domnului Alfredo Buisetti.

– Uite-o aici, spune Pinuche.

Îşi explorează profunzimile, scoate o fotografie şi mi-o întinde. Mă benoclez la poză şi văd un bebeluş gras, aşezat pe o pernă. Îşi suge un deget cu o expresie stupidă.

– Ia spune, fac eu, clientul meu a intrat la spălat sau s-a deshidratat?

Pinaud îşi recunoaşte greşeala grosolană.

– E fotografia nepoţelului. Copilul fiului surorii mele, cea care e măritată cu un brutar în Yonne. Îl cheamă Jean-Loup. Nu pe brutar, pe băieţel. Are zece luni. E un scump, nu-i aşa?

Privirea mea glacială îl reduce la tăcere. Îşi drege glasul şi-mi întinde poza lui Alfredo.

I-o arăt lui Pâquerette.

– Îl recunoşti?

Inspectorul îşi potriveşte imaginea printre bandajele lui. Apoi, face un semn de încuviinţare.

– Da, el este, optzeci la sută, afirmă invalidul. Dar vreau să las o marjă de eroare, fiindcă, vă repet, locul era întunecos.

– Mulţumesc pentru indicii, spun eu, s-ar putea să ne servească.

Îl felicit pe bietul Pâquerette.

– Data viitoare când vin, am să-ţi aduc ceva bun.

Părăsim spitalul, Foarte Onorabilul Pinuche şi cu mine. Ajunşi în stradă, îi ordon să se ducă la birou şi să-l închidă din nou la secret pe Alfredo.

Dacă e vinovat, îl voi demasca. Dacă nu-i, vreau să evit să fie confundat cu asasinul[1], vă daţi seama de frumuseţea limbii franceze (cea mai agilă şi cea mai aventuroasă din lume)?

Cât despre mine, eu mă urc în trotineta mea personală şi privată şi mă conduc la domiciliul domnului Bergeron, schior de elită.

Are un întreg etaj într-un imobil ridicat din piatră de construcţie mare, şi chiar e mare, de talie impozantă.

Zbârnâii la sonerie. O bonă care nu-i încă în costumaţie de cameristă, dată fiind ora, vine să mă întrebe ce doresc. Îmi deblochez ceva credite pentru a-i oferi un zâmbet larg ca posteriorul unei dactilografe, şi fermecătoarea persoană

[1] Joc de cuvinte intraductibil, confondre = a demasca şi a confunda. (n.tr.)

consimte să mă onoreze cu o privire interesată. E graţioasă, blondă, cu un năsuc în vânt şi ochi striaţi de verde şi violet. Pasiunea mea sunt fetiţele cu ochi striaţi. Nu-mi plac ochii cu buline, şi cu atât mai puţin cei ecosez.

– Aş vrea să vorbesc cu domnul Bergeron, rostesc eu mai suav decât apusul de soare de pe calendarele voastre PTT.

Unii dintre voi, care cultivă în materia lor cenuşie gărgăriţe, trebuie că se întreabă: „De ce naiba San-Antonio ăsta îl caută pe Bergeron când ştie în mod precis, având o natură precisă, că acesta se află la Courchevel?"

Acestor capete fisurate, acestor minţi împotmolite, acestor creiere spongioase, acestor ramoliţi congenitali, le voi răspunde că dacă vrei să exerciţi nobila mea profesiune, trebuie să predici strâmb ca să afli ce-i drept.

Aţi priceput?

Atunci, nu mai întrerupeţi geniul secolului al tuturor poliţiilor reunite.

– Domnul Bergeron nu-i acasă, mă asigură demoazela.

Şi mă simt pe deplin dispus s-o cred.

Brusc, se ridică o problemă: există oare o madam Bergeron?

Încerc să mă informez.

– Doamna Bergeron mă poate primi?

– Care dintre ele?

Măi să fie! Tipul ăsta de la Bursă se ocupă cu creşterea soţiilor?

– Câte există? întreb eu.

Fetişoara se amuză.

– Două: mama şi soţia.

Judecând după vârsta lui Bergeron, maică-sa trebuie să cam fie de-o etate cu mareşalul Petrin[1]. Cum nu mă prea dau în vânt după damele care îşi mănâncă antricotul prin intermediul unei maşini de tocat legume, cer să vorbesc cu soţia.

– Doamna încă doarme, mă anunţă subreta.

– Pot să te rog s-o trezeşti?

Dacă i-aş fi propus să crească o duzină de cimpanzei în apartament, n-ar fi părut aşa de îngrozită.

– Oh! nu, Doamna are nevoie de odihnă. Doamna doarme până la prânz şi...

– Azi, în mod excepţional, va face o excepţie.

Şi îi arăt legitimaţia duduii Şorţuleţ-Alb.

Tânăra citeşte textul imprimat pe micul dreptunghi. E scris cu litere destul de groase, pentru ca să poată lua cunoştinţă de conţinut fără ajutorul ochelarilor.

– Ah! bine... bine, se bâlbâie ea.

Apoi, însufleţită de o presimţire:

– Domnu' a păţit vreo nenorocire?

– Nu, iepuraşule, dar oricui i se poate întâmpla un accident.

Spunând acestea, evoc frumoasele pârtii îngheţate de la Courchevel. Un mic gest pentru a pune camerista în funcţiune. Aceasta, resemnată, mă conduce într-un salon Ludovic al XVI-lea. Mă aşez pe un fotoliu şi aştept. Se aud uşi trântite, şuşoteli în camera învecinată. Trece o bună bucată de vreme.

---

[1] Autorul se referă la Philippe Petain (1856-1951) – mareşal şi om politic, care a antrenat Franţa pe calea colaboraţionismului (1942).

petrin = încurcătură, situaţie dificilă. (n.tr.)

În fine, uşa salonului se deschide, iar eu rămân cu gura căscată. Credeţi-mă, dacă nu vopsiţi-vă în verde, dar Bergeron îşi alege mai bine soţiile decât asociaţii. Persoana care pătrunde în încăpere are tot ce-i trebuie ca s-o determine pe Liz Taylor să se sinucidă. E înaltă, suplă, cu picioare de balerină americană şi un piept pe lângă care un vârf de munte din Alsacia ar părea un cartof. Dacă are 25 de ani, înseamnă că ofiţerul stării civile, care i-a înregistrat naşterea, a comis o greşeală. Plete lungi de un blond pal încadrează un chip bronzat luminat de nişte superbi ochi albaştri. Gura e cărnoasă şi senzuală, nasul perfect (asta nu prea spune nimic, dar stă bine într-o frază) şi pomeţii armonioşi (ceea ce spune şi mai puţin, dar e în stil Directoire).

În faţa acestei apariţii, mă simt zdrobit ca un incredul care şi-a folosit biletul câştigător la loterie în loc de hârtie igienică, în ajunul tragerilor.

Ceea ce pune capac admiraţiei mele este déshabillé-ul transparent al damei. Ce nu se vede, se poate imagina şi simţi că ceea ce-ţi imaginezi e sub realitate (şi centură).

Trebuie că-i obişnuită să le taie respiraţia bărbaţilor, pentru că rămâne nemişcată un moment, ca să-mi dea timp să-mi vin în fire. După care, se apropie cu un mers aşa de savant că, prin comparaţie, Einstein ar fi trecut drept un analfabet.

– S-ar părea că aţi vrut să-mi vorbiţi, domnule?

Până acum, da, aş fi vrut să-i vorbesc. În clipa asta însă aş dori cu totul altceva. Ar trebui să întocmesc o listă cu dorinţele mele, pe odihnite, şi să i-o trimit prin poştă.

– Sunt dezolat că a trebuit să vă trezesc aşa devreme, doamnă Bergeron.

Puţin mi-a lipsit să nu-i propun s-o conduc înapoi în pat.

– Nimic grav?

– Nu, nimic grav, dar trebuie să stau de vorbă cu soţul dumneavoastră.

– Pe tema lui Boilevent, presupun.

– Da.

– Ce întâmplare! Băiatul ăsta nu-mi spunea mai nimic. Avea aerul... Mă rog, era un tip care-şi impunea să se poarte gentil, dacă vedeţi ce vreau să spun?

Nu numai că văd ce vrea să zică, dar prin ţesătura subţire ca o pânză de păianjen a veşmântului ei, văd în plus şi ceea ce ea crede că ar ascunde. Zău aşa, băieţi, niciodată un déshabillé[1] nu şi-a meritat mai bine numele. Din asemenea detalii îţi poţi da seama la ce grad de perfecţiune a ajuns vocabularul limbii franceze.

Ea îşi continuă ideea:

– L-am prevenit pe soţul meu. I-am spus: acest Boilevent are ceva nesincer. Atât că soţul meu e mult prea bun.

– Şi unde-i acest om mult prea bun în acest moment? i-o retez eu.

Îşi ridică sprânceana dreaptă, apoi surâde.

– E la Marsilia.

Trompetele mele intime îmi declanşează în urechi soneria de alarmă. Iată ceva insolit, tulburător şi nou, prieteni.

---

[1] déshabiller – a dezbrăca. (n.tr.)

De ce Bergeron i-a spus soţiei că pleacă la Marsilia, când de fapt o ştergea la Courchevel? Intenţionează tipa să mă tragă pe sfoară? (A fi tras pe sfoară de o fată ca asta e o ocazie nesperată). Şi totuşi, nu cred, pentru că îmi revine în minte un amănunt. Nu mi-a spus Béru că tipul îşi luase valizele şi schiurile de la casa de bagaje a gării? Deci, îşi premeditase călătoria? Nu putea pleca de acasă cu o pereche de schiuri pe umăr anunţând că debarcă pe Canebière![1]

– Când a plecat?

– Ieri seară, cu un tren de noapte.

– Călătoria aceasta fusese prevăzută?

– Nu. Dar i se întâmplă frecvent soţului meu să fie chemat de către unul dintre corespondenţii lui şi să plece brusc.

– Deci, ieri dimineaţă, nu ştia că avea să facă acest drum?

– Bineînţeles că nu. Trebuia să mergem amândoi la teatru. S-a văzut obligat să-l roage pe un prieten de-al nostru să mă însoţească.

– Regret că nu fac parte dintre prietenii dumneavoastră, nu mă pot împiedica eu să nu oftez.

Nu se simte ofensată. Are şi ea oglinzi şi înţelege ce poate simţi un băiat frumos de genul meu, bine sub toate raporturile (şi chiar deasupra) când se află în prezenţa unei pisicuţe ca ea.

– A plecat pentru mult timp?

– Pleacă adesea, dar nu lipseşte mult niciodată...

---

[1] Bulevard din Marsilia care duce spre portul vechi. (n.tr.)

O nuanţă de regret răzbate din această remarcă. Am impresia că absenţele repetate ale bătrânului n-o prea fac să plângă cu hohote.

Nu se joacă ea, drăguţa, de-a Penelopa. Nu-i genul de nevastă care frământă aluat de cozonaci în absenţa bărbatului.

– Ştiţi când se întoarce?

– Exact, nu, dar presupun că mâine sau poimâine.

Din păcate, nu mai văd ce i-aş mai putea spune! Mi se rupe inima să mă despart de această creatură senzaţională. Şi cu toate astea, n-am încotro.

– Aveţi ceva noutăţi în afacerea Boilevent?

– Cred că da.

– Şi nu-mi puteţi spune şi mie?

Cât e de seducătoare! Ascultaţi, fraţilor, nu-s un om bogat, dar aş da fără să crâcnesc jumătate din economiile voastre ca să pot ieşi cu ea într-o seară. Să te plimbi la braţ cu o femeiuşcă aşa ca ea, în chip de umbrelă, e visul tuturor bipezilor.

– Vai, doamnă, e prematur să divulg elementele unei anchete...

– Aveţi o meserie pasionantă.

– Ne oferă avantajul de a ne pune în contact cu persoane... excepţionale, doamnă Bergeron.

Credeţi-mă, îmi subliniez intenţia. Artileria grea, băieţi! Dacă şi după asta se face că nu pricepe că-i genul meu, înseamnă că vrea să-i scriu cu neon.

– Sper să vă revăd în curând, murmur eu.

– Cu cea mai mare plăcere.

Îmi întinde o mână. O sărut şi plec de-a-ndăratelea. Mi s-a localizat în plex acea durere provocată de o dorinţă neîmplinită. Eu, în locul lui Bergeron, n-aş mai pleca de acasă. Cel puţin nu fără nevasta mea.

Aerul proaspăt al dimineţii îmi alungă aburii acestei beţii. Rezum situaţia. Mă asaltează atâtea întrebări cărora deocamdată nu le pot da un răspuns.

Alfredo e cel care a ucis-o pe femeie? E adevărat că Boilevent trecea printr-un pericol? Răposata Marie-Thérèse i-a scris într-adevăr câteva rânduri lui Boilevent prin care recunoştea că agresiunea fusese premeditată? Dacă da, ce s-a întâmplat cu această misivă? De ce Bergeron a plecat pe nepusă masă la Courchevel şi de ce i-a spus încântătoarei lui neveste că merge la Marsilia?

Vă daţi seama câte semne de întrebare îmi agaţă celulele? Ca să mă scap de toate astea, aş avea nevoie de un foarfece de grădină.

Mă înfund într-un bar. Băiatul de prăvălie tocmai mătură parchetul, scaunele sunt urcate pe mese şi miroase plăcut a cafea proaspătă.

– O cafea şi o fisă! comand eu.

Înarmat cu moneda de nichel cobor la subsol. În Franţa şi în Paris în mod special, dacă telefonul nu se află lângă budă, atunci buda se află lângă telefon.

Compun numărul poliţiei şi-l cer pe Bătrân.

Pare furios nevoie mare, acest Carol Quintul al Poliţiei.

– Ce mai înseamnă şi istoria asta cu fata asasinată în Bois, San-Antonio? Sunt surprins că n-am primit nici un

raport de la dumneata în legătură cu această chestiune. Aşa cum merg lucrurile...

Aşa cum merg lucrurile, simt că am să-i citez din autori celebri de demult, începând cu amicul meu Cambronne.[1]

În timp ce el îşi varsă aleanul, eu îmi fac unghiile. După care dau drumul rafalei mele personale.

– Fiţi atent, şefu', situaţia evoluează rapid. Cred că mă apropii de punctul terminus (Ho, mincinoaso!).

Asta-l domoleşte.

– Ce spui?

– Da. Am nevoie de adresa lui Boilevent.

– Strada Thérèse-Quiricanton (stareţă), numărul 14.

– Când i s-a făcut percheziţia, presupun că i s-a făcut?

– Da.

– Nu s-a găsit un bilet scris de târfa pe care voia chipurile s-o stranguleze?

Liniştea, care se lasă, subliniază stupoarea şefului.

– Ce tot îndrugi tu acolo, San-Antonio. Un bilet scris de...

Mă umflu în pene.

– Bun, lasă că am să vă povestesc eu. Mulţumesc, şefu'.

Închid şi mă duc să-mi beau cafeaua. Şi pe urmă gonesc în M.G.-ul meu până pe strada Thérèse-Quiricanton.

---

[1] Pierre Cambronne (1770-1842) general francez, rănit la Waterloo, devenit celebru prin refuzul lui de a se preda. (n.tr.)

CAPITOLUL X

NINGE PESTE URME

Nu prea era pasionat de lux defunctul Boilevent; sau îşi masca bine jocul. Locuia într-un imobil vechi, la cinci, într-un apartament de două camere şi bucătărie. N-am cheile casei, dar ştiţi prea bine, cu uluitorul meu sezam, care nu mă părăseşte niciodată, pot deschide orice, inclusiv o casă de bani Fichet sau porţile raiului.

Iată-mă deci la faţa locului (in english: in the place). Miroase de pe acum a trist şi a închis. Dar n-am timp să mă pierd în filozofări de etaje inferioare. De altfel, la cinci nici n-ar fi posibil.

Întreprind urgent o percheziţie minuţioasă.

Scotocesc metodic în toate ungherele apartamentului. Trag sertarele mobilelor, ridic covoarele, răstorn saltelele şi le palpez centimetru cub pe decimetru pătrat, pe scurt... mă agit... Explorez aragazul, bazinul de la toaletă, cărţile din

bibliotecă. *Scrisoarea furată* de Edgar Poe![1] Mă gândesc la ea... mă inspir din Maestru. Dar, pe cuvânt, nu-i o treabă deloc uşoară.

Caut în cutia de gunoi şi descopăr o carte poştală ruptă în patru. Asamblez bucăţile. Oh! ce surpriză inefabilă! Vederea reprezintă telefericul de pe Saulire din Courchevel. Iată ceva ciudat. Întorc vederea. Pe dosul ei, în afara adresei lui Boilevent, două cuvinte scrise la repezeală:

„ŞI URMAREA?"

Cine a expediat vederea asta? Bergeron? Strecor cele patru bucăţele de hârtie în portofelul meu şi-mi continuu cercetările.

Încet, încet, descurajarea pune stăpânire pe mine. Dacă ceilalţi colegi ai mei, care au percheziţionat locuinţa n-au găsit nimic... Ce-i drept, ei nu căutau ceva anume. Scotoceau din rutină. Poate că au mers doar la suprafaţă.

Încerc să pătrund starea de spirit a lui Boilevent. Voia să intre în puşcărie pentru un timp. Pericolul prin care trecea era aşa de mare, încât preferase să fie luat drept un sadic. Dar nu un nebun, el deţinea dovada că agresiunea lui nu era decât o înscenare. Această dovadă nu trebuia descoperită de poliţie mai înainte de a socoti el oportun. Or, el bănuia că-i va fi percheziţionată casa!

Dacă scrisoarea există şi el a ascuns-o, înseamnă că era sigur de ascunzătoare! Ei poftim! Până şi degetul meu mic îmi confirmă că a pitit-o undeva pe aici. N-o putea încredinţa

---

[1] Edgar Allan Poe (1809-1849) – scriitor american, în nuvelele şi povestirile lui dă modelul construcţiilor paralogice care vor fi imitate de romanele poliţiste. (n.tr.)

unui notar, de pildă, fiindcă, o dată arestat, toate actele lui ar fi fost cercetate, decorticate. Nu putea nici să şi-o adreseze post-restant, corespondenţa fiind reţinută un timp destul de limitat la aceste ghişee. Atunci? Nu ar fi putut-o lăsa în grija vreunui prieten. Nu era sigur de nimeni, scrisoarea însăşi o dovedeşte!

Curva asta de scrisoare, cum spunea o amică de-a mea care făcea trotuarul, reprezenta libertatea lui, chiar viaţa. Or, o scrisoare înseamnă hârtie: se poate rupe, e inflamabilă! Unde naiba a putut-o piti acest fals sadic?

Mai pierd o oră în apartament. Nimic. Acum, convingerea mea e făcută: Alfredo m-a dus cu preşul de la A la Z.

Simt că mă cuprinde o furie nebună. Să te laşi tras pe sfoară de un pungaş! Ai toate motivele să-ţi razi părul din nas cu un aparat de sudură!

Plec precipitat. N-aş dori nimănui să mă calce pe bătătură fiindcă temerarul ar fi nevoit să se hrănească doar cu un piureu foarte subţire până ce tehnicianul-dentar i-ar reuşi o operă de artă.

Mă îndrept spre birou. Dar drumul meu trece prin promiscua stradă Godot-de-Mauroy. Şi atunci, ca de fiecare dată în situaţii critice, îmi vine o idee.

Îmi las maşina în faţa unei porţi mari şi intru în hotelul de care mi-a pomenit Alfredo. N-a susţinut el că se dusese acolo să întrebe de târfa lui, ieri seară?

O damă distinsă, la o vârstă prea avansată pentru a şi-o da înapoi, mă ia în primire, se uită peste umărul meu să vadă cine mă însoţeşte, constată că sunt singurel, mă bănuie că-s onanist şi îşi încruntă sprâncenele albe şi stufoase.

Atunci îi arăt alternativ două bucăţi de carton de dimensiuni sensibil identice. Mai întâi legitimaţia mea şi pe urmă fotografia lui Alfredo.

– Ieri seară, îi spun eu, omul acesta a venit să vă întrebe unde era prostituata Marie-Thérèse? O blondă bine făcută.

Dama îşi pune ochelarii, în montură caramel, nu se grăbeşte şi decide să spună adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

– Da.

– Îl cunoaşteţi?

– E Alfredo.

Deci, spune drept.

– Cât era ceasul?

– Zece şi douăzeci.

– Cum de sunteţi aşa sigură?

– Când mi-a pus întrebarea, instinctiv m-am uitat la ceas. Marie-Thérèse pleca întotdeauna la zece când nu era reţinută de vreun client.

– Sunteţi dispusă să depuneţi mărturie în faţa instanţei?

– Natural. Şi de altfel, Gustave, băiatul de pe etaj era şi el de faţă. Să-l chem...

Inutil, mulţumesc. Pe curând.

Şi ies.

Atunci, băieţi, mi se cam clatină eşafodajul. Mărturia cumetrei Aşterne-Pat îl disculpă pe Alfredo. Raţionamentul fiind riguros matematic: dacă a părăsit sectorul Caulaincourt-Junot la zece, şi s-a întors la zece treizeci după o staţionare pe strada Godot-de-Mauroy, Alfredo nu a avut timpul

material să-şi lichideze târfa în Bois de Boulogne, să-l bată măr pe bietul Pâquerette, să-l tragă în tufişuri şi să se întoarcă la bază.

==========

– Ai o moacă! se miră reverendul Pinaud, scoţându-şi pantoful drept ca să-şi dezmorţească degetele.

– Ia uite la el! poartă şosete negre pe vremea asta, îl ironizez eu.

– Béru mi-a pasat poanta. În felul ăsta, când se găuresc nu se mai observă.

De parcă pomenindu-l pe Gras ar fi declanşat mecanismul întortochiat al hazardului, telefonista mă anunţă că sunt căutat din Courchevel.

Vocea béruriană părând să vină de la antipozi:

– Tu eşti San-Antonio?

– Dacă nu-s eu, înseamnă că imitaţia e foarte bună. Mă aflu în faţa unei oglinzi şi aş putea să-ţi zic că iluzia e pefectă.

– Mă doare-n cot că baţi câmpii. Statul francez e cel care plăteşte convorbirea, protestează Umflatu.

– Unde eşti?

– În zăpadă până la gât.

– Ce noroc că ai putut descoperi un aparat de telefon! Şi omul nostru?

– Despre el vreau să-ţi vorbesc.

– Ce face?

– Schiază, bătrâne, pur şi simplu. Probabil că a avut un chef nebun să iasă pe pârtie; abia ajuns, şi-a pus scândurile

în picioare şi a gonit spre teleschi. Cum ai vrea să-l urmăresc: în costum de oraş cum sunt şi fără schiuri... Şi pe urmă, ce vrei: sportul ăsta nu-l cunosc!

– Raţiune majoră, îl şicanez eu.

– Ale mele-s majore, mârâie printre dinţi Grasu din creierii munţilor. Nu pot să sufăr zăpada, ai să mă crezi dacă ai să vrei, dar mă păleşte melancolia din cauza ei.

– Ştiu, de la naştere ai fost împotriva culorii albe.

– E o aluzie?

– Nu, Béru, o constatare.

– Ah, bine!

– Povesteşte-mi, cum ai ajuns acolo?

– O adevărată expediţie, amice! Dacă ai vedea ce viraje, ce urcuş! Eu, ca un prost, m-am aşezat pe stânga autobuzului, spre vale. Vezi prăpastia departe jos cu căsuţele ca nişte păduchi laţi. Şi ce derapaje! Un moment am crezut că atât ne-a fost. Vinul cald, băut la Moutiers, mi se urcase până-n gât.

– Destul cu poezia, urmarea!

– Bun! nu mă mai violenta, am fost destul până acum!

„Am ajuns sus de tot. Nici nu se luminase bine de ziuă şi era ceaţă. M-am tras de o parte şi m-am uitat să văd ce făcea tipul."

– Şi ce făcea?

– Îşi recupera bagajele şi schiurile. Pe urmă s-a dus la un hotel.

– Care?

– N-am idee, mai sus de-al meu, ştiu unde, dar n-am putut nota numele că era zăpadă pe firmă.

– Şi atunci?

– Atunci m-am dus la Alpi unde m-ai anunţat tu. S-au purtat foarte frumos cu mine. Mi-au dat o cameră cu vedere la mare.

– Ce spui?

– Pe cuvântul meu! Chiar în faţa patului am un tablou care reprezintă Coasta de Azur.

„Cred că-i Monaco, dar nu sunt sigur, am să mă informez."

– Nu-i ăsta lucrul cel mai important.

– De acord, dar omul mai trebuie să se şi instruiască.

– Pe urmă?

– Bun, instalarea mea s-a făcut rapid, fiindcă nu aveam bagaje. Am băut o cafea. Pe urmă m-am dus la poştă unde tocmai sosise mandatul tău, în legătură cu care ţin să-ţi mulţumesc că ai făcut poştalionul.

– Poştalionul?

– Nu, vreau să spun diligenţa. M-am luat atunci de mână ca să sondez terenul pe lângă hotelul lui Bergeron.

„Un drum care urca, o mizerie! De trei ori era să am parte de un bilet la parter cu tălpile mele din piele! Ţin să te previn: dacă-s nevoit să mai rămân pe aici, trebuie să mă echipez."

– Echipează-te.

– Am luat notă. Bun, pe când mă apropiam, Bergeron ieşea cu două perechi de schiuri.

– Două perechi?

– Una în picioare, cealaltă pe umăr. A luat-o spre un teleschi. Ăştia de pe aici îi zic antricot, cot în pantă, nu-mi mai aduc aminte.

– Bell-Côte?

– Asta-i. Eşti tare la geografie!

– Şi pe urmă?

– Şi pe urmă, omul meu şi-a luat zborul cu o bandă întreagă de smintiţi. Eu am rămas ca găina aia care a ţinut sub aripă o răţuşcă şi pe urmă se uita la ea cum face bras pe baltă. M-am întors mofluz la hotelul meu de unde-ţi telefonez.

Un moment de tăcere. În receptor disting hărmălaia obişnuită care domneşte în staţiunile sporturilor de iarnă.

– Na, că au întrerupt legătura, tună Grasu.

– Nu, sunt aici. Mă gândeam.

– Ai putea să gândeşti mai cu spor ca să amortizăm cheltuielile!

– Ceea ce mă intrigă, Grasule, sunt cele două perechi de schiuri.

– Ştii, ripostează Béru, nu-i chiar o raritate să vezi un tip cu două perechi de schiuri, mai curând dacă ar avea două perechi de...

– Fii atent, s-ar putea ca demoazela de la petete să te asculte. Mai înfrânează-ţi instinctele de soldăţoi.

„Când şi-a ridicat bagajele de la gară, a luat numai o singură pereche?"

– Da.

– Bun, supraveghează în continuare comportamentul individului, sosesc şi eu acolo.

– Vii şi tu?

– Da. Reţine-mi o cameră.

M-a apucat aşa deodată. Bătrânul meu instinct m-a avertizat că acum Courchevel devenea centrul de gravitaţie al anchetei. Şi ştiţi din ce cauză?

Din cauza acelei cărţi poştale, găsită în cutia de gunoi a lui Boilevent, şi expediată din Courchevel.

Şi pe urmă, mi-am spus că defunctul Boilevent fabrica dispozitive de fixare a schiurilor, această ocupaţie fiind, în cele din urmă, în raport direct cu acest nobil sport, nu?

Da, trebuie să văd la faţa locului cum stau lucrurile.

– N-ai nici un tren până la noapte, mă asigură Bérurier, deci vei fi aici abia mâine dimineaţă.

– Iau avionul de Geneva, apoi, ajung în munţi cu un taxi, şi sosesc în jurul prânzului.

– Straşnic, diseară se serveşte la restaurant brânză topită la ceaun!

Şi închide salivând, iar eu îl imit.

– Deci, ai de gând să pleci? mă întreabă Pinaud.

– Da, crede-mă, mi se frânge inima că trebuie să te părăsesc, dar datoria e înainte de toate.

CAPITOLUL XI

URME PESTE NINSOARE

Barul hotelului *Grandes Alpes* e plin de clienţi eleganţi când îmi fac intrarea. Dame în tehnicolor, domni în pulovere şi un barman în haină albă. Plus, hai s-o spunem fără a ne lăsa prea mult invitaţi, un personaj foarte surprinzător, care trece la fel de neobservat ca un tablou de Millet[1] într-o expoziţie a lui Picasso[2].

Individul în chestiune poartă un pantalon pană roşu, cămaşă în carouri albe şi negre şi un hanorac bleu ciel. Pe cap are un fes roşu, foarte lung, care-i atârnă pe ceafă. Vârful fesului se continuă cu o cordeluţă albă de care atârnă un magnific pompon din acelaşi metal. Circumferinţa taliei lui

---

[1] Jean-François Millet (1814-1875) – pictor francez, realist, de o mare sensibilitate, aparţinând şcolii de la Barbizon. (n.tr.)

[2] Pablo Picasso (1881-1973) – pictor spaniol. A revoluţionat arta modernă. Trece de la cubism, neoclasicism la suprarealism şi expresionism.(n.tr.)

măsoară un metru patruzeci, iar cămaşa descheiată scoate la iveală o vegetaţie luxuriantă, dar deloc luxoasă. Obrajii omului nu prea ştiu ce-i aia apa, săpunul, briciul şi cu atât mai puţin loţiunea *Men's after shave*. Posedă un nas considerabil. Când şi-l suflă are probabil impresia că strânge mâna unui prieten. Frigul a lustruit, înroşit, iluminat, înflorit, ceruit, poleit, nasul în chestiune.

Ce s-ar mai putea adăuga mai mult decât că individul se numeşte Bérurier.

Căţărat pe un taburet înalt, Grasu nu mai pridideşte vorbind unui auditoriu care se strâmbă de râs.

Îşi relatează performanţele din tinereţe, pe când practica schiul. Iar eu bănuiesc că a tocit manualul micului schior din scoarţă în scoarţă, dar i-a asimilat termenii tehnici halandala.

– Eu, declară acest Tartarin al zăpezilor, mă duceam să schiez în Malaya. Pantele astea idioate de pe aici sunt bune doar pentru cura de slăbire a debutanţilor. Eu mă urcam în vârf şi-mi dădeam drumul în *shoot*. Pe urmă făceam cristioane, cu viraje, fără viraje, cu rapaje şi şalomuri, merita să mă fi văzut!

– Şi aşa ai ajuns tu Înspăimântătorul Om al Zăpezilor!

Se întoarce spre mine. În răsucirea lui, îşi pierde echilibrul, se rostogoleşte de pe taburet şi cade în fund ca o pară prea coaptă, care pică din copac.

– Asta-i altă figură a ta, bodogăne el ridicându-se.

Mă trag un pas înapoi ca să am o vedere generală a specimenului.

– Să ştii că eşti frumos, intonez eu în maniera Piaf. Parcă ai fi un zuav pontifical, un mag şi un saltimbanc, toate la un loc.

Grasu, care s-a lovit, nu glumă, e furios foc.

– Dacă ai venit aici să-ţi baţi joc de mine, mai bine rămâneai la Paris.

Îl răpesc curiozităţii publice şi urcăm în camera lui.

Se plantează în faţa unei oglinzi şi se examinează cu o indulgenţă excesivă.

– Dacă m-ar vedea Berthe, ar apuca-o căldurile, mă asigură el. Trebuie să-mi trag o poză în culori.

Dau cu ochii de o pereche de schiuri în camera lui, şi nu-mi vin în fire.

– Astea-s ale tale?

– Am onoarea să-ţi spun: da.

Şi-mi explică:

– Dacă i-am văzut pe alţii făcând-o pe zmeii, mi-a venit şi mie pofta. Cu atât mai mult cu cât e în hotel o damă la care am cârlig. O spanioloaică, aşa cred, brunetă să nu-ţi mai trebuiască să cumperi cerneală de China. Cu păr pe obraji şi ochi de catifea.

– N-ai venit aici să faci ochi dulci.

– Las-o baltă, declară el sobru. Când trimiţi un inspector la două mii de metri înălţime, are şi el dreptul să se distreze dacă i se prezintă ocazia, cel puţin, aşa văd eu lucrurile.

– Care-i situaţia? i-o retez eu.

– Bergeron e tot la hotelul ăla de sus.

– Cum îşi petrece timpul?

– După-masă, s-a dus la depoul de autobuze, de unde a mai luat o pereche de schiuri şi a plecat din nou cu teleschiul de pe Belle-Pante.

– Belle-Côte, tâmpitule!

– Aşa am spus şi eu, minte Grasu.

– A plecat cu două perechi de schiuri?

– *Ezact!*

– Ai fost pe fază când s-a întors?

– Da. Pentru simplul motiv că eram la barul din hotelul lui unde am băut toată după-amiaza, aşteptâdu-l.

– Asta se vede!

– Te rog! protestează Obezu. Fără aluviuni jignitoare!

– Când s-a întors?

– Pe la mijlocul după-amiezii.

– Cu amândouă perechile de schiuri?

– Nu. Avea numai una. A urcat în camera lui să se schimbe. Eu, aşa ca într-o doară, l-am tras de limbă pe barman despre el. S-ar părea că a venit pentru trei zile. S-ar părea de asemeni că vine destul de des pe aici, de două ori pe lună, pentru vechenduri...

– Crezi că te-a reperat? Începând de la Paris, nu l-ai mai slăbit nici un pas, e cam dificil!

Grasu se indignează

– Să mă repereze, pe mine, când filez un tip? Te-ai sonat sau nu-ţi mai funcţionează glanda tiroliană?

Şi se justifică, expunându-şi tactica:

– Din momentul în care calc pe urmele unei dame sau ale unui musiu, mă încorporez peisajului. Nu pot fi remarcat nici în ruptul capului, e şi ăsta un talent, ce părere-ţi faci!

– Da, ştiu, îl aprob eu ca să nu-l contrazic. Totuşi, de mâine îl iau eu în primire. Tu poţi să faci exerciţii de schi. Ia nişte lecţii!

– Zău?

– Poţi să începi cu 7 bis; talentat cum eşti, în trei zile ajungi la 5. Gândeşte-te la Berthe, bătrâne. Va fi mândră de tine.

Lacrimi de culoarea zoilor înrourează pleoapele sângerii ale lui Bérurier.

– Şterge-le, îl sfătuiesc, dacă îngheaţă ai să semeni cu un canal de scurgere spart.

==========

A doua zi, dis-de-dimneaţă, mă antrenez în faţa creşei luxoase a lui Bergeron.

M-am îmbrăcat într-o ţinută de circumstanţă, ca să nu fiu recunoscut de omul de afaceri. O bandă neagră îmi ascunde jumătatea de sus a feţei şi o pereche de ochelari panoramici, din mică galbenă, îmi maschează acea parte a persoanei mele atât de caracteristică şi după care se dau în vânt femeile.

Din fericire, o cabană neocupată se află în faţa hotelului, şi la adăpostul scării exterioare a acesteia îmi organizez supravegherea.

Aştept aşa vreo trei sferturi de oră, după care strădania mea e încununată de succes. Bergeron îşi face apariţia strâns într-un hanorac negru. Are o pereche de schiuri pe umăr şi atât. Îl las să se îndepărteze, înainte de a începe urmărirea. Tipul se îndreaptă spre est. Îl văd apropiindu-se de şcoala de schi. Îşi lasă scândurile rezemate de zidul clădirii. Aşteaptă,

lovindu-şi mâinile, în mănuşi de blană cu un deget, una de alta, ca să se încălzească.

Staţiunea începe să se trezească. În intersecţie, un vânător de munte dirijează circulaţia. Maşinile merg încet în zornăitul uşor al lanţurilor. Jos în vale, orizontul e devorat de un lac de brumă, în timp ce vârful Saulire se luminează la primele raze de soare.

Mulţimea schiorilor se canalizează spre panourile de curse. Îl văd apărând pe Béru.

Grasu mi-a ascultat sfatul şi, dând uitării lăudăroşeniile din ajun, începe cu primele lecţii. E atât de umil, încât se alătură grupei de copii. La început, aceştia nu se miră, luându-l drept un monitor, dar văzându-l că-şi pune schiurile, îndoiala se infiltrează în căpşoarele lor.

Domnul Bergeron continuă să se plimbe de colo colo, aplaudând puternic, ca să-şi încălzească extremităţile. Deodată, ciuleşte urechea. Mă uit în aceeaşi direcţie cu el şi zăresc maşina de Moutiers care soseşte gâfâind. Ex-asociatul lui Boilevent aşteaptă răbdător să coboare călătorii, după care se apropie de şofer. Acesta pare să-l cunoască foarte bine, fiindcă cei doi bărbaţi îşi strâng mâna energic. Apoi, conducătorul auto scoate din portbagaj o pereche de schiuri pe care i-o dă lui Bergeron. Bergeron îi strecoară un bacşiş, încarcă pe umăr noile scânduri şi se îndreaptă spre pârtie. Îşi îmbracă propriile schiuri şi o ia spre teleschiul de pe Belle-Côte.

Mai e nevoie să vă spun că celebrul, surprinzătorul, extraordinarul, seducătorul, uluitorul şi minunatul comisar San-Antonio face acelaşi lucru?

Mă aflu la distanţă de doi schiori în spatele lui Bergeron, când reuşesc să apuc bara teleschiului. Ce noroc că sunt un as al tălpilor de lemn! Vedeţi dar, că în afurisita asta de profesiune orice îţi poate servi!

Cu toate astea, nu eşti niciodată ferit de o tumbă. Cum n-am mai pus schiurile în picioare din iarna trecută, mă tem să nu-mi pierd echilibrul, ceea ce m-ar obliga să cobor şi să mă aşez iar la coada teleschiului. Şi asta ar însemna să pierd contactul cu Bergeron.

El trebuie că schiază excelent. Nici măcar nu se ţine de bară. Are beţele sub un braţ, a doua pereche de schiuri pe umărul opus şi se lasă dus. Parcă nici nu se simte tras în sus.

Şi totuşi, n-ar fi trebuit s-o facă pe interesantul. La jumătatea drumului, iată-l pe isteţul meu că ia o tumbă *first class*. Se rostogoleşte, cade în zăpadă, îşi recuperează cum poate schiurile de rezervă...

Am văzut tot; şovăi. Ce să fac? Să părăsesc şi eu linia teleschiului? Ar fi o prostie, pentru că există riscul să-i dau ceva de bănuit. Mai bine mă urc până la capăt şi aştept.

Aşa şi fac.

O dată ajuns în vârf, mă apuc de câteva exerciţii de gimnastică pentru a mă pregăti de coborâre. Apoi execut derapaje în apropierea sosirii teleschiului.

Trec douăzeci de minute. Îi văd revenind pe fanii pantelor. Bergeron lipseşte la apel ca statuia lui Eisenhower în Piaţa Roşie din Moscova.

Trece o jumătate de oră, o oră şi nici urmă de Bergeron. Neliniştea mea merge crescendo. Ce poate să însemne asta?

Omul de afaceri să-şi fi rupt ceva în cădere? Sau a renunţat la plimbare?

Mai stau în loc încă treizeci de minute, după care îmi ofer o coborâre vertiginoasă.

Ajuns la capătul pârtiei, mă apropii de un grup mare de persoane. Toţi copiii din staţiune îl înconjură pe Bérurier căzut pe spate în zăpadă ca o broască ţestoasă.

Înjură ca zece birjari beţi.

Are un schiu sub fese şi altul înfipt vertical în zăpadă. Încearcă să se ridice, proptindu-şi unul dintre beţe în zăpadă, dar nu reuşeşte pentru că vârful numitului băţ i-a străpuns cracul pantalonului, ceea ce-l ţintuieşte la pământ.

Monitorul de la grupa de copii e cel mai bine dispus dintre toţi. Şi tot lui i se adresează în mod deosebit invectivele lui Bérurier. Grasu îl face asasin şi sfarmă-oase cu diplomă, sursă de aprovizionare a spitalelor, etc.

Intervin oportun pentru a-l pune pe verticală.

– Destul pentru azi, îi spun eu.

Se scutură, scuipă zăpada pe care o mâncase şi îşi masează şalele.

– Of, ce rău mă doare, latră valorosul meu camarad. M-am lovit drept în bijuteriile de familie! E un sport tare periculoș ăsta...

Vrea să-şi desfacă legăturile, dar aplecându-se, schiul din aval alunecă, şi Grasu porneşte să coboare ce-a mai rămas din pârtie, urlând în gura mare, de se aude tocmai din Brides-les-Bains. Ai zice că-i o avalanşă roşie şi albastră. Dau fuga să-l scap de scânduri şi, pentru a-i calma furia, îi promit douăsprezece ţuici.

==========

Dejunul, foarte copios, a domolit furia béruriană. Grasu a cerut de trei ori friptură de berbec şi digera domol ca un şarpe boa la bordul unui feribot.

– Eh, vezi tu, face Béru, ai să mă crezi dacă ai să vrei, dar am de gând s-o iau de la capăt. Acum îmi dau seama ce prostie am făcut să merg la lecţii cu mucoşii. M-au fluierat întruna şi eu am dat în bară. Cu oamenii mari, străduindu-mă cum se cuvine şi urmând *esplicaţiile* monitorului, o să-mi pot dovedi aptitudinile. Doar nu-s mai bou ca alţii, nu?

– Poate că nu, dar în nici un caz mai puţin.

Béru ridică din umeri exasperat.

– Ia spune-mi, dragă, la ce oră a ieşit ieri după-amiază Bergeron din hotel?

– Pe la trei.

Îmi privesc ceasul. Am tot timpul. Îi comand Grasului al şaselea păhărel de lichior, îi urez noroc la schiat şi-l las să facă ochi dulci spaniolei lui, o damă fermecătoare de şaizeci şi opt de ani, păroasă că te vezi obligat s-o tunzi dacă vrei să ştii ce fel de ochi are, puţin mai grasă ca Béru şi care nu schiază, având un picior de lemn.

Mă duc la depozitul de autobuze. Un lucrător în salopetă albastră mă întâmpină foarte binevoitor.

Îi prezint legitimaţia şi se arată foarte surprins.

– Oh! Poliţia? se miră el.

– Aş vrea să vă pun câteva întrebări, domnule. Dar vă previn că trebuie să dovediţi foarte multă discreţie.

Mina lui ermetică mă linişteşte. Un savoyard nu obişnuieşte să trăncănească vrute şi nevrute, mai ales despre secretele încredinţate de un poliţist.

– Cunoaşteţi un anume domn Bergeron?

– Bineînţeles.

– Acest domn, am impresia că primeşte multe schiuri prin intermediul dumneavoastră?

– Aproape zilnic, când e aici.

– Cum vă explicaţi faptul?

– E fabricant de legături la Paris. Practică preţuri convenabile şi îşi aprovizionează toţi cunoscuţii.

Îmi spun că până aici totul e O.K.

– De unde vin schiurile?

– Din Chamonix. Fabricantul e de acolo.

– Aţi primit pentru el un transport cu maşina de prânz?

– Da.

– Aş vrea să le văd.

Lucrătorul mă conduce spre extremitatea antrepozitului.

– Uitaţi-vă, astea sunt. Controlaţi-le, sunt noi-nouţe.

Le examinez cu atenţie şi, într-adevăr, schiurile arată de foarte bună calitate.

– Vă mulţumesc. Nici un cuvânt domnului Bergeron în legătură cu vizita mea.

– Puteţi fi liniştit.

Şovăie, apoi, stânjenit de propria lui curiozitate, se bâlbâie:

– E ceva... ceva grav?

– Absolut nimic. Procedez la anumite verificări fiscale şi aceste tranzacţii particulare nu sunt licite, mă înţelegeţi?

Mă înţelege. Îi strâng dreapta şi mă duc să aştept în apropierea teleschiului de pe Belle-Côte.

==========

O oră mai târziu, îl văd pe Bergeron sosind cu dubla lui pereche de schiuri. Ca şi dimineaţă, ia teleschiul şi, la fel ca şi dimineaţă se comportă ca un virtuos, neglijând să se ţină.

Eu mă cramponz de o bară pentru a-l urmări. De data asta, mă plasez chiar în spatele lui. Vremea e superbă. Munţii scânteiază, femeile sunt frumoase şi culorile vii ale costumelor compun o simfonie magnifică.

Când ajungem la jumătatea drumului, Bergeron se dezechilibrează, la fel ca şi dimineaţă, şi cade. Îmi spun că, pentru un schior abil, e cam prea mult şi coincidenţa dă de gândit. Prin urmare, douăzeci de metri mai departe, după ce m-am asigurat cu o privire în spate că nu se uită în direcţia mea, dau drumul barei şi mă lansez pe pistă. Descriu un larg arc de cerc, care mă aduce în dreptul omului de afaceri. Acesta şi-a recăpătat echilibrul, şi-a încărcat perechea de schiuri pe umăr şi porneşte la drum. Dar nu coboară spre Courchevel. Taie pârtia de-a curmezişul şi se îndreaptă spre valea Pralong.

Îl las să ia un avans confortabil şi mă lansez pe urmele lui. Bergeron e într-adevăr un as. Căderile lui din teleschi erau simulate, abia acum realizez faptul.

Goneşte spre o pădure de brazi, descrie două sau trei cristiane, şi se îndreaptă spre un refugiu ciobănesc, pitit lângă o stâncă, în adâncul unei vâlcele.

Ajuns în pragul colibei, îşi scoate schiurile, le înfige în zăpadă şi intră cu cealaltă pereche pe umăr.

San-Antonio, iubitul, nu stă pe gânduri. În imensa tăcere albă care îl înconjoară, dragul dumneavoastră comisar nu face mai mult zgomot ca o omidă pe o plapumă. Lasă şi el schiurile în zăpadă, îşi ia amicul Bumbum din buzunarul interior al hanoracului şi împinge uşor uşa refugiului.

În interior domneşte clar-obscurul. În zonă miroase a vaci şi subprodusele lor. Din tavanul cu grinzi groase, atârnă pânze de păianjen. Mă aplec şi încerc o vie plăcere când dau cu ochii de musiu Bergeron în plină activitate. Ar fi trebuit să scriu, mai degrabă, de „tăietorul de lemne" Bergeron. Şi ştiţi ce taie? Perechea lui de schiuri. Asta ţi-o retează, cum spune un rabin, prieten de-al meu. Recunoaşteţi că sunteţi sideraţi? Acest domn care primeşte două perechi de schiuri pe zi şi care se izolează ca să le transforme în lemne de foc! E ţeapănă, nu? (Aşa-mi spunea o starletă, dintre prietenele mele, dar vouă, celorlalţi, bandă de împiedicaţi, n-o să vă spună niciodată).

Nemişcat în pragul uşii, nu pierd din vedere nici o aşchie. Şi munceşte de zor, Bergeron. Un sadic în felul lui. Da, exact: un smintit care se satisface spărgând schiuri. Şi de ce nu?

Când a obţinut o grămăjoară bună, aruncă lemnele în vatra veche, dărâmată, scapără un chibrit, aprinde un ziar de pe jos şi dă foc schiurilor. Ah! dragii mei, ce flăcări! Dacă vreţi să aveţi o combustie frumoasă în şemineul dumneavoastră, un sfat: daţi foc la schiuri. Flăcările vesele urcă în vatra înnegrită. Ca un demon, Bergeron priveşte arzând ciudatele lui vreascuri.

– E drăguţ, nu? rostesc eu gentil, intrând de-a binelea.

Ai zice că a luat un viespar drept pernă şi s-a aşezat deasupra. Straşniç ce-a mai tresărit omul meu de afaceri.

Seamănă cu un animal hăituit. Trebuie să-l înţelegem: coliba n-are decât o singură uşiţă joasă şi în dreptul ei stă San-Antonio cu revolverul în mână.

– Cine eşti dumneata? întreabă el.

Nu mă poate recunoaşte din cauza ochelarilor, a bentiţei de pe cap şi a faptului că stau împotriva luminii.

– Nu-ţi mai recunoşti amicii, Bergeron?

Vocea mea îi spune ceva. Ce-i drept, e inimitabilă: aşa de caldă (40° C), aşa de bine timbrată. Ce organ! De la Caruso încoace, cred că... dar să trecem peste asta, n-am venit aici să mă laud, cum zicea beiul din Tunis.

Bergeron croncăne:

– Cine eşti dumneata?

Fac un pas înainte astfel încât să-mi ofer chipul mândru flăcărilor din vatră; apoi îmi cobor ochelarii panoramici. Omul de afaceri sughite din nou. După cum arătăm amândoi, parcă am fi doi jucători de hockey pe ghiaţă.

– Domnul comisar, se bâlbâie el.

– Ei bine, jubilez eu pus pe şagă, ne jucăm de-a Bernard Palissy[1] la ora asta, domnule Bergeron?

– Eu...

– Dumneavoastră?

---

[1] Bernard Palissy (1510-1589) – savant şi scriitor francez, celebru pentru obiectele de ceramică emailată, fabricate de el. (n.tr.)

– Erau nişte schiuri vechi...

– Schiuri vechi, noi-nouţe, pe care le primiţi de două ori pe zi!

Îl aud pălind. Face un zgomot ca cel produs de un bătrân de o sută de ani, care ar vrea să spargă nuci în dinţi.

– Vedeţi dumneavoastră, fac eu, cred că lucrul cel mai simplu ar fi să vă aşezaţi la masă. Locul nu-i tocmai confortabil, dar un picnic are farmecul lui. Şi aici, cel puţin, suntem liniştiţi.

– Dar eu... vă jur că... Ţinându-l neîncetat sub bătaia aruncătorului meu de prune, mă aplec ca să ridic ceva de pe jos. E vorba de dispozitivele de fixare a schiurilor, deşurubate de Bergeron înainte de a arde lemnul.

Culeg unul. Omul de afaceri dă să se repeadă, dar îşi ia seama repede, dată fiind uşoara deplasare a revolverului meu.

– Stai liniştit, amice. Stai liniştit!

Apuc toporişca folosită la spartul schiurilor şi izbesc puternic în metal. După care, mă trag spre lumină pentru a putea examina tăietura.

– Bravo, fac eu, eram convins. Aur cromat! De obicei, se placează cu aur bijuteriile false, voi procedaţi invers!

N-am apucat să spun mai mult. O bucată de lemn aprins îmi aterizează pe un colţ al portretului. Arsura îmi frige obrazul drept. Durerea e aşa de intensă încât sunt incapabil să reacţionez preţ de câteva secunde. Îmi duc mâinile spre faţă. Mă simt îmbrâncit. Mi se smulge pistolul din mâini. Nici nu era greu, îl ţineam doar cu un singur deget, celelalte fiind apăsate pe carnea arsă.

– Nici o mişcare că trag! strigă Bergeron.

Are vocea omului capabil să facă ce spune. Las mâinile să-mi atârne în lungul corpului şi mă uit la omul de afaceri. A şi cules dispozitivele de fixare şi le-a dat drumul în buzunarul de pe pieptul hanoracului, ceea ce-i face o cocoaşă enormă de Polichinelle, foarte grea, care-i trage haina în jos.

Acum îşi pune schiurile, încheindu-şi chinga cu o singură mână, pe bâjbâite, fiindcă nu mă scapă din ochi şi ţine revolverul îndreptat asupra mea.

După ce şi-a fixat scândurile, ia unul dintre schiurile mele şi-i face vânt pe pantă. Apoi, bagă pistolul în buzunar şi apucă beţele în mâini.

– Nu procedaţi bine, rostesc eu destul de ruşinat. E genul de western, bătrâne, care n-o să vă servească afacerilor.

Nu-mi răspunde şi o ia la goană.

E momentul, băieţi, să vă vorbesc puţin de San-Antonio. Vreau să vă povestesc cum a procedat frumosul comisar ca să-l joace pe superman în plină acţiune.

Uitând de cumplita arsură de pe faţă, mă reped la schiul rămas în zăpadă. Îl fixez şi, într-un picior, mă lansez în cucerirea celui azvârlit în vale de blestematul Bergeron.

Printr-un noroc monumental, schiul cu pricina s-a înfipt într-o movilă de zăpadă la vreo sută de metri depărtare. Să-l recuperez şi să-l încalţ e o joacă de copii.

În timpul acesta, nu l-am pierdut din ochi pe Bergeron. De altfel, i-am priceput imediat manevra. În loc s-o ia spre Courchevel, se îndreaptă spre teleschiul de pe Pralong. Şi, ajunge aici cu un avans de o eternitate faţă de mine. Câteva persoane stau la coadă, dar el îmbrânceşte pe toată lumea şi se agaţă autoritar de o bară.

Nu ştiu ce i-o fi spus slujbaşului de acolo, dar totul pare să se rezolve bine pentru el. Bara îl saltă şi iată-l urcând panta ca o muscă pe o sticlă cu lapte.

Acum e rândul meu.

Sosesc. Schiorii, care-mi înţeleg intenţia, vor să se interpună. Încep să strige toţi într-un cor impresionant „La coadă", cuvinte şi muzică de Nairedebeu. Dar eu, San-Antonio, mă cunoaşteţi? Cu o izbitură de umăr propulsez în zăpadă un imbecil bătrân de la Jockey-Club, care face schi cum se joacă bridge la baroana de Vatfaire-Voyre. Milordul îşi pierde proteza Renaissance în zăpadă şi-i hotărât să aştepte dezgheţul din primăvară ca s-o recupereze, în vreme ce San-Antonio e înhăţat de teleschi.

Îmi salt capul pentru a-l zări pe Bergeron. Se află cu cinci sau şase persoane înaintea mea. Nu-i cine ştie ce. În timpul ascensiunii îmi recapăt suflul şi-mi adun minţile. Oricum, tipul e terminat. Atât că nu-mi plac actele lui disperate. Aşa-i cu traficanţii de soiul lui, întotdeauna o sfârşesc nasol.

Ajuns la capătul teleschiului, Bergeron o ia din nou la goană spre Belle-Côte. E un alergător de elită. Nu-i chiar aşa de aerodinamic precum echipa Franţei, dar are randament. Când sosesc la rândul meu, nu se mai vede decât ca un minuscul punct negru. Atunci modific stilul. Beţele mele scormonesc zăpada ca o ghionoaie trunchiul unui copac. Mă lansez pe pantă în linie dreaptă. Şi ce dacă-mi rup gâtul! N-am de gând să mă las din nou tras în piept de nebunul ăsta. Potrivit estimărilor mele, m-am apropiat cu câţiva metri, dar asta-i tot, fiindcă şi el accelerează.

Nu se opreşte pe vârful Belle-Côte, ci o ia în direcţia Verdon. Dacă măcar ar mânca o trântă! Dar nici pomeneală.

Îi dă clase lui Leo Lacroix. Hai San-Antonio! Aş vrea să am în fund un motor cu reacţie.

Tipul vâsleşte în viteză spre Saulire. Intenţia lui: să se distanţeze suficient de mine pentru a sări în teleferic înaintea mea. Ajunge la clădire şi dispare în interior.

Sosesc şi eu şi dau zor să-mi scot schiurile.

În clipa aceea îmi dau seama de viclenia lui diabolică. Bergeron se ascunsese doar în spatele clădirii. Voia să mă pună în situaţia de a-mi scoate schiurile. El, care le are în picioare, face chiar sub nasul meu un al doilea demaraj fulgerător. Aici, trebuie să recunosc, trag o înjurătură care ar fi făcut să roşească un homar. De două ori tras pe sfoară în decurs de câteva minute e puţin cam prea mult pentru un om ca mine.

În timp ce-mi leg schiurile cât de repede îmi permit degetele îngheţate, o voce familiară mă interpelează.

– Hei, Tonio!

Ridic capul, fiindcă vocea cade din ceruri ca cea a sfinţilor care îi porunceau Ioanei of Arc să le vină de hac englezilor.

Béru sosea cu telescaunul din Verdon.

Încearcă să coboare pe platformă, dar mâinile mele febrile nu apucă să deschidă lanţul de securitate. Când reuşesc, masa lui rămâne blocată în strâmta nacelă de fier. Scaunul, în ciuda eforturilor lucrătorului de la recepţie şi pasagerilor, depăşeşte platforma şi descrie un 180°.

– Fir-ar al d...! bate nervos din picioare Grasu, care uneori se exprimă în puncte-puncte, e a doua oară când ratez coborârea!

Toate astea se derulează foarte repede, iar eu am şi ajuns pe pârtie.

– Aruncă-mi pistolul tău! urlu eu la eminentul meu camarad de luptă.

Se supune ordinului, îşi scoate revolverul şi-l aruncă în direcţia mea. Dar nu nimereşte bine. Arma cade drept în capul unei dame corpolente, care încerça să coboare în plug pe pârtia Verdon. Persoana în chestiune scoate un strigăt slab şi se prăbuşeşte în imensitatea albă.

Nu-mi mai pierd timpul cu recuperatul armei. Trebuie să-l ajung pe Bergeron cu orice preţ.

Grasu îmi strigă din depărtare:

– M-am săturat până-n gât de panerele astea. Am să încerc să iau telecôte-ul de pe Belle-Schi.

Vântul înălţimilor îi poartă pe aripile lui cuvintele.

Dintr-o privire evaluez situaţia. Fugarul are un avans de cel puţin cinci sute de metri faţă de mine. Doar că, în graba lui, a ales pârtia mai puţin în pantă a Verdon-ului.

Calculez că, luând-o oblic spre dreapta, aş avea o declivitate mai mare şi, prin urmare, mi-aş putea oferi o coborâre mai decisivă.

Calculul e bun, şi fiind bun, continuu alergarea!

Constat cu bucurie că distanţa dintre noi se micşorează. Cu atât mai mult cu cât el ajunge pe o porţiune aproape plată. Datorită vitezei prinse pot spera în reuşită. Şi vâslesc, vâslesc din răsputeri, ca o ambarcaţie opt plus unu din Oxford când reuşeşte s-o depăşească pe cea din Cambridge.

Bergeron are noţiunea pericolului. Se întoarce şi mă vede repezindu-mă spre el ca un vultur asupra unui iepure de pădu-

re. Îşi dă seama că nu mă mai poate fenta. Atunci, mă ia la ochi cu revolverul.

Ah! prieteni: în viaţă ai parte de clipe îngrozitoare. Mă şi văd mort în zăpadă. Recunoaşteţi că-i absurd să te caţeri până la două mii cinci ca să te laşi împuşcat.

Şi, cu toate astea, continuu să gonesc. Apropiindu-mă, schiez în zigzag, ca să-l derutez. Chiar are de gând să tragă? Da! V-am spus eu că-i genul de ţicnit care poate avea reacţii disperate.

Văzându-se încolţit, Bergeron îşi pierde busola. Un glonţ trece pe lângă urechile mele şuierând prin aerul îngheţat. Un altul se înfige în zăpadă la doi centimetri de schiurile mele. Din fericire, frigul i-a amorţit degetele, altminteri tipul pare să ochească corect.

Continuu să cobor vertiginos spre el. Brusc, îl văd enorm cât un munte. Pistolul e îndreptat spre pieptul meu, un fir de fum se ridică din ţeavă. Probabil că aici Bărbosul din ceruri va trage linie sub socotelile mele, băieţi!

Fac un uşor salt într-o parte. Glonţul îmi smulge vârful benzii de pe cap. De data asta nu mai are timp să tragă. Cu toată violenţa, cu toată greutatea mea şi cu toată voinţa încordată îl percutez. Am impresia că am intrat într-un zid. Stele verzi scânteiază în jurul meu şi mi se pare că aud bătând clopotele de la Notre-Dame. Cad în zăpadă. Mă uit şi-l zăresc pe Bergeron la picioarele mele. Impactul l-a zburat la cinci metri depărtare. S-a prăbuşit peste o stâncă şi dispozitivele de fixare a schiurilor, pe care le căra pe piept, i-au înfundat cuşca toracică.

Mă apropii de el. Domnul e într-o stare jalnică. N-aţi da nici trei franci vechi pe pielea lui, fiindcă nu mai face parale.

Gâfâie lamentabil, ca un peşte scos din acvariu.

– Eşti periculos, fac eu. Dar acum te-am potolit.

Îşi mişcă buzele încercând să vorbească. Şi vorbeşte. Dar slab, ca de pe o altă planetă.

– Pentru ea am făcut-o...

Pricep imediat cum stau lucrurile. În asemenea împrejurări eşti în stare de receptivitate. Pentru ea! O revăd pe frumoasa, tânăra, eleganta, luxoasa madam Bergeron. Da, superbei pantere îi trebuie o grămadă monstră de bani.

– Cum funcţiona traficul vostru cu aur?

– Elveţia-Franţa. Schiori elveţieni făceau excursii până la Chamonix pe schiuri ale căror dispozitive de fixare erau din aur. Ajunşi la Chamonix, luau alte schiuri şi pe ale lor mi le trimeteau aici. Eu recuperam legăturile, ardeam schiurile şi duceam aurul la atelierul din Paris.

– Foarte ingenios.

Se aduna lumea.

– Un rănit? întreabă careva.

– Da, anunţaţi salvamontul.

Mă întorc spre Bergeron. Trebuie să procedez repede pentru că mă îndoiesc că ar mai putea rezista mult timp. Pivirea lui are un tremur care nu înşală.

– Şi Boilevent?

– El a mers o vreme şi pe urmă n-a mai vrut. Îi era frică. Atunci, banda din Paris l-a ameninţat cu moartea. Nu s-a adresat poliţiei ca să mă scutească de scandal. Îmi era recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dădusem la început.

– Şi atunci, ca să scape de bandă, i-a venit ideea să se lase închis.

– Da. Am înţeles după aceea, datorită scrisorii...

– Cea scrisă de târfă?

– Ah! ştiaţi?

– Ştiam. Unde-i scrisoarea?

– N-am idee. Am vorbit cu banda după ce m-a vizitat proxenetul. Mă gândeam să n-o găsiţi şi să nu vă trezească bănuieli...

– Şi pe urmă?

– Ei au găsit-o. S-ar părea că era la secretara noastră. Danièle era metresa lui Boilevent.

– Şi au omorât-o ca s-o reducă la tăcere.

– Au omorât-o?

– Nu v-au spus?

– Nu, am primit un telefon de la ei chiar înainte de a pleca la gară. Îmi spuneau că totul e în ordine...

– Sigur. Cine sunt tipii?

– Traficanţi internaţionali, care-şi au postul de comandă în cartierul Bursei. I-am cunoscut într-un bar... E un turc, un suedez, un elveţian...

– Organizaţia Naţiunilor Unite în miniatură! Numele lor?

– Yalmar, Bretty, Fescal. Dar nu ştiu dacă asta este veritabila lor identitate...

– Şi postul lor de comandă?

– „Consul Bar-ul"... din... spatele... Bursei...

Este epuizat. Un pic de sânge face spumă în colţul buzelor.

– Bine, nu mai vorbi, îi spun eu.

– S-a terminat cu mine, adaugă el.

Nu găsesc nimic ce să-i răspund, fiindcă asta-i şi convingerea mea intimă. Îşi dschide din nou ochii. Trebuie că mă vede ca prin ceaţă.

– Scandalul...

Mâna lui se ridică anevoie şi bâjbâie în gol, încercând să mă apuce.

– Jură-mi. Dumneata să-i spui... să-i spui... să-i spui...

Nu mai are putere. Mâna îi cade în zăpadă, desenându-şi în ea amprenta.

Văd sosind doi schiori îmbrăcaţi complet în roşu, ducând o targă căptuşită cu blăni de oaie.

Salvamontul. Atunci constat că-i plin de lume în jurul meu. Oamenii au amuţit, revolverul strâns în mâna crispată a lui Bergeron îi îngrozeşte. Trebuie să spun că, în această ambianţă pură şi veselă, arma are un aspect deosebit de sinistru.

Recuperez revolverul şi-l bag în buzunar.

– Nu vă speriaţi, le spun, sunt de la poliţie.

Îmi pun mâna pe pieptul lui Bergeron. Inima îi mai bate încă sub hanoracul matlasat, dar slab de tot.

– Purtaţi-l cu precauţie, le recomand băieţilor. Ne vedem la doctor.

Îmi pun la subraţ dispozitivele de fixare a schiurilor şi pornesc spre Courchevel.

==========

Ajungând la doctor, cu un avans confortabil faţă de cortegiul salvamontului, aud nişte ţipete puternice.

– Naşte cineva? o întreb pe drăgălaşa infirmieră, care mă întâmpină.

– Nu, mă asigură ea. E un domn care şi-a fracturat coccisul sărind din telescaun.

Împins de un presentiment, cer permisiunea să intru în cabinetul elegant în care funcţionează doctorul.

Spectacolul e de o frumuseţe sălbatică, de o forţă nemaiîntâlnită până atunci, de o grandoare care provoacă ameţeli şi de o rară calitate.

Grasu e întins pe burtă pe masa de consultaţii a doctorului. Popoul lui negru, imens, generos, exaltant se iveşte în încăpere ca un răsărit de lună în Bosfor. Aplecat asupra acestui şezut necuviincios, medicul palpează partea terminală a coloanei vertebrale cu circumspecţie, în timp ce Béru îşi urlă durerea cui vrea să-l asculte.

– Ce-ai păţit, măi băiete? fac eu apropiindu-mă. Deci, până şi un popou de poliţist se poate rupe?

M-am nimerit bine. Grasu mă întâmpină cu poeme, compoziţie proprie.

– Cu şiretlicurile tale răsuflate eram gata să mă omor. M-am învârtit de două ori cu telechestia aia fără să pot coborî. În cele din urmă m-am hotărât să mă dau jos. Numai că nu mi-am calculat bine avântul şi am căzut în cur. Ah! ce mizerie! Ce-am să mă fac acum?

– O bucată de vreme n-ai să poţi sta jos, Grasule. Şi când ai să fii pe punctul să cedezi, îţi vom cânta Marseilleza

ca să-ţi consolidăm poziţia verticală. Gândeşte-te că Victor Hugo scria stând în picioare.

Îmi spune ce gândeşte el despre Victor Hugo şi mă bucur în sinea mea că marele poet e mort, altminteri, dacă i-ar fi ajuns la ureche cuvintele lui Béru, i-ar fi tras un glonţ în coafură.

În clipa în care părăsesc cabinetul doctorului, soseşte şi salvamontul.

– Cum mai e? întreb eu îngrijorat.

– Nu mai e, îmi răspunde jalnic unul dintre băieţi, cu un frumos accent savoyard, care răsună ca vântul curat din Saulire al lui.

Gânditor, mă întorc la hotel ca să-i telefonez Bătrânului. Trebuie să ne preocupăm de obişnuiţii internaţionali ai „Consul Bar-ului".

CAPITOLUL XII

MEA CULPA

Tipul care face spume cuprins de o furie sălbatică e bietul Alfredo, rămas să prindă mucegai în celula lui de la secret. E verde de mânios, culoare care nu prevesteşte nimic bun când e vorba de un proxenet.

– Vreau un avocat! urlă el. Am dreptul ăsta! E o detenţie arbitrară!

Îl calmez doar cu câteva cuvinte.

– Las-o în surdină, Alfredo, eşti liber.

Tace dintr-o dată.

Ochii îi clipesc ca semnalizatorul unei maşini.

– Liber?

– Bineînţeles. Şi vezi, dragă, îmi permit chiar luxul să-ţi cer scuze.

Credeţi-mă sau dacă nu, duceţi-vă de vă deghizaţi într-o pompă de benzină, dar sunt sincer. Alfredo al nostru din Montmartre e alb ca zăpada pe care camarazii lui o bat pe străzile Parisului.

N-a ucis-o el pe fată. N-a minţit în legătură cu Boilevent. Salt în palmă nasturele care-i lipseşte de la palton.

– Ai pierdut un nasture, Alfredo, e stupid, dar din cauza acestui amănunt erai s-o încurci.

– Voi, copoii, citiţi prea multe romane poliţiste, bombăne răufăcătorul.

– Unde l-ai pierdut, îţi mai aduci aminte?

Am eu o idee în legătură cu problema asta, iar răspunsul lui nu face decât să mi-o confirme.

– În maşina mea, spune el. S-a prins de volan şi s-a smuls.

– O.K., fiule.

Îi întind mâna.

– Fără ranchiună, sper. Dacă într-o zi te plictiseşti, treci pe la mine, am să încerc să mă răsplătesc.

E puţin mişcat. Îmi încredinţează mâna lui fină, aristocratică şi schimbăm un *shake-hand*[1] viguros.

– Îmi place de tine, spune el, păcat că eşti copoi.

– Şi mie îmi placi, păcat că eşti o puşlama.

Râdem amândoi şi ne despărţim buni prieteni.

==========

Bătrânul meu camarad Pâquerette se simte mult mai bine. Bandajele care-l făceau de 1000 de ani înainte de Cristos, au fost înlocuite cu un plasture mare. Când apar la căpătâiul lui, e liniştit, pentru că o infirmieră drăguţă i-a plasat un

[1] strângere de mână (limba engleză în original). (n.tr.)

supozitor cu reacţie şi i-a promis o injecţie cu nu-mai-ştiu-ce peste puţin timp.

– Ce se mai aude? mă întreabă el vioi. Mă plictisesc stând aici de atâta vreme, domnule comisar. Ce noutăţi aveţi?

– O grămadă, băbuţo. *Primo*, când nici nu ne aşteptam la aşa ceva, am pus mâna pe o periculoasă bandă de traficanţi cu aur...

– Nu se poate?

– Cum îţi zic.

– Şi *secundo*?

Îi surâd.

– *Secundo*, am descoperit identitatea faimosului sadic.

– Ce vorbiţi? În sfârşit!

– Da, în sfârşit!

Şi iar râd.

– Nu era de mirare că fetele continuau să se lase duse de monstru, în ciuda anunţurilor difuzate de presă.

– Aşa?

– Sadicul e un inspector de poliţie, Pâquerette. Îţi dai seama?

Tipul face ochii mari.

– Glumiţi?

– Absolut deloc. Era destul să-şi prezinte legitimaţia victimei alese de el şi să-i spună „Urmează-mă". Femeia în cauză nu avea cum să-l refuze...

Şi reiau:

– Şi ştii cum l-am demascat pe vinovat?

Nu-mi răspunde.

– Mulţumită unui detaliu neînsemnat. Dar hai să-ţi povestesc. O să-ţi treacă timpul mai uşor. Inspectorul de care-ţi

vorbesc avea însărcinarea s-o supravegheze pe o prostituată adormită pe care eu o lăsasem în Bois de Boulogne, în maşina peştelui ei.

Când a rămas singur, noaptea, în apropierea acestei fete, instinctul lui bestial s-a trezit. Pusese stăpânire pe el acea forţă irezistibilă care-l îndemna să omoare. E un bolnav. Atunci, s-a dus şi a sugrumat-o pe fată. După care, focul lui criminal stingându-se, a înţeles că şi-a semnat condamnarea. Cum ar fi explicat asasinatul, el, care era însărcinat s-o păzească pe târfă? O singură soluţie: să însceneze un atentat. Îşi frângea mâinile. Crezând că ar putea proba o luptă cu pseudoagresorul lui, a luat un nasture găsit în maşină, pentru a da de înţeles că l-a smuls de pe haina criminalului. Şi atunci, această creatură maladivă, acest om slab, a avut curajul sadic să se rănească, lovindu-se cu toată puterea de portieră. Apoi, s-a târât în tufişurile apropiate şi a aşteptat. Genial! În cele din urmă, a dat câteva semnalmente ale proxenetului fetei, pe care îl cunoştea, fiindcă îşi petrecuse ani de-a rândul la Moravuri. Au fost destul de vagi, pentru a putea reveni asupra spuselor lui în cazul în care proxenetul cu pricina ar fi avut un alibi. Totul ar fi mers bine, dacă n-ar fi fost nasturele. Înţelegi, Pâquerette, Alfredo are un alibi şi acest alibi e tocmai nasturele pe care inspectorul îl strângea în mână.

„Concluzia, inspectorul minţea. El nu avusese cum să-i smulgă nasturele."

Se lasă o tăcere îndelungată.

Pâquerette fixează tavanul alb, unde se adânceşte o fisură. La ce o fi gândind blândul meu camarad?

– Acest tip era un refulat. A trăit singur dintotdeauna. Paradoxal, a dus o viaţă castă printre fetele cele mai destrăbă-

late. Dar într-o zi, a clacat. Cinstit, simţind încotro era antrenat şi-a cerut mutarea ca să poată lupta împotriva acestei obsesii morbide. Dar nu se mai putea face nimic. Şi atunci a dat frâu liber înclinaţiilor lui. A mai avut o dată ocazia să se stăpânească: atunci când l-a împuşcat pe Boilevent. Dar era prea târziu. Omul era pierdut.

Scot din buzunar un pacheţel.

– Ultima oară când am venit aici să te văd, ţi-am promis la plecare că am să-ţi aduc ceva cu ocazia viitoarei mele vizite.

Las pacheţelul pe noptieră.

– Uite... E din partea Bătrânului. Înăuntru e o capsulă. O pui în gură şi o sfărâmi dintr-o dată în dinţi şi într-o secundă toate mizeriile din lume dispar.

Oftez.

– Bătrânului nu-i place scandalul şi cred că are dreptate în acest caz.

Îi întind mâna lui Pâquerette.

– Adio, inspectore. Curaj.

Pâquerette prelinge asupra mea o privire moale şi tristă.

– Adio, domnule comisar.

==========

La întoarcerea acasă, trec pe la Béru.

Grasu stă în picioare la fereastră. Are o pernă legată de şezut.

– Mersi pentru vizită, rosteşte el lugubru. Ah! am să-mi amintesc de călătoria asta la Courchevel cât oi trăi. M-am

dus stând jos la clasa a doua, şi m-am întors în picioare la Wagon-Lit!

Îi pun pe umăr o mână frateră.

– Hai, Graso, curaj. Ia spune, ce ţi-ar putea face plăcere?

Stă şi se gândeşte, îşi smulge un fir de păr din nas şi-şi şterge o lacrimă care i-a înrourat pleoapele din cauza acestei brutale ablaţiuni.

– O cadă plină cu o emulsie Chatilly, spune el în cele din urmă. Aş vrea aşa de mult să mă pot odihni!

SFÂRŞIT